

Vô Dụng Tình Thánh

Contents

Vô Dụng Tình Thánh	1
1. Chương Mở Đầu	1
2. Chương 1	4
3. Chương 2	10
4. Chương 3	19
5. Chương 4	28
6. Chương 5	34
7. Chương 6	40
8. Chương 7	47
9. Chương 8	55
10. Chương 9	62
11. Chương 10	68
12. Chương 11 - End	75

Vô Dụng Tình Thánh

Giới thiệu

Tiêu Khải Phong, một nam nhân tiêu sái anh tuấn, ngọc thụ lâm phong không những thế còn là một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dung-tinh-thanh>

1. Chương Mở Đầu

“Ô ô ô ”

“Ô ô ô ”

Thật sự là bực mình quá! Rốt cuộc là ai đang khóc, muốn yên tĩnh cũng không được?

Trên cành cây, một bé trai mười tuổi đang nằm, vẻ mặt không kiên nhẫn chửi nhỏ một tiếng.

Thời gian này hàng năm, cậu không thích phải đến thăm bà nội ở miền nam bởi vì các bác luôn thích xem cậu như món đồ chơi tra tấn đến tra tấn đi, hơn nữa họ còn thích hôn cậu, đem nước miếng để lại đầy trên mặt cậu, thật là ghê muốn chết!

Còn có bà nội, mỗi lần thấy cậu liền thích hỏi đông hỏi tây, buồn cười nhất là cậu năm nay chỉ mới 12 tuổi, bà nội thế nhưng lại hỏi cậu đã có bạn gái chưa?

Ánh mắt nói lên bà là muốn giúp cậu tìm một cô dâu nuôi từ bé, thật sự là hù chết cậu !

Được rồi! Cậu biết người ở tuổi giống bà muốn ôm chặt cũng là chuyện bình thường, nhưng cậu năm nay cũng chỉ mới 12 tuổi thôi.

Cậu vốn định trốn vào phòng để khỏi ồn ào, thuận tiện ngủ một chút, nhưng cậu em họ 6 tuổi cứ cách 5 phút lại đến quấy rầy, cuối cùng cậu đành lên rời khỏi nhà, tùy tiện tìm một chỗ không người trong khu rừng nhỏ, một mình yên tĩnh.

Không ngờ vừa nhắm mắt chưa được 10 phút, dưới gốc cây lại truyền đến tiếng khóc không dứt khiến cho cậu bực mình.

“Ô ô ô ô ô ô ”

Lại nữa! Lại khóc nữa!

Rất cục không thể nhìn được nữa, cậu nhảy từ trên cành cây xuống, đi theo tiếng khóc, cách đó không xa cậu thấy một bé gái đáng thương đang ngồi khóc.

Cô bé vừa khóc vừa dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt.

“Uy!” Cậu không khách khí quát to một tiếng làm cho cô bé chú ý, lúc này cậu mới nhìn rõ, thì ra cô bé này khuôn mặt rất đáng yêu, nhưng nước mắt cùng nước mũi làm cho cô có vẻ lòi thôi.

Cô bé bị tiếng quát thô bạo của cậu làm cho giật mình, ngay cả nước mắt cũng quên lau, đôi mắt to, tròn mở lớn, mờ mịt nhìn cậu.

“Người..... Người nói chuyện với ta sao?” cô ngừng thở, đáng thương nhìn cậu, ánh mắt vô định.

“Nói thừa, người ở nơi này ngoại trừ ta còn lại là người, ta không nói chuyện với người chẳng lẽ nói với ma?” Cậu càng nói càng tức giận, đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô bé khóc đang khóc không ngừng, “Người có biết người thật đáng ghét không? Ta chỉ muốn ở trên cây ngủ một lúc, nhưng người lại ở đây khóc không để ta yên, chẳng lẽ người nhà người không dạy người, quấy rầy người khác ngủ là không lễ phép?”

“Ách..... Đối..... Thực xin lỗi.....” Cô gái nhỏ bị cậu mắng rứt hai vai lại, đôi mắt to đầy sợ hãi, bắt đầu khóc thút thít, hai tay bất an nắm vạt áo vò qua vò lại, “Cái kia..... Ta có thể đến nơi khác khóc.....”

Cô xoay người rời đi, không ngờ lúc này phía sau lại truyền đến âm thanh thực bá đạo thực mãnh liệt, “Ta có nói cho người rời đi sao? Ta còn chưa nói cho người đi, người không được đi!”

Cô gái nhỏ không dám phản kháng, quay người lại, miệng mím chặt, hốc mắt hồng hồng, ủy khuất nhìn cậu con trai, cao hơn mình một cái đầu, đang đứng trước mặt. Cậu trông thật đáng yêu nhưng thái độ lại rất dễ sợ.

“Uy, nói ta nghe vì sao người khóc? Có phải ba mẹ người đánh người ?” Đại khái là, cô khóc rất thê thảm, khiến cho cậu hứng thú hơn là trở về trên cây ngủ tiếp, cậu nhìn không được mở miệng hỏi.

Cô ủy khuất lắc đầu, “Không phải!”

“Vậy vì sao người khóc thảm thiết như vậy? Có biết khi người khóc trông rất xấu xí hay không?” Cậu chán ghét, bĩu môi nói. Con gái đều là sinh vật đáng ghét, không có việc gì cũng khóc.

Nhìn thấy thái độ chán ghét quen thuộc, trên mặt cô gái nhỏ hiện lên sự bi thương, hai tay bất an xoay qua xoay lại, nước mắt không ngừng chảy xuống phía dưới.

“Hôm nay..... Hôm nay là sinh nhật của ta, nhưng là ba mẹ ta lại quên, không ở bên cạnh ta, ngay cả bánh sinh nhật cũng không có, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tặng quà cho ta, ta thật đáng thương nha.” Tiếng cô bi thương, nước mắt càng ngày càng nhiều rơi trên mặt đất, “Ta chỉ biết, ba mẹ đều ghét ta, bọn họ chỉ thích chị hai, ô ô ô.....”

“Đừng khóc, bộ dáng người khi khóc thật xấu xí.”

Cậu tuyệt đối không thích làm ah hùng, càng không nhàn hạ, thoải mái biểu hiện tình yêu, nhưng nha đầu kia khóc làm cho cậu cảm thấy thật phiền, đơn giản chỉ là không có ai mừng sinh nhật với cô, cô cũng đã khóc thành như vậy, con gái thật phiền phức!

Nghĩ đến đây, cậu ngạo mạn hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây!”

Cô gái nhỏ đang khóc, không hiểu nhìn cậu, cuối cùng vẫn là không dám phản kháng liền đi đến trước mặt cậu, “Làm chi?”

Cậu bé tháo sợi dây chuyền ở trên cổ đưa cho cô, sợi dây chuyền dùng dây tơ hồng bện thành dây thừng có gắn mặt đá ruby.

Chính xác mà nói đó không phải là một cái mặt dây chuyền mà là một cái nhẫn, được làm từ bạch kim tốt nhất, có gắn một viên đá ruby, xung quanh là đá quý tinh tế màu hồng, dưới ánh sáng mặt trời phát sáng lấp lánh.

“Cái này tặng cho người, coi như là quà sinh nhật của người đi.” Nói xong, cậu đem chuyền đeo vào cổ cô, uy nghiêm hạ lệnh, “Nhận được quà tặng rồi không được khóc nữa nha!”

Cậu! Cậu rốt cục có thể đem phiền toái này đưa ra ngoài!

Tối qua, bà nội thật lạ, thận trọng gọi cậu vào trước mặt, tiếp theo liền đem sợi dây ẻo lả này đeo vào trên cổ cậu, còn phiền toái nhắc nhở, chờ sau khi cậu lớn lên nhất định phải tự tay đeo sợi dây này cho cô gái cậu thích.

Có làm không, chẳng lẽ trước khi cậu lớn đều phải đeo sợi dây này sao?

May mắn xuất hiện một người trước mặt giúp cậu xử lý cục nợ này, nếu bà nội hỏi, cậu chỉ cần nói đã đưa cho vợ tương lai, ha ha! Cậu bắt đầu chờ mong về mặt tức giận của bà nội lâu!

Còn có, cậu làm tất cả là vì muốn vứt bỏ phiền toái, tuyệt đối không phải bởi vì đồng tình với tiểu quỷ xấu xí lắm lem nước mũi này.

“Quà tặng này thật quý, người muốn tặng cho ta sao?” Bên tai truyền đến âm thanh yếu ớt..... Ách không, là tiếng nói rầu rĩ.

Cậu không kiên nhẫn nhún nhún vai nói, “phải, phải !”

“Tiểu ca ca người là người tốt nga, đây là lần đầu tiên ta nhận được quà sinh nhật. Đúng rồi, ta có thể gọi người là tiểu ca ca không?”

“Tùy tiện người!” Cậu bé không để ý lắm sự cảm kích của cô, tóm lại cô không khóc, cậu cũng đã bỏ được phiền toái, một công hai việc, bất kể cô muốn nghĩ là gì cũng được, dù sao về sau sẽ không gặp lại nữa.

“Từ giờ ta sẽ gọi người là tiểu ca ca! Người là người duy nhất trên thế giới tặng quà cho ta, tiểu ca ca.....” Tiểu ca ca, tiểu ca ca, trong lòng cô gái nhỏ luôn quanh quẩn danh xưng này.

Mà đoạn thời gian ấu thơ này luôn luôn ở trong lòng hai người..... Không phải là luôn luôn cất chứa trong lòng một người.

2. Chương 1

“Bị cáo Trình Tới Hằng, tội danh mưu sát không thành lập, lập tức phóng thích, phiên toà kết thúc!”

Phiên tòa vừa kết thúc không bao lâu, một đám phóng viên liền đem Microphone chạy đến vây quanh nam tử một thân tây trang màu đen từ trong tòa án đi ra.

“Kiều luật sư, tôi là phóng viên Lạc Phi của tạp chí Pháp Chế Thiên Địa, xin hỏi một chút, ngài có suy nghĩ gì về việc lần này thành công cứu một người bị oan không?”

Nam tử trẻ tuổi trầm giọng cười, “Tôi chỉ làm hết trách nhiệm của tôi mà thôi.”

“Kiều luật sư, có thể hỏi anh một chút không, khi xử lý vụ án này anh có bị áp lực tâm lý nào không, dù sao nếu thua sẽ tổn hại danh tiếng của anh.”

“Tôi tin tưởng pháp luật là công bằng.....”

Anh còn chưa nói xong, các phóng viên vừa vây xung quanh anh giống như bị diên chạy đến cửa tòa án.

Nam tử đang đi đến dáng người thon dài, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn mĩ vô song, bộ đồ tây màu đen chỉ nhìn đã biết đắt tiền, mái tóc ngắn hờn độn trong gió nổi bật dưới ánh mặt trời, toát lên chút phóng khoáng không kèm chế được.

Một tay anh tao nhã dứt trong túi quần, tay còn lại cầm một cái cặp tài liệu màu đen, trên khuôn mặt tuấn mĩ được thượng đế ưu ái thong dong nở một nụ cười yếu ớt tà mị.

“Trời ơi! Là Tiêu Khải Phong!”

“Tiêu luật sư, tôi là phóng viên của tạp chí Ban Mai.....”

“Tiêu luật sư, anh có thể dành chút thời gian để tôi phỏng vấn.....”

Không phân tán rải rác giống như lúc đầu, các phóng viên giống như đợi cho nhân vật chính xuất hiện đồng loạt kéo về đây, trái lại nam tử trẻ tuổi vừa mới được phỏng vấn liền bị phóng viên bỏ quên, trên mặt anh thoáng chốc hiện lên mấy phần lạnh lùng, cặp tài liệu theo bản năng bị anh phần nộ nắm chặt.

“Các vị phóng viên mỹ nhân không cần chen lấn, các vị quá nhiệt tình làm tôi không thể tiếp thu a!”

Tiêu Khải Phong vừa mở miệng, tiếng cười của những nữ phóng viên này liền vang lên, vô số Microphone từ phía sau liên tiếp đưa đến trước mặt anh, có phóng viên còn suýt nữa bị đám người xô ngã.

“Tiêu luật sư, mỗi một vụ kiện qua tay anh đều thành công tốt đẹp, anh có biện pháp gì đặc biệt không?”

Nam nhân đang bị phóng viên vây quanh gọi cảm mĩm cười nhưng không mất đi sự ôn nhu, hai mắt nhìn lại ẩn chứa thật nhiều mê hoặc nhìn về phía phóng viên vừa đưa ra câu hỏi, “Vị phóng viên tiểu thư này ý muốn nói năng lực của tôi không đủ, phải đi cửa sau sao?”

Lời vừa nói xong khiến nữ phóng viên đỏ mặt, tim đập nhanh, không hờn giận vội giải thích, “Tôi đương nhiên tin tưởng năng lực của Tiêu luật sư, mọi người đều nói, vụ án nào vào tay Chính Đại cũng có 99,999 % thắng được.....”

“Cho nên, các vị phóng viên mỹ nhân khi viết báo, đừng quên thuận tiện giúp chúng tôi quảng cáo nga.” Nói xong, anh cũng không quên bày ra nụ cười mị hoặc lòng người của mình.

“Tiêu luật sư, tôi nghe nói tạp chí danh nhân rất nổi tiếng lại mời anh làm nhân vật ảnh bìa, hơn nữa anh đã liên tục 18 lần được vinh dự này, nghe nói còn có không ít công ty quảng cáo muốn mời anh làm người phát ngôn và làm đại sứ cho sản phẩm, xin hỏi anh sẽ vừa làm luật sư vừa làm những việc này sao?”

Tiêu Khải Phong lạnh nhạt cười, đôi môi khiêu gợi hơi cong lên. “Luật sư sẽ là nghề nghiệp suốt đời của tôi, tôi tin tưởng chính nghĩa và pháp luật, muốn dùng sức mình đem tội phạm đưa vào nhà giam, trừng phạt đúng tội, nghề nghiệp tốt như vậy lại có tính khiêu chiến đối với tôi không có công việc nào có thể bằng được.”

Nói xong, tầm mắt anh xuyên qua đám người, liếc về phía nam tử trẻ tuổi bị bỏ quên đứng đằng trước.

“Hi! Dịch Luân, sao không đến đây?” anh gọi bạn tốt kiêm đồng sáng lập văn phòng luật sư Kiều Dịch Luân.

Hai người là bạn học thời đại học, hơn nữa cũng là những sinh viên xuất sắc của khoa pháp luật, sau khi tốt nghiệp đại học, lấy được giấy phép hành nghề luật sư, hai người hùn vốn mở văn phòng luật sư Chính Đại.

Những năm qua, bọn họ kề vai chiến đấu, ở tại nơi này từ trên xuống dưới lập vô số công tích vĩ đại, cũng làm cho văn phòng luật sư nhỏ phát triển đến quy mô ngày hôm nay.

Nhớ ngày đó văn phòng vừa mới thành lập, tình trạng kinh tế của bọn họ thật sự khó khăn, ngay cả trợ lý cũng thuê không được, có thể có thành tựu ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào hai người bọn họ đồng tâm hiệp lực.

Thấy Kiều Dịch Luân không di chuyển, anh chậm rãi đi đến, một tay khoác trên vai Dịch Luân, bộ mặt tươi cười. “Các vị phóng viên bằng hữu, vụ án ngày hôm nay, Kiều luật sư mới là luật sư biện hộ chính, nếu không phải cậu ta nhiều lần trải qua gian khổ điều tra được bằng chứng chứng minh Trình Tới Hằng không có mặt ở hiện trường vụ án, chúng tôi cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy giúp bị cáo rửa sạch tội trạng.....”

Đối mặt với phóng viên liên tiếp chụp ảnh, bị Tiêu Khải Phong ôm vai, sắc mặt Kiều Dịch Luân bắt đầu có chút không thoải mái. Nhiều năm qua, anh cùng Tiêu Khải Phong hợp tác, mỗi một vụ án đều kết thúc thành công, nhưng đến cuối cùng, Tiêu Khải Phong luôn là người ôm trọn hào quang.

Anh không phủ nhận năng lực của bạn tốt, nhưng anh cũng tin tưởng năng lực cùng tiềm chất của mình, càng tin tưởng sớm muộn gì có một ngày tên của anh sẽ nổi tiếng hơn Tiêu Khải Phong, nhưng thượng đế tựa hồ quên sự tồn tại của anh, cho dù anh cố gắng như thế nào cũng đổi lấy kết quả này.

Anh không phục, không phải thua bạn tốt, mà là thua bởi khuôn mặt.

Tuy rằng Tiêu Khải Phong chưa từng quên sự tồn tại của anh, mỗi lần gặp trường hợp này, đều nhớ kéo anh vào cùng nhau hưởng thụ vinh quang, nhưng trong lòng anh càng cảm thấy không thoải mái.

“Chi!” âm thanh dồn dập, gọn gàng vang lên bên tai mọi người, một chiếc Ferrari đắt tiền, màu đỏ bắt mắt xinh đẹp đột nhiên dừng lại.

Trên chiếc xe thể thao, ngồi sau tay lái là một mỹ nữ tuyệt sắc, dáng người khiêu gợi, kiểu tóc dài một nhất đong đưa trong gió, trên mặt là kính mát sang trọng.

Sau khi xe dừng lại, nàng tiêu sái tháo kính xuống, hướng Tiêu Khải Phong bày ra một động tác gợi cảm lại không mất ngạo khí, “Hi, Khải Phong! Vụ án xử xong rồi sao?”

“Đúng vậy, em yêu!” Lướt qua tầng tầng phóng viên, đi đến bên cạnh xe thể thao, Tiêu Khải Phong cúi người xuống, dùng ngón trỏ cùng ngón cái tay phải nắm lấy cằm mỹ nữ, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ au của cô, “Đợi anh, rất nhanh sẽ xong.”

Xoay người, anh đem một chuỗi chìa khóa quăng cho bạn tốt, tiêu sái ngồi vào trong xe thể thao, “Dịch Luân, xe của tôi làm phiền cậu đưa đến garage nhà tôi, tôi cùng Helena có việc phải đi trước.”

Đang muốn rời đi, anh lại bỗng nhiên nhớ đến, “Nha đúng rồi, hôm nay lễ khánh thành giao cho cậu chủ trì, tôi không trở về văn phòng.” Nói xong, hướng nhóm phóng viên vẫy vẫy tay, “Các mỹ nữ, bye bye!”

Dứt lời, một cái hôn gió từ môi anh không hề tiếc rẻ hướng mọi người đưa đến, hiện trường lập tức truyền đến một trận thét chói tai.

“Oa, lại có scandal.”

“Đúng vậy đúng vậy, tạp chí của chúng tôi hiện tại toàn dựa vào scandal của Tiêu Khải Phong để duy trì lượng tiêu thụ.”

“Thật là, anh ta đẹp trai như vậy, tại sao không đi làm ngôi sao điện ảnh, như vậy có scandal lượng báo tiêu thụ cũng tốt hơn.”

Cầm chìa khóa trong tay, Kiều Dịch Luân hai mắt hung ác nham hiểm nhìn về phía xa, cho đến khi chiếc xe thể thao kia mất bóng.....

“Ba!” Tờ báo không khách khí bị quăng ở trên bàn trà, ngồi trên sô pha, Kiều Dịch Luân mặc áo ngủ cúi hạ hai mắt, lạnh lùng nhìn bức hình trên báo, trong hình là gương mặt anh tuấn của Tiêu Khải Phong, xung quanh có một đám phóng viên, tiêu đề là “ đại luật sư Tiêu Khải Phong thành công rửa sạch tội cho bị cáo Trình Tới Hằng”.

Anh liếc nhìn nội dung bài báo, sau đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô gái ngồi trước mặt.

Đối phương là một cô gái với dáng người cao, gương mặt trẻ tuổi tuyệt sắc, mái tóc ngang vai mềm mại, tinh tế, mắt ngọc mây ngài, ngũ quan xinh xắn, làn da trắng mịn giống như tác phẩm nghệ thuật do thượng đế cố ý điêu khắc ra.

“Giang tiểu thư, hôm nay cô đến thăm tệt xá của tôi không phải chỉ muốn cho tôi xem tờ báo buổi sáng này?”

Anh lạnh lùng đối lấy cái cười trào phúng của đối phương, hai tay khoanh trước ngực, cô ngạo mạn nhìn:“Chẳng lẽ anh đối với bài báo này một chút phản ứng cũng không có? Hay anh đã quá quen với vị trí của mình?”

Kiều Dịch Luân không chút thay đổi nhún nhún vai,“Tôi không hiểu cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Chúng ta quen nhau cũng đã hai năm?” thấy phản ứng của đối phương, cô lơ đãng hỏi, cô rất hiểu anh, sẽ không đoán sai tâm tư của anh.

“Sáng sớm 7 giờ, Giang tiểu thư một mình đi vào nhà một người con trai độc thân, không phải chỉ muốn cùng tôi nói chuyện cũ?” Rõ ràng biết cô đến không có ý tốt gì nhưng vì là cô, anh lạnh lùng vẫn mời cô vào nhà.

Giang Tâm Linh thái độ mềm mỏng,“Tôi nhớ rõ anh từng nói với tôi văn phòng luật sư này là anh dùng hết tâm huyết để phát triển nó đến quy mô ngày hôm nay, vì nó anh đã hi sinh nhiều thứ ”

Nghe vậy, Kiều Dịch Luân có chút buồn, lập tức không kiên nhẫn ngắt lời cô,“Giang tiểu thư có thể nói ngắn gọn?”

“Nóng vội ?” cô chậm rãi dựa lưng vào sô pha một cách thoải mái, hai chân vắt chéo, tùy ý để lộ cái đùi duyên dáng như ngọc trước mặt anh.“Thật ra tôi cảm thấy tiếc cho anh, mỗi lần thắng án người hưởng công đầu luôn là Tiêu Khải Phong mà không phải anh.....”

“Diện mạo cậu ấy anh tuấn hơn tôi vì thế càng khiến mọi người chú ý.” Anh cố gắng hết sức làm ình không biểu lộ cảm xúc nhưng khi ánh mắt liếc qua tờ báo trong lòng vẫn cảm thấy rất không thoải mái.

“Cho nên anh cam tâm tình nguyện suốt đời làm cái bóng của anh ta?”

Giọng nói khiêu khích của cô làm Kiều Dịch Luân giống như một con sư tử sắp phát cuồng, tức giận trừng mắt nhìn cô gái trước mặt“Lời nói này có ý gì? Giang tiểu thư, tôi hy vọng chúng ta có thể nói đơn giản chút.”

Nghe thấy giọng nói khốc liệt của anh, Giang Tâm Linh mặt không thay đổi cười nhẹ một tiếng,“Thật ra hôm nay tôi đến đây là muốn bàn chuyện làm ăn với anh.”

“Nha?” mười ngón tay anh đan vào nhau, thái độ chăm chú lắng nghe,“Nói tôi nghe một chút.”

“Tôi biết lần đầu gặp mặt anh đã thích tôi!” Cô không e dè, một câu nói thẳng ra.

Ngồi đối diện cô, Kiều Dịch Luân có chút xao động, trong chốc lát ánh mắt lạnh lùng tan rã, anh không phủ nhận lời cô nói.

Cô gái trước mặt phong thái yếu điệu làm cho người khác không thể không chú ý nhưng lúc trước cô lại dùng thân phận bạn gái Tiêu Khải Phong xuất hiện trước mặt anh.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên gặp cô, không hiểu vì sao trong lòng cảm thấy không tự chủ được, phong thái giơ tay nhắc chân của cô làm anh khắc cốt ghi tâm.

Nhưng hy vọng xa vời chính là thất vọng, anh biết mình cùng với người bạn tốt nổi danh tình thánh kia luôn không thể sánh bằng, cuối cùng, chỉ có thể đem tình cảm đó chôn sâu trong lòng, nhưng anh cho rằng mình che dấu rất tốt vì sao cô có thể dễ dàng nhìn thấy nội tâm của anh?

“Dịch Luân.....” tiếng nói mềm mại vang lên bên tai anh, Giang Tâm Linh đứng lên, phong tình vạn chủng đi đến sau lưng anh, hai tay mềm mại ôm cổ anh, “Tôi không phải cô gái xấu như anh nghĩ chỉ là có chút việc không thể cam lòng!”

Nói tới đây, ánh mắt cô lạnh lùng, “Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng gặp chuyện không như ý, ở nhà tôi là công chúa trong tay ba mẹ, ở trường là học sinh ưu tú được mọi người ca ngợi, sau khi tốt nghiệp trở thành tình anh lão bản, vạn lần không nghĩ tới, một người suât sắc như tôi lại bị tên vô tình kia bỏ rơi.....”

Trong mắt cô ngưng tụ một chút oán hận, đời này cô cũng không quên người đàn ông đáng hận kia, tên lãng tử đó dám đem một người đầy tự tin như cô làm chỗ dừng chân qua đường, lại nói với cô “Cô cảm thấy cô xứng đáng làm vợ của tôi sao”, rồi quăng cô giống như quăng rác.

Vì muốn anh hồi tâm chuyển ý cô còn cắt cổ tay tự sát, khi cô nằm trong bệnh viện, suy yếu gọi cho anh hi vọng anh có thể đến thăm cô nhưng cô chỉ nhận được một câu nói vô tình của anh. “Nếu thật sự muốn chết sẽ không chọn phương pháp có thể cứu được, không ai thích một cô gái ngu xuẩn dùng thủ đoạn tự sát hạ lưu này để níu kéo đàn ông!”

Sau đó anh vẫn cùng những người con gái khác lên giường nhưng không hề ngủ cùng cô.

Nếu nói cô yêu Tiêu Khải Phong sâu đậm thì cũng không tìm được lí do nào, nhưng cô thua không dậy nổi, cô ghét làm kẻ yếu, vì tranh thắng thua cô có thể không cần sinh mệnh này.

“Cô rốt cuộc muốn thế nào?” tiếng nói trầm thấp của Kiều Dịch Luân kéo cô trở lại từ trong những hồi ức đau khổ.

Đồng tử co lại, cô lạnh lùng cười, “Tôi chỉ muốn cùng anh làm một giao dịch mà thôi.”

“Xú nữ nhân muốn chết sao, người có biết chạy xe không vậy? Mất để ngoài cửa sổ có phải không? Con mẹ nó, thật sự là đáng đánh đòn, ông đây nếu trẻ lại hai mươi tuổi, đã đánh cho người hủy dung.....”

Trên đường lớn lúc này thật hỗn loạn, một tài xế taxi hơn 40 tuổi giống như thổ phỉ, hai tay chống hông lớn tiếng chửi một cô gái nhỏ gầy.

Giang Tình Quân vạn lần không nghĩ tới, hôm nay vận may của cô rất kém ngay cả suy thần cũng không dám tranh thứ nhất.(suy thần chỉ người xui xẻo)

Trước đó 10 phút, cô đang lái xe định quẹo vào trong hẻm thì đột nhiên một chiếc taxi từ trong đi ra, cô không kiểm soát được tay lái nên tông vào cái đèn xe phía trước, làm cho nó bể tan nát.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, nhưng con đường này rõ ràng là đường một chiều.....” Cô nói rất nhỏ vì mình giải thích.

“Cô muốn nói tôi không tuân thủ luật giao thông cho nên bị cô đụng vào là xứng đáng phải không?” Không đợi cô nói xong, tài xế taxi lớn tiếng át đi tiếng nói của cô.

“Cái kia..... Kỳ thật tôi muốn nói.....”

“Quên đi! Người có biết cái xe này ông đây mới mua chưa được hai tháng? Cho người biết hôm nay nếu người không bồi thường hợp lí cho ông, ông sẽ không tha!”

Lái xe đe dọa Giang Tình Quân so với “tân kéo đăng” còn khủng bố hơn, làm cho cô vừa muốn cãi lại lập tức nuốt trở về.

Cô bất lực nhìn mọi người xung quanh một lượt. Người vào xem càng lúc càng nhiều nhưng không có ai đứng ra giúp cô! Cô thật sự không phải cố ý, cô cũng rất muốn đem luật giao thông nói với vị đại ca này

nhưng cô chưa kịp mở miệng tiếng anh ta đã át cô đi, hơn nữa trông anh thật sự đáng sợ.....cẩn thận nhìn lên, trên tay anh ta có xăm hai con rồng.

Lúc trước có thể anh ta là xã hội đen, không chừng đã từng giết người, không, có thể bây giờ anh ta vẫn là xã hội đen, trên xe có thể có một cái thi thể nào đó a.....

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ?

Lén nhìn đồng hồ. Xong đời ! Còn có năm phút nữa sẽ đến giờ đi làm, hôm nay nhất định cô sẽ đi muộn! Ô ~ cô thật đáng thương, chẳng những tính mạng gặp nguy hiểm mà còn có nguy cơ thất nghiệp.

“Ê! Cô có nghe tôi nói không vậy? Đồ đáng chết! Tôi nói cho cô biết nếu hôm nay cô không bồi thường hợp lý cho tôi đừng mong rời đi khỏi đây!” tài xế taxi liếc nhìn cô gái đang mất hồn. Không phải chứ, hẳn tưởng nhân cơ hội này đòi chút tiền bồi thường sẽ không xui xẻo gặp phải một người ngốc đi!

“Anh..... anh muốn tôi bồi thường bao nhiêu tiền?” hơi động đậy cơ thể, cô ngập ngừng hỏi.

Lái xe lập tức lộ ra nụ cười tham lam, giơ lên mười ngón tay, “Mười vạn khối!”

“Cái gì? Mười, mười vạn khối?” Giang Tình Quân suýt nữa bị con số này dọa ngất, “Đại ca xe của anh chỉ bị hỏng đèn trước, hơn nữa..... Hơn nữa.....”

Cô thật sự rất muốn nói với anh ta sự việc ngoài ý muốn lần này không phải lỗi của cô, nhưng cô không có can đảm, bởi vì cô sợ sau khi mình nói xong anh ta không khách khí mà đánh cô.

“Hơn nữa cái gì? Cẩn thận một chút, nếu cô không chịu bồi thường, cẩn thận kết cục của cô.....”

“Ba ba ba ba ba.....” Lái xe còn chưa nói xong chợt nghe tiếng vỗ tay truyền đến từ trong đám đông.

“Vị tiên sinh này thật gan dạ sáng suốt, trước mặt mọi người đe dọa người bị hại không sợ không có người làm chứng, hơn nữa anh muốn vị tiểu thư này bồi thường 10 vạn là quá nhiều, dù sao sau này ăn cơm tù cũng không tốn tiền.”

Tiếng nói mang theo sự đùa cợt truyền ra từ giữa đám đông, mọi người đều quay lại nhìn, nhanh chóng sau đó trong đám đông vang lên tiếng hò hét của những cô gái, ngay cả Giang Tình Quân ở hiện trường cũng thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Trời ạ! Thật là một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn!

Dáng người anh cao ráo, ngũ quan hoàn mỹ, đôi mắt đen sâu thẳm như hai hồ nước, đôi môi hơi nhếch lên tạo thành đường cong quyến rũ, cái mũi cao ngất, tất cả toát lên một cổ quý tộc ngạo khí.

Anh mặc một bộ đồ tây màu kem, nổi bật giữa đám đông, những người đến xem cũng bởi vì anh mà xôn xao.

Thua người chứ không thua trận, lái xe giống như muốn phô trương thanh thế, trừng mắt liếc anh một cái, “Uy, người có biết người đang nói chuyện với ai không?”

Tiêu Khải Phong nhún vai, “Người có biết người đang chất vấn ai không?”

Lái xe bị thái độ ngạo mạn của Tiêu Khải Phong làm cho lo sợ sắc mặt thay đổi. Chàng trai trẻ tuổi này khiến cho người khác cảm thấy một loại cảm giác áp bức, khí thế mạnh mẽ, không biết vì sao, lái xe cảm thấy địa vị của chàng trai này cũng không nhỏ.

Nhưng trước mặt nhiều người xem như vậy hẳn có chết cũng không thừa nhận mình đang sợ hãi, “Đừng tưởng rằng nói vài câu có thể dọa ta, dù sao là nữ nhân không có mắt đáng chết này tông hỏng xe ta, nếu cô ta không chịu bồi thường thì hôm nay đừng mong rời khỏi đây.”

“Nhưng là.....” Giang Tình Quân vừa mở miệng đã bị đại soái ca nhìn không đơn giản kia giành đi trước một bước.

Chỉ thấy Tiêu Khải Phong tao nhã vươn tay phải chỉ về biển báo giao thông nổi bật ở ven đường, “Căn cứ theo điều 4 luật giao thông, người tham gia giao thông phải chấp hành hệ thống báo hiệu đường bộ, ô vạch,

hiệu lệnh của người điều khiển giao thông, hợp tác với cảnh sát giao thông hoặc thanh tra giao thông. Mà đường này là đường một chiều, vị tiên sinh này đi ngược lại có phải xem không hiểu biển báo giao thông?”

Mọi người đứng xem nghe vậy đều hướng ánh mắt trách móc về phái tài xế taxi.

Tiêu Khải Phong thu tay về tiêu sái dứt vào túi quần, tiếp tục nói: “Luật giao thông điều thứ 16 khoản 3 quy định, người tham gia giao thông không tuân thủ biển báo giao thông, ô vạch, tín hiệu đèn giao thông lần đầu sẽ bị phạt 900 tệ, lần thứ hai 1800 tệ.....”

Giang Tình Quân vụng trộm liếc nhìn, đánh giá người đàn ông chính nghĩa thay nàng nói lí này. Cô thật cảm động, thật ra cô cũng rất muốn nói những lời này với người tài xế kia nhưng thấy anh ta hung dữ cô không có can đảm!

Bị mọi người chỉ trích lái xe không chịu nổi xấu hổ, trở nên nổi giận, “Người..... Người cho là người là ai, ta cảnh cáo người xú tiểu tử, tốt nhất tránh xa ta ra, nếu người không thức thời, cứ ở đây xen vào việc của ta, đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong, hắn hung tợn khoe ra con rồng xanh xăm trên cánh tay trước mặt mọi người.

Hành động ngậy thơ này của hắn chỉ khiến Tiêu Khải Phong thần nhiên đùa cợt một cái.

Anh cao ngạo hai tay khoanh trước ngực, nhìn tài xế giống như nhìn con chó nhỏ, “Đại thúc, người cho rằng bây giờ là thời đại nào rồi, đừng nói người muốn dùng tiểu chiêu này làm cho ta sợ nha?”

Thân là luật sư, loại người như hắn anh đã gặp qua không biết bao nhiêu người, lần trước gặp phải một đại ca thứ thiệt mới có thể dọa anh, hắn là cái đĩnh gì?

Tiêu Khải Phong buồn cười lắc lắc đầu, gương mặt đột nhiên lạnh lùng, “đi ngược chiều trên đường một chiều, lái xe sau khi uống rượu, đại thúc chờ cảnh sát đến người sẽ thăm.....”

“Xú tiểu tử, đừng vu oan cho người khác, ai uống rượu?” chỉ một chén nhỏ không lẽ bị phát hiện? Không biết là do tác dụng của cồn hay bị nói trúng, thoáng chốc lái xe mặt đỏ tía tai vội vàng giải thích.

“Có phải ta vu oan cho người hay không chờ cảnh sát đến sẽ biết.” tất cả tai nạn giao thông bất hạnh xảy ra đều do không tuân thủ luật giao thông, trong đời anh hận nhất là những người này.

“Người..... tên hỗn đản này.....”

“À, người mắng ta mới nhớ, người còn đe dọa người khác bây giờ ta sẽ tố cáo người tội vũ nhục người khác, soái ca, mỹ nữ ở đây đều có thể là nhân chứng của ta, chúc mừng người, có thể ở tù càng lâu.”

Lái xe bị khí thế của Tiêu Khải Phong làm cho hoảng sợ, sắc mặt thay đổi, chửi thề vài tiếng, vội vàng ngồi vào trong xe chạy trốn.

Nhìn anh ta chột vạt, Tiêu Khải Phong không nhịn được lắc đầu bật cười, quả thật ứng nghiệm câu nói ác nhân nhất gan.

Giang Tình Quân nhẹ nhàng tiêu sái đi đến trước mặt anh, “Cái kia..... chuyện lúc nãy..... cảm ơn anh.....”

Lúc này anh mới nhớ đến sự tồn tại của khổ chủ, cô gái trước mặt vóc dáng không cao, gầy yếu, nhìn như thể nào cũng giống một nữ sinh trung học chưa có dậy thì.

Mái tóc đen thẳng cột ở sau đầu, trên trán là mồ hôi đang chảy, đã nhìn qua nhiều mỹ nữ tuyệt sắc với anh chỉ có thể dùng món cháo trắng điểm tâm sáng bình thường để hình dung cô.

Cả người cô nếu có điểm đáng chú ý thì đại khái là đôi mắt to trong suốt đó.

Được mọi người gọi là tình thánh, Tiêu Khải Phong khi đối mặt với một cô gái đang xấu hổ, lo lắng, mặc kệ đối phương là ai đều tượng trưng nở một nụ cười yếu ớt.

“Không cần cảm ơn, tôi chỉ không quen nhìn một người con trai khi dễ một mỹ nữ thôi.” Tuy rằng cô gái trước mặt còn kém xa mỹ nữ nhưng nhìn một nữ sinh thanh thuần tự nhiên bị quát mắng anh cũng cảm thấy bất bình.

Quả nhiên, khi Giang Tình Quân nghe được hai chữ mỹ nữ, phút chốc hai gò má đỏ bừng.

“Phong, anh đang làm gì vậy? Người ta ở đây chờ anh này giờ.”

Cách đó không xa truyền đến tiếng con gái mềm mại, Giang Tình Quân đang then thùng cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đại mỹ nữ xách một cái túi hàng hiệu sang trọng, giận dỗi gọi đại soái ca bên cạnh cô.

Tiêu Khải Phong gọi cảm lại không mất đi ôn nhu trấn an một tiếng, “Sẽ!” Tiếp theo anh lướt qua cô, đi thẳng đến chỗ đại mỹ nữ.

Giang Tình Quân nhìn bọn họ xúng đỏi. Cô rất cục biết cái gì là kim đồng ngọc nữ, trời sinh một đôi !

3. Chương 2

Sáng sớm thứ hai, Tiêu Khải Phong từ nhà bạn gái thứ n của anh trực tiếp đến văn phòng luật sư, vừa đến dưới lầu, một nhân viên mặc đồng phục bảo vệ đi về phía anh, vẻ mặt kinh ngạc hỏi, “Tiêu luật sư, sao anh lại tới đây?”

Anh không hiểu liếc mắt nhìn người bảo vệ một cái, không dừng bước tiếp tục đi về phía thang máy, “Văn phòng của tôi ở đây, tại sao không thể tới?”

“Văn phòng của các anh không phải đã đóng cửa rồi sao?” so với anh nhân viên bảo vệ càng cảm thấy lạ.

“Anh nói cái gì?” Rất cục, Tiêu Khải Phong dừng lại, quay đầu kinh ngạc trừng người bảo vệ.

Đóng cửa? Vì sao anh là lão bản nhưng lại không biết?

“Trước thứ Sáu, người của văn phòng anh cho tôi biết các anh đóng cửa không hoạt động nữa. Tiêu luật sư, văn phòng của các anh đang hoạt động tốt như vậy tại sao lại đóng cửa?” Nói tới đây, nhân viên bảo vệ nhìn thấy mấy người đi vào tòa nhà.

“Tiên sinh, xin hỏi muốn tìm công ty nào? Trước tiên xin điền vào sổ theo dõi.” Trong tòa nhà này đều là văn phòng của các công ty, người đến thăm phần lớn đều là nhân vật lớn nhưng anh đứng là chưa bao giờ gặp người nào sắc mặt hung dữ như vậy.

Những người mới đi vào này toàn thân mặc đồ tây đen, tay cầm túi tài liệu, người đi đầu lạnh lùng hỏi, “Chúng ta tìm Tiêu Khải Phong tiên sinh của văn phòng luật sư Chính Đại.”

“Các vị tìm Tiêu luật sư sao, vừa đúng, vị này chính là Tiêu luật sư.” Nhân viên bảo vệ nhiệt tình giới thiệu.

Nam tử đi đến trước mặt Tiêu Khải Phong, công thức hoá mở miệng hỏi: “Xin hỏi, ngài là Tiêu Khải Phong tiên sinh sao?”

Tuy rằng còn chưa ràng tình huống, anh vẫn trấn định gạt đầu, “Là tôi, xin hỏi các vị là?”

“Thật có lỗi quấy rầy thời gian của anh.” Nam tử từ trong người lấy ra giấy chứng minh công tác, “Tôi là Lewis, quản lý bộ phận tín dụng của ngân hàng Hoa Thái, theo hợp đồng khoản vay của Kiều Dịch Luân tiên sinh do ngài bảo lãnh đã quá hạn thanh toán, hôm qua chúng tôi liên lạc cho Kiều tiên sinh nhưng không được vì vậy hôm nay phải đến đây tìm ngài.”

Nghe đến đây, Tiêu Khải Phong không khỏi nhẩn mặt. Anh nhớ rõ mấy tháng trước Dịch Luân nói với anh cậu ta muốn mua một căn biệt thự ba tầng nhưng tài chính không đủ, phải vay ngân hàng 100 ngàn kì hạn 3 tháng, nhờ anh kí tên bảo lãnh trên hợp đồng thì cậu ta mới có thể vay tiền.

100 ngàn cũng không phải cái gì lớn, anh định đơn giản viết một chi phiếu cho cậu ta mượn là được rồi nhưng nói gì Dịch Luân cũng không chịu, cậu ta nói anh vừa mới mua một căn hộ cao cấp, lại mua xe thể thao cho nên bây giờ cũng không dư giả gì.

Anh nghĩ vậy cũng được, bằng số tiền mà Dịch Luân kiếm được, chỉ hai ba tháng là có thể trả hết khoản nợ này, liền đồng ý đi đến ngân hàng làm người bảo đảm.

Bây giờ nhân viên ngân hàng đến tìm anh nói Dịch Luân không đúng hạn trả nợ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ?

“Các vị xin chờ một chút.” Gật đầu với mọi người, anh lấy điện thoại di động thuận thực bấm dãy số quen thuộc, khi cuộc gọi được kết nối anh nhanh chóng, “Dịch Luân, bây giờ cậu đang ở đâu? Nhân viên ngân hàng đến tìm tôi nói là.....”

“Tôi không phải Kiều Dịch Luân.”

Mới nói được một nửa, anh không nghĩ đến từ đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng một cô gái trẻ, nhất thời, anh nhăn mày lại. Giọng nói này nghe quen.....

“Tiêu Khải Phong, còn nhớ em không?” trong điện thoại, giọng nữ quen thuộc kia giống như mang theo sự khiêu khích.

“Cô là?”

“Hừ! Anh đúng là quý nhân hay quên nha!” Đối phương khinh thường cười lạnh một tiếng, “Chắc là bên người có nhiều người đẹp ôn nhu cho nên đã quên tình nhân cũ như em đây đến tận chân trời rồi.”

“Cô rốt cuộc là ai?” Hần biết có chuyện đã xảy ra.

“Thật vô tình, tốt xấu gì chúng ta cũng từng lên giường cùng nhau, đối với cô gái ôn nhu từng ở trên giường cho anh tất cả anh lại lạnh lùng hỏi em là ai?” giọng nói của đối phương chứa đầy sự oán hận, “Tiêu Khải Phong, cho tới bây giờ anh chắc cũng chưa từng nghĩ tới sự tự phụ và tàn nhẫn của anh sớm muộn gì cũng sẽ bị trời trừng phạt.”

Anh cố gắng nhẫn nại, trước mắt phải tìm được nhân vật mâu chốt những chuyện khác nói sau, “Mặc kệ cô là ai, tôi muốn Kiều Dịch Luân nghe điện thoại ngay bây giờ.”

“Có chuyện gì có thể trực tiếp nói với tôi! Đúng rồi, tôi nhất định đã quên nói cho anh, bây giờ Kiều Dịch Luân là bạn trai của tôi, mặt khác, khoản nợ Dịch Luân vay ngân hàng lúc trước làm phiền người bảo lãnh là anh nghĩ cách, tôi chỉ có thể nói thật xin lỗi.”

Nghe giọng điệu của cô, trong lòng Tiêu Khải Phong xuất hiện dự cảm xấu, gương mặt lạnh lùng, anh trầm giọng hỏi: “Cô rốt cuộc là ai?”

“Được rồi, thấy anh cũng sắp không kiên nhẫn nữa,” Đối phương hừ lạnh một tiếng, “Tôi họ Giang, Giang Tâm Linh, hy vọng từ nay về sau, anh có thể nhớ kỹ tên tôi, dù sao bây giờ anh không còn là quý nhân, không thể áp dụng câu “quý nhân hay quên” này.” Sau khi đắc ý trào phúng, cô vô tình ngắt điện thoại.

“Uy? Uy uy?!” Tiêu Khải Phong đã gọi lại mấy lần, nhưng di động của Kiều Dịch Luân đã tắt.

Đáng giận! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Vì sao anh có cảm giác mình bị lừa? Còn có Giang Tâm Linh.....

Anh đối với cái tên này có ấn tượng mơ hồ, cô là một trong những bạn gái của anh, cũng là một cô gái ngu xuẩn muốn dùng hôn nhân để ràng buộc anh, anh chán, hai người chia tay, tuy rằng chia tay không vui vẻ gì nhưng làm thế nào cô lại có quan hệ với Dịch Luân?

“Tiêu tiên sinh.....” nhân viên ngân hàng lên tiếng gián đoạn anh buồn bực, cũng đưa ra một văn kiện, “Đây là thư đảm bảo ngài ký lúc trước, nếu đối tượng mà ngài đảm bảo, Kiều Dịch Luân tiên sinh, không thể trả nợ đúng hạn, như vậy khoản tiền mà ngài ấy nợ ngân hàng Tiêu luật sư có trách nhiệm hoàn lại.”

Đối phương thái độ là đang giải quyết công việc, “Dựa theo những điều khoản đã ký kết lúc trước, trước 3 giờ chiều ngày hôm qua, ngài phải hoàn thành thanh toán 1 triệu tiền gốc và ba mươi vạn tám trăm ba mươi ba tệ tiền lãi, tổng.....”

“Đợi chút!” Nghe xong con số, Tiêu Khải Phong tim đập mạnh, loạn nhịp một chút, “Anh vừa nói tôi phải trả bao nhiêu tiền?”

Không phải anh nghe nhầm chứ, một triệu nhân dân tệ? Ba mươi vạn tám trăm ba mươi ba nhân dân tệ tiền lãi?

“Tổng cộng một triệu ba mươi vạn tám trăm ba mươi ba tệ!” Đối phương trình trọng lặp lại.

“Làm sao có thể là một triệu tệ? Lúc trước Dịch Luân vay ngân hàng một trăm ngàn ”

“Tiêu tiên sinh,” Người nọ lý trí ngắt lời anh, “Ngài có gì nhằm lẫn phải không? Lúc trước Kiều tiên sinh vay ngân hàng chúng tôi một triệu tệ.”

Anh hoàn toàn ngây ngốc.

Dịch Luân mượn một triệu tệ? Làm sao có thể?

Hơi hơi nhắm lại hai mắt, cố gắng nhớ lại lúc anh và Dịch Luân ở ngân hàng kí đảm bảo, khi đó lúc trên đường đi cậu ấy bảo chỉ vay ngân hàng 100 ngàn, sao bây giờ.....

Lúc kí giấy tờ vì tin tưởng tình bạn bao nhiêu năm của họ anh cũng không đọc lại, 100 ngàn....một triệu.....

Chẳng lẽ tất cả đều là kế hoạch của Dịch Luân để gạt anh? Nhưng vì sao cậu ấy lại phải làm như vậy? Ai có thể nói cho anh biết, anh cùng Dịch Luân trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Điều đó không có khả năng!” trong nhà hàng cao cấp, tại một bàn ăn không gian tao nhã, truyền đến giọng nói hơi tức giận của một chàng trai anh tuấn.

Ngồi đối diện chàng trai anh tuấn là một chàng trai trẻ tuổi nhã nhặn, anh mặc một đồ thoải mái, toàn bộ thân mình lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt của anh có vẻ trầm ổn rất nhiều, nhưng ánh mắt đùa cợt vẫn không khách khí nhìn người trước mặt.

“Tôi không tin Dịch Luân có thể đối xử với tôi như vậy.....”

“Hai vị tiên sinh, xin hỏi hai vị muốn dùng món gì?” Không đợi tuấn mỹ nam nhân – Tiêu Khải Phong nói xong, một người mặc đồng phục phục vụ cung kính tiêu sái đi đến trước mặt hai người.

Khi ánh mắt cô lơ đãng quét qua khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Khải Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng đỏ ửng, cô nhớ tới chuyện anh gọi cô là mỹ nữ, tuy rằng đối phương có thể là vô tâm nhưng cô vẫn không tự chủ được mà đỏ mặt.

Trăm vạn lần không nghĩ tới cô lại có cơ hội gặp lại người đàn ông này, gương mặt vẫn đẹp trai như vậy, lần trước anh mặc một bộ đồ tây, làm cho người khác có cảm giác cao quý không thể xâm phạm, hôm nay anh lại đổi một phong cách khác, áo sơ mi trắng đơn giản đi cùng quần tây thoải mái, phong cách trang nhã, làm cho người khác cảm thấy mới mẻ.

Kỳ thật hôm nay là Chủ nhật, cô vốn không cần đi làm, nhưng bất ngờ bạn tốt tiểu Nhã nhờ cô đi làm hộ một ngày, đến nhà hàng làm phục vụ, mà cô bình thường cũng hay lợi dụng thời gian nghỉ để làm thêm nên việc này không có gì khó lại có thể giúp được bạn tốt, cô đương nhiên sẽ không từ chối.

Không ngờ tới cô có thể ở nơi này gặp lại ân nhân, chẳng qua..... vị ân nhân này giống như hoàn toàn không có ấn tượng với cô.

Từ đầu tới cuối, đối phương đều không liếc nhìn cô một cái, mặc dù hơi thất vọng, nhưng quên đi, cô biết chính mình không có điều kiện gì để mơ mộng hão huyền.

Coi như anh không nhớ nhưng cô vẫn muốn chủ động chào hỏi bởi vì gặp người quen mà giả vờ như không biết thì thật kì cục, nhưng nhìn mặt anh không tốt, hơn nữa xung quanh còn có một đám con gái như hổ rình mồi nếu cô chào anh mà làm không tốt sẽ bị anh hiểu lầm cô có ý đồ với anh giống những người khác.

Tiêu Khải Phong không kiên nhẫn nhận lấy thực đơn từ người phục vụ, tùy tiện nhìn, “Hai phần beefsteak, hai phần tôm hùm Paris, hai phần canh cá, một chai Whisky Scotland.” Sau khi gọi món xong, anh tao nhã gấp thực đơn lại, khi anh ngẩng đầu lên, phát hiện Mạc Văn Dịch đang ngồi đối diện hai mắt khôn khéo, chăm chú nhìn về bên phải.

Anh không hiểu, nhắm mắt lại, sau đó nhìn theo ánh mắt của em họ, không nghĩ đến đôi mắt khôn khéo của cậu ta đang chăm chú nhìn lại là nữ phục vụ không chút thu hút này?!

Nhìn không được ho nhẹ một tiếng, Mạc Văn Dịch mới không dấu vết thu hồi ánh mắt nóng rực, Giang Tình Quân không hiểu gì hết cung kính khom người chào.

“Hai vị tiên sinh chờ một chút, đồ ăn sẽ được bưng lên ngay.” Nói xong, lễ phép xoay người rời đi.

Thấy cô rời đi, Tiêu Khải Phong hồ nghi trêu ghẹo, “Nhìn cái gì vậy? Cậu để ý loại hình này sao?” Anh đã tiếp xúc với nhiều nữ nhân, ánh mắt trở nên điêu luyện, cô gái này dung mạo bình thường, đáng người không quắt, căn bản là không đáng để anh để ý, chẳng lẽ cậu ta thích con gái như vậy sao?

Không đợi anh nói xong, Mạch Văn Dịch liền lấy một cái túi giấy ném tới trước mặt anh, “Đừng xem tôi giống anh, trong mắt, trong lòng tôi cũng chỉ có một mình bạn gái tôi.”

Không tiếp tục hỏi nữa, Tiêu Khải Phong mở túi giấy ra, “Đây là cái gì?” Nhíu mày, anh phát hiện bên trong đều là tư liệu cá nhân của Giang Tâm Linh.

Đúng vậy! Sau khi người của ngân hàng đến tìm, anh nhanh chóng liên hệ với biểu đệ, lão bản Chinh Tín xã, Mạch Văn Dịch nhờ điều tra tư liệu bối cảnh của Kiều Dịch Luân và Giang Tâm Linh.

Anh thật sự không hiểu hai người tại sao lại hợp tác với nhau.

Trong tư liệu cho biết, cha của Giang Tâm Linh từng là nhà thiết kế thời trang tên tuổi, mẹ là người mẫu nổi tiếng, vài năm trước vợ chồng họ đi Milan để thực hiện biểu diễn thì bất hạnh gặp tai nạn máy bay mà qua đời.

Giang Tâm Linh từ lúc sinh ra gương mặt đã diễm lệ, xinh đẹp ai gặp cũng thích, hơn nữa lại rất thông minh, khi còn đi học luôn là nhân vật ưu tú, sau khi tốt nghiệp lập tức đến làm việc ở ngân hàng Hoa Thái, nhưng chỉ ngắn ngủn trong 3 năm từ một nhân viên bình thường thăng chức làm quản lý bộ phận tín dụng.

Đúng vậy, vấn đề là ở đây, cô ta quả nhiên là quản lý bộ phận tín dụng, khó trách mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa như vậy, lúc trước không đúng hạn trả nợ thì không đến thúc giục bây giờ mới đến đòi luôn một lần, anh thật sự đã rơi vào bẫy, sơ suất quá.

Mặt khác, trong tài liệu anh nhìn thấy một tấm hình, người trong hình nhìn quen quen giống như anh đã từng quen biết.

Cô gái này..... tại sao càng nhìn càng thấy quen?

Gương mặt thanh tú, đôi mắt thật to, mái tóc dài, cô gái này.....

Trong giây lát, anh liền nhớ tới mấy ngày trước ở trên đường gặp một vụ tai nạn giao thông, lúc đó một tài xế taxi thô bạo đang chuẩn bị moi tiền của một cô gái chỉ nhìn qua đã biết gốc đến cực điểm.

Anh nhất thời tốt bụng, trước mặt mọi người giải vây cho cô gái kia, mà chủ nhân của bức hình này không phải cô gái đó sao? Liếc mắt nhìn qua tư liệu của cô Giang Tình Quân, hai 25 tuổi, nhân viên phòng kế hoạch tập đoàn Ích Đạt.....

“Cô gái này.....” Khi anh đọc đến đây, nhin không được ngẩng đầu nhìn cậu em họ.

“Cô ấy là em gái của Giang Tâm Linh.”

“Cậu nói là.....”

“Hơn nữa lúc này cô ấy vừa xuất hiện bên cạnh chúng ta.” Mạch Văn Dịch dùng cằm lắc lắc chỉ về người cách đó không xa, Tiêu Khải Phong vội vàng nhìn theo tầm mắt của em họ.

Chỉ thấy người phục vụ lúc này giống như đang cùng bạn nói cái gì đó, anh nhìn kĩ, cô gái kia chính là người mấy hôm trước trên đường gặp sự cố.

Cô là em gái của Giang Tâm Linh? Điều này sao có thể? Nếu hai người thật sự có quan hệ huyết thống thì tại sao bề ngoài khác biệt nhiều như vậy?

“Nếu tôi không điều tra sai, lần này anh bị ngân hàng siết nợ, hoàn toàn là kết quả của việc Kiều Dịch Luân cùng Giang Tâm Linh thông đồng hãm hại, cô ta lúc trước là quản lý tín dụng của ngân hàng Hoa Thái, muốn giở trò thật dễ dàng.”

“Nhưng tôi không hiểu, bọn họ vì sao muốn hại tôi? Nhất là Dịch Luân, chúng tôi là đối tác, hơn nữa tình cảm bao nhiêu năm như anh em.”

Mạch Văn Dịch lắc đầu cười cười, “Trên đời này chắc chỉ có mình anh nghĩ vậy.”

Tiêu Khải Phong khó hiểu nhìn cậu ta, “Ý của cậu là gì?”

“Anh họ thân yêu, chẳng lẽ cho tới bây giờ anh chưa lần nào xem xét lại nguyên tắc làm người của mình sao?” Mạch Văn Dịch dựa thân hình thon dài của mình vào lưng ghế, “Nhà chúng ta anh em bà con cũng có bảy, tám người, bất kể lớn nhỏ đều có thể chơi với nhau nhưng không có ai chơi với anh, anh có từng suy nghĩ vì sao không?”

Không có, bởi vì anh không biết vấn đề của mình, hợp thì chơi không hợp thì thôi, anh là người như vậy, nhưng ánh mắt anh nhìn em họ là “tiếp tục nói”.

“Bởi vì anh thật sự quá khoa trương, thích chơi nổi, thích giành công đầu, lúc nào cũng đặt người khác ở dưới mình, Kiều Dịch Luân có thể chịu đựng đến bây giờ mới tỏ ra bất mãn với anh, thật sự có thể nói anh ta quá phong độ rồi, nếu là tôi, đã sớm cho anh ném mùi lợi hại.”

“Ừ!”

“Còn có.....” Anh dừng một chút mới tiếp tục nói: “Mượn chuyện văn phòng luật sư anh hợp tác cùng Kiều Dịch Luân mà nói, mỗi lần thắng kiện, đối tượng được phóng viên phỏng vấn nhất định sẽ là anh, cái gì đại luật sư bách chiến bách thắng, thần chính nghĩa linh tinh xưng hô, tất cả đều một mình anh được, rõ ràng là anh ta thắng kiện nhưng trên báo chí, tạp chí lại là hình của anh, anh cảm thấy trong lòng anh ta sẽ dễ chịu sao?”

“Cậu nói..... cậu ta ghen tị với tôi?” Nghe xong lời nói của em họ, Tiêu Khải Phong thật sự chịu đả kích lớn. Làm sao có thể? Dịch Luân làm sao có thể vì chuyện con con này mà ghen tị với anh? (với anh thì nhỏ với người khác thì lớn a, đúng là sinh ra đẹp trai như vậy thiệt sướng)

“Về phần Giang Tâm Linh, nếu tôi nhớ không lầm, cô ta từng vì anh mà tự sát?” Không hổ là Chinh Tín xã, lông gà vỏ tỏi việc nhỏ nào cũng có thể điều tra ra.

Nghe đến đó, Tiêu Khải Phong rơi sâu vào trầm tư.

Anh không cần biết quan hệ của Dịch Luân và Giang Tâm Linh, không quan tâm Dịch Luân lấy đi bao nhiêu tiền, làm ra chuyện gì, anh chỉ không thể chấp nhận được sự phản bội của người anh em nhiều năm như vậy, nếu bất mãn với anh có thể nói thẳng, chẳng lẽ Dịch Luân không biết anh tin tưởng anh ta bao nhiêu?

“Kiều Dịch Luân bán đi văn phòng luật sư của hai người, toàn bộ tiền đều bị anh ta mang đi, 300 ngàn trong tài khoản ngân hàng của anh cũng đã bị ngân hàng phong tỏa, nhà ở và xe của anh mới mua nửa năm trước cũng bị niêm phong, anh có dự định gì cho tương lai không?”

Anh day nhẹ trán, “Còn có thể tính toán cái gì? Bây giờ chỉ có thể chờ cậu giúp tôi tìm ra Dịch Luân ở đâu, hỏi rõ ràng tại sao lại thế này.”

Đúng vậy, tuy rằng đã biết kết quả, anh vẫn muốn biết quá trình, anh phải biết Dịch Luân suy nghĩ cái gì, hướng hồ tận sâu trong lòng anh khẳng định chuyện này chắc chắn là Giang Tâm Linh chủ mưu, nếu không Dịch Luân tuyệt đối sẽ không phản bội anh.

“Chỉ tiếc tôi bây giờ cũng là người nghèo rồi, sau khi anh gặp chuyện không may, bạn gái của tôi sợ tôi giúp anh, kẻ thù của phái nữ, đã tịch thu hết tiền gửi ngân hàng của tôi.” Tuy rằng giọng điệu bất đắc dĩ, nhưng nhớ tới bạn gái, Mạch Văn Dịch vẫn không kiềm chế được lộ ra nụ cười yếu ớt, sủng nịch.

“Kẻ thù của phái nữ? Em dâu tương lai nghĩ về tôi như vậy sao?” Tiêu Khải Phong dở khóc dở cười.

“Không chỉ có vậy, còn có hoa tâm đại cải củ, ngựa đực, đại sắc lang không phải người, sớm muộn gì cũng bị AIDS, hỗn đản tàn phá nữ giới.....” cậu ta vừa cười vừa kể lại chi tiết những nhận xét của bạn gái mình về anh họ.

“Ngừng ngừng ngừng!” Tiêu Khải Phong vội vàng làm động tác tạm dừng, bất đắc dĩ cười khổ, “Tôi biết bạn gái của cậu không thích tôi, nhưng cũng không cần thành thật nói với tôi như vậy chứ.”

“Được rồi, buông tha anh, nhưng.....” cậu ta đột nhiên thần bí nhìn anh họ của mình, “Tình trạng của anh cũng không phải không thể giải quyết.”

Giọng nói mang theo một chút trêu chọc, nở nụ cười xấu xa khiến cho Tiêu Khải Phong nhìn vậy lạnh run cả người. Tiểu tử này lại có ý đồ bất chính gì đây?

“Hiện tại anh có hai lựa chọn để giải quyết vấn đề của mình.”

“Giết người, phóng hỏa, cướp ngân hàng không cần nói nữa!”

Mạch Văn Định nhin không được cười thành tiếng, “Tôi đương nhiên sẽ không xui anh đi phạm tội.”

“Vậy cậu muốn nói cái gì?”

“Thứ nhất.....” cậu ta cúi người về trước, ái muội nhìn anh chớp chớp mắt vài cái, “Anh có thể đi tìm một phụ bà nhiều tiền bao nuôi anh, thuận tiện giúp anh trả nợ!”

“Bao nuôi?” anh suýt nữa bị hai chữ này tức chết, “Mạch Văn Định, cậu ngứa người muốn bị đánh có phải không?”

“Trên thực tế, tôi cảm thấy với điều kiện của anh, muốn tìm một phụ nữ có tiền giúp anh trả nợ không phải là việc khó, dù sao việc lấy lòng phụ nữ ở trên giường cũng là sở trường của anh, không tính là đổi nghề.....”

Nhận thấy nếu tiếp tục nói nữa anh họ sẽ giống như bão trên biển, Mạch Văn Định mới cố gắng nhin cười, xua xua hai tay: “Được rồi, nếu kế hoạch thứ nhất thật sự làm cho anh cảm thấy khó xử, như vậy chúng ta chỉ có thể dùng cái kế hoạch thứ hai. Trên thực tế tôi cảm thấy, chuyện này nếu giao cho cậu giúp anh giải quyết”

Cậu ta mới nói được một nửa, lập tức nhận lấy ánh mắt sắc bén, tàn nhẫn có thể giết người của Tiêu Khải Phong: “Là anh em, không nên nhắc tới người đó trước mặt tôi.”

“Nhưng đó vẫn là ba của anh.”

“Chúng tôi đã đoạn tuyệt quan hệ cha con.”

“Khải Phong ”

“Đủ rồi! Tôi thà rằng trả nợ đến chết đói cũng không nhờ ông ta!”

“Hai người đứng là cha con, ngoan cố đến nỗi không ai có thể chịu được.” hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt bi thương của người anh họ luôn luôn kiêu ngạo nhưng anh ấy không muốn nói nhiều về chuyện này.

“Uy! Nếu còn nhắc đến người kia một lần nữa trước mặt tôi, cẩn thận tôi và cậu tuyệt giao!”

“Được rồi được rồi, tôi không nói nữa là được.” Lắc lắc cánh tay, đột nhiên điện thoại vang lên, sau khi nghe máy vẻ mặt của Mạch Văn Định trở nên nghiêm túc: “Em nói cái gì? Ba mẹ em đột nhiên từ nước Mỹ trở về, còn nói muốn gặp anh? Em bây giờ đang ở đâu..... Được, anh lập tức đến đó.”

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Khải Phong thấy tay chân của cậu em họ đột nhiên trở nên luống cuống.

“Cha mẹ vợ tương lai của tôi đột nhiên từ nước ngoài trở về, Thước Thư Á muốn tôi lập tức cùng cô ấy đến sân bay.”

Vội vàng đứng lên, cậu ta không thể làm cho cha mẹ vợ lưu lại ấn tượng xấu.

“Đúng rồi!” cậu ném cho anh họ một chùm chìa khóa: “Mặc dù tôi không thể giúp anh về mặt kinh tế, nhưng ít nhất có thể giúp anh tìm chỗ ở, tôi biết anh bây giờ nhất định là đang tìm chỗ ở, đây là chìa khóa phòng của tôi, bây giờ tôi ở chung với Thư Á, cho nên anh có thể mượn tạm.”

Nói xong một hơi, Mạch Văn Định xoay người rời khỏi nhà hàng.

“Uy..... Uy.....” Tiêu Khải Phong nhíu mày thâm oán, “Thật là trọng sắc khinh anh em.”

Cúi đầu nhìn chùm chìa khóa trên bàn, anh không khỏi lắc đầu cười khổ. Người lúc nào cũng có mọi thứ như anh mà cũng có lúc sa sút phải nhận sự thương hại của cậu em họ.

“Khải Phong ” Một âm thanh mềm mại truyền đến từ sau lưng anh, anh giật mình, xoay người, rơi vào tầm mắt là một gương mặt xinh đẹp.

“Helena?”

“Vừa rồi em còn tưởng nhận sai người, không ngờ lại là anh thật.” cô tao nhã đi đến trước mặt anh, thân thiết hôn một cái trên gương mặt tuần mi của anh, giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ, “Anh thật là người vô lương tâm, ngày đó sau khi rời khỏi nhà em, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho em lấy một cuộc, hại em thiếu chút nữa chạy đến cảnh sát nhờ tìm người mất tích.”

Tiêu Khải Phong không dấu vết nhẹ nhàng lau đi dấu son trên mặt.

Helena là bạn gái thứ n anh quen ở quán bar mấy tháng trước, sau đó anh mới biết thì ra cô gái này là con gái một của một trùm địa ốc ở Đài Bắc, gia thế hiển hách, đương nhiên cũng điều ngoa tùy hứng.

Lần đầu tiên lên giường cùng cô ta, anh đã biết cô ta là người kinh nghiệm phong phú, hơn nữa kỹ xảo cao siêu, nhưng điều làm cho anh cảm thấy bất khả tư nghị là, nàng có khuynh hướng SM. (SM là khuynh hướng bạo dục, ôi tội nghiệp tâm hồn non nớt, trong sáng của ta)

Thôi thì, rau xanh cải củ mỗi người mỗi sở thích, anh không có ý kiến gì, nhưng đối với người bình thường như anh mà nói, cô gái như vậy thật sự không nên tiếp tục dây dưa, nói thật ra, mấy ngày nay vì chuyện của Dịch Luân, nếu không phải cô chủ động chào anh trước thì anh cũng đã sớm quên mất cô.

Mất đi “Cực phẩm” từ trên trời rơi xuống, làm cho cô hơi bức mình, may mà hai người còn có thể gặp nhau ở chỗ này, đây không phải là duyên phận sao? Nghĩ như vậy, Helena tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, găt gao dựa vào người anh.

“Khải Phong, chuyện liên quan đến anh em đã nghe người khác nói, em biết bây giờ anh đã phá sản.....” Nói được một nửa, nụ cười trên mặt cô đột nhiên trở nên tà mị, bàn tay mềm mại chậm rãi di chuyển xuống phía dưới của Tiêu Khải Phong.

Đối với việc cô biết chuyện này Tiêu Khải Phong cũng không bất ngờ, dù sao trong xã hội thượng lưu chỉ có không công khai bí mật chứ không có bí mật thật sự, mặc dù trước phương tiện truyền thông thì nói là không rõ nhưng khỏi cần nghĩ cũng biết đối phương rõ ràng mọi chuyện, một vài người nhàm chán còn tập hợp những truyện ồn ào huyền ảo cũ để phát hành sách.

Nhưng điều mà anh không nghĩ đến là bây giờ, ở nơi công cộng này cô ta dám hành động hạ lưu như vậy với anh! Mặt anh lập tức cứng đờ, thái độ cũng trở nên nghiêm khắc, nhưng anh không lập tức đẩy cô ta ra, muốn nhìn xem cô ta còn muốn làm cái gì.

Lúc này Giang Tình Quân từ trong bếp đi ra, cô nhìn thấy một đại mỹ nữ và ân nhân đang “thân thể trao đổi” tư thế rất ám muội, hai gò má của cô lập tức đỏ bừng.

Trời ơi! Cô nên làm gì bây giờ? Nếu bây giờ tùy tiện đi đến như vậy có làm hỏng việc tốt của họ không? Nhưng là nếu không đưa đồ ăn cho khách, lão bản sẽ trách tội cô, thôi thì chờ một chút cũng được, chờ họ chấm dứt “câu thông”.....

“Khải Phong.....” Hoàn toàn không chú ý thấy thái độ khó chịu của anh, Helena tiếp tục tiến thêm một bước, vuốt ve anh, gần như hôn lên mặt Tiêu Khải Phong. “Thật ra số tiền anh nợ ngân hàng cũng không lớn lắm, nếu anh chịu để em bao anh, em lập tức giúp anh trả hết nợ!”

“Bao tôi?” giọng nói không có độ ấm, ánh mắt sắc bén xẹt qua mặt của cô, “Là tai tôi có vấn đề sao? Vừa rồi giống như tôi nghe từ miệng cô hai chữ “bao anh”?”

Cô gian tà cười, “Em không biết chuyện này có gì đáng ngạc nhiên như vậy, bây giờ anh không còn là đại luật sư tiền xài như nước giồng trước đây nữa, em thấy đề nghị này đối với anh mà nói giống như được trời ban ân cũng bởi vì gương mặt đẹp trai này.” Nói xong, cô còn khiêu khích sờ nhẹ lên gương mặt tuần mi của anh mà tay kia cũng không nhàn rỗi, tăng thêm lực muốn khơi dậy ham muốn của anh.

Tiêu Khải Phong không chút khách khí bắt lấy bàn tay cô ta đang ở phần dưới của anh, gương mặt tuần mi hiện lên sự khinh thường, cười. “Helena, tôi nghĩ nhất định cô nhầm lẫn gì rồi, trên đời này chỉ có Tiêu Khải Phong tôi bao nữ nhân, không có nữ nhân nào có tư cách bao tôi, cô đừng tự đánh giá mình quá cao.”

Nghe vậy, Helena biến đổi sắc mặt, “Anh đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, anh cho rằng mình vẫn còn là đại tinh thánh phong lưu khoáng đạt như trước sao? Tuy rằng anh cố gắng phong tỏa tin

tức, nhưng tin đồn đã truyền đi, rất nhiều người đã biết văn phòng luật sư của anh không hoạt động nữa và chuyện anh phá sản, nếu anh từ chối sự giúp đỡ của tôi, chẳng khác nào rời khỏi cánh cửa xã hội thượng lưu.”

“Cánh cửa xã hội thượng lưu? Vậy thì sao, chuyện đó giải giang lắm sao? Tôi cần quan tâm sao? Ngại quá, tôi chỉ biết nhất định không thể để cô bước qua cửa nhà tôi.” Ý tứ châm biếm rõ ràng trong lời nói.

“Tiêu Khải Phong, anh đã mất hết không còn cái gì!”

“Kỳ lạ, tại sao nhìn vẻ mặt cô tôi lại cảm thấy muốn nôn?”

“Anh..... anh là tên hồn đản không thức thời!” Helena tức giận, nói năng có chút lộn xộn, “Tôi thề anh nhất định sẽ hối hận !”

Gào xong một hơi, cô ta xoay người bỏ đi không ngờ lại đụng mạnh vào một phục vụ, sau khi kêu lên một tiếng duyên dáng thì bắt đầu âm ỉ chửi người phục vụ.

“Cô mù sao? Nhanh biến khỏi mắt tôi ngay !” vừa quát cô ta còn đẩy mạnh người phục vụ vô tội kia một cái

Cái đẩy này làm cho Giang Tình Quân còn chưa đứng vững ngã về phía Tiêu Khải Phong, không đợi cô lấy lại tinh thần đồ ăn trên khay đã đổ hết lên người anh.

Vài giây sau, anh một thân áo trắng nhẹ nhàng khỏa khoải dính đầy tôm hùm và thịt bò, trong đầu Giang Tình Quân bị hoảng sợ và bất an vây quanh. Cô đã canh đúng lúc mĩ nữ kia rời đi rồi mới đến sao vẫn thành ra thế này? Ân nhân của cô là người tốt chắc anh ấy sẽ không làm khó cô đâu?!

“A..... Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” cô vội vàng lấy giấy ăn lau đi đồ ăn trên người anh, mà Tiêu Khải Phong thì lại đang bực trong lòng.

Chết tiệt! Gần đây anh rốt cuộc bị vận xui nào rồi? Vì sao bất hạnh liên tiếp đổ xuống đầu anh?

Anh ngẩng đầu nhìn thấy người vừa gây ra tai họa, liếc mắt nhìn thấy cô thì không thể kìm chế tức giận.

Hai chị em cô sinh ra là khắc tinh của anh sao? Nhất định phải tìm anh gây chuyện!

Nếu không phải Giang Tâm Linh, làm sao anh có thể vô duyên vô cớ mà phá sản? Nếu không phải Giang Tâm Linh, làm sao có thể phá hỏng quan hệ anh em của anh và Dịch Luân? Nếu không phải Giang Tâm Linh, giờ phút này làm sao anh có thể bị Helena châm chọc?

Tất cả những bất mãn trong thời gian qua đồng loạt nổi dậy, những oan ức không có chỗ phát, liếc mắt nhìn đến cô gái đang sợ hãi kia, khóe môi anh xớt xa lạnh lùng cười, trong đầu xuất hiện một âm mưu.

Giang Tâm Linh ơi Giang Tâm Linh, cho rằng chạy trốn sẽ không có việc gì sao? Bây giờ tôi sẽ ăn miếng trả miếng! Cô ra tay với người bên cạnh tôi Dịch Luân, tôi tìm em gái cô Giang Tình Quân! Nhất định là cô sử dụng mĩ nhân kế lừa giỡn với Dịch Luân, vậy tôi cũng cùng Giang Tình Quân chơi trò chơi tình yêu, tôi nhất định làm cho cô ta vì tình yêu bị lừa giỡn mà khóc lóc oán giận với cô!

“Thật xin lỗi tiên sinh, tôi không phải cố ý, tôi không ngờ vị tiểu thư kia đột nhiên đẩy tôi một cái, nếu biết, tôi nhất định tránh xa một chút.....” Giang Tình Quân bất ngờ gặp chuyện này đã sớm sợ tới mức sắp khóc, ăn nói không mạch lạc.

Quần áo của anh nhìn qua rất nhiều tiền, không biết bồi thường có được hay không, đáng sợ nhất từ đầu tới cuối anh đều không nói câu nào, cô luôn cảm thấy ân nhân là người tốt, chắc anh sẽ không làm khó người khác nhưng nhìn mặt anh càng ngày càng tối, cô dần mất lòng tin, anh sẽ không ở đây xử cô tội chết chứ?

Ai, rốt cuộc cô gặp vận xui gì rồi? Ngày đầu thay bạn tốt đi làm đã gặp sự cố lớn như vậy, cô bị lão bản mắng cũng chỉ là chuyện nhỏ, nếu liên lụy Tiểu Nhã bị đuổi việc mới là chuyện lớn.

“Cô biết bộ quần áo này giá trị bao nhiêu không?” sau hồi lâu, Tiêu Khải Phong rốt cuộc mở miệng nói, đồng thời cũng làm Giang Tình Quân sợ tới không dám hít thở mạnh.

Nam nhân trước mặt ánh mắt gian tà nhìn cô, cô bị ánh mắt không thiện không ác này làm cho sợ nể da gà, tại sao cô cảm thấy người này không có gì tốt, hình như không phải đơn giản muốn cô bồi thường tiền như vậy, không, đối với cô mà nói, bồi tiền cũng không đơn giản a, còn có.....

Nhìn thấy cô không trả lời, giống như hồn phách đang lạc nơi tiên cảnh, Tiêu Khải Phong nhìn không được chán nản, độc ác trừng mắt liếc cô một cái.

“Đối..... Thật xin lỗi..... Tôi..... Tôi thật sự không phải cố ý.....” bị ánh mắt thâm trầm của anh dọa sợ tới mức không biết làm sao, trong đầu Giang Tình Quân chỉ còn lại linh tinh mấy từ “Thật xin lỗi tôi sai rồi”,những từ khác đã bị cô ném đến chân trời nào rồi.

Tiêu Khải Phong tạo nhả lại không mất đi suýt khí run run nắm vạt áo,“Đây là nhãn hiệu YSL, toàn thế giới chỉ có 15 bộ, hơn nữa bọn họ không có hàng tồn kho, cô cảm thấy chỉ vài câu xin lỗi có thể đền bù tổn thất của tôi sao?”

“Kia, kia..... Vậy anh muốn thế nào?” cô khúm núm hỏi, căn bản đã quên mất đây không phải là lỗi của cô, theo phản ứng tự nhiên mà chịu thiệt.

Anh ác liệt nhướn mày, khóe môi nhếch lên,“Cô không những làm dơ quần áo của tôi còn làm tim tôi suýt nữa ngừng đập, ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần của tôi, bác sĩ của tôi từng nói, bởi vì tim của tôi bẩm sinh có khuyết tật cho nên không thể bị kích động, nếu không rất có khả năng không giữ được mạng nhỏ này.....”

Mặt anh không thay đổi nói ra một tràng những câu lừa người, sau đó anh cười với cô như muốn trấn an.

“Đương nhiên, nể tình vừa rồi cô cũng không phải cố ý”

Giang Tình Quân lúc đầu còn khấn trương muốn chết nhưng vì câu nói đó và nụ cười sáng lạn của anh mà thả lỏng một chút.

Tiêu Khải Phong thật vừa lòng thấy cô thả lỏng, lại tiếp tục nói:“Tiền thuốc men cùng với phí tổn thất thất tinh thần, hơn nữa phí bồi thường quần áo của tôi, không làm khó cô chỉ cần một trăm vạn!”

Cô ngơ ngác nhìn anh, một chút phản ứng đều không có.

Thấy cô lần này thật sự hoàn toàn mất hồn, anh tốt bụng cao giọng nói còn giơ lên một ngón tay nhắc nhở cô hoàn hồn.

“Chỉ cần cô bồi thường cho tôi một trăm vạn, chuyện hôm nay tôi có thể không truy cứu.”

“Cái gì? Một trăm vạn?” lần này cô thật sự nghe rõ ràng, muốn té xỉu ngay tại chỗ cho anh xem còn có thể trốn tránh trách nhiệm lần này “Tiền tiền tiền..... Tiền sinh, một trăm vạn? Anh khẳng định là một trăm vạn?”

Ông trời! Lần trước lái xe kia cũng chỉ muốn cô bồi thường 10 vạn mà thôi cô cũng đã không có, huống chi..... Vì sao gần đây cô lại xui xẻo như vậy?

Thấy cô sợ đến mức sắp khóc, tâm tình Tiêu Khải Phong càng ngày càng tốt, tốt đến mức anh gần như quên mất thịt bò và tôm đang dính trên người,“Nếu cô không thể bồi thường tiền, đương nhiên còn có một cách khác để giải quyết.”

“Tôi có thể làm trâu làm ngựa cho anh, đến nhà anh làm người hầu, thuận tiện có thể giúp anh chăm sóc chó mèo.....” Giang Tình Quân lập tức giống như một tiểu nô tài giơ tay phải lên thề với trời, chỉ cần không phải bồi thường một trăm vạn, cho dù muốn cô làm nô lệ, cô đều vui vẻ chịu đựng.

Nhìn thấy bộ dáng khôi hài của cô, anh rất muốn cười to, ngay cả tâm trạng buồn bực mấy ngày nay cũng tan thành mây khói, đang không hiểu vì sao có thể vui vẻ như vậy, anh cho rằng đó là do cảm giác trả thù.

“Tôi không cần cô làm người hầu, cũng không cần cô chăm sóc chó mèo, nhưng.....” anh ái muội nhìn cô,“Đưa chó tôi số điện thoại và địa chỉ nhà cô.”

“Ách?” Cô khó hiểu trừng lớn hai mắt,“Vì sao?”

Nam nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì ?

“Bởi vì.....” anh cố ý đem gương mặt tuần mỹ để sát vào cô, thật vừa lòng thấy hai má cô đỏ bừng, “Bởi vì tôi muốn hiểu rõ bạn gái tương lai một chút!”

“Cái gì, bạn gái tương lai?” Cô thật ngu ngốc lặp lại lời anh, “Ai..... Ai a?”

Bọn họ đang thảo luận chuyện này sao? Tại sao cô lại không cảm thấy gì hết vậy?

“Đương nhiên chính là em!”

“Cái gì?!”

4. Chương 3

“Tình Quân, giúp tôi phô tô văn kiện này thành 20 bản.”

“Được, Trần thư ký, chờ tôi đánh xong phần văn kiện này cho tiểu Chu lập tức sẽ giúp cô phô tô.”

“Tình Quân, đây là tổng kết 6 tháng phòng tài vụ yêu cầu, lát nữa cô xuống lầu thuận tiện giúp tôi mang qua cho họ.”

“Không thành vấn đề, đặt ở đó đi, lát nữa tôi sẽ giúp anh giao cho Lí chủ nhiệm.”

“Tình Quân, lúc cô đi ăn trưa đừng quên giúp tôi mua một phần mang lên.”

“ok.”

Suốt một ngày, Giang Tình Quân giống như người máy, việc đông việc tây, vất vả giúp đồng nghiệp hoàn thành công việc đã là hoàng hôn.

Mệt mỏi quá! Nhân lúc đến phòng nghỉ nhân viên để lấy nước trà, cô chịu không được lấy tay lau đi mồ hôi trên trán.

Bởi vì hoàn cảnh gia đình, từ nhỏ cô đã sống độc lập ở ngoài, vừa học vừa làm cho đến khi tốt nghiệp “ngũ chuyên”, bởi vì không muốn học lên, sau khi tốt nghiệp cô tích cực tìm việc.

Nhưng bằng cấp không cao lại không có kinh nghiệm công tác cho nên cô không tìm được công việc thích hợp, luôn vừa làm thêm vừa tìm công việc ổn định, không ngờ một năm trước khi đi họp lớp tình cờ gặp một học tỷ.

Chị ấy là quản lí bộ phận mua hàng của tập đoàn Ích Đạt, nhờ sự giới thiệu của học tỷ cô mới được vào công ty này làm việc.

Khả năng trúng tuyển vào tập đoàn Ích Đạt rất thấp, cũng có rất nhiều người muốn xin vào công ty này, nếu không bởi vì học tỷ ở trong công ty có năng lực, chỉ dựa vào cô rất khó có thể trúng tuyển, đương nhiên chức vụ cũng không thể cao, nói như thể nào thì cũng phải bắt đầu từ trợ lý nhỏ, nhưng cô rất quý trọng công việc không dễ dàng mà có này, mỗi ngày đều tươi cười với mọi người.

Nói thật, đồng nghiệp trong phòng kế hoạch đôi khi rất quá đáng, được đằng chân lân đằng đầu, công việc của cô thường xuyên nhiều đến nỗi muốn hoàn thành cũng đã khó nhưng bọn họ thấy cô dễ bắt nạt, chức vụ thấp cho nên từ khi cô bước chân vào công ty liền bị bọn họ coi như lao công miễn phí.

Thật ra cô không phải thật sự sợ bọn họ, dù sao cô còn có học tỷ chống lưng nhưng từ nhỏ đến lớn cô cũng quen bị người khác bắt nạt, hơn nữa bọn họ cũng không phải người xấu, ngoại trừ hay đưa việc cho cô làm, biết cô tính tình đơn thuần họ cũng chiều cố cho cô, cho nên..... cô thở dài một tiếng, đành phải tiếp tục bị nô dịch thôi!

“Giọt giọt giọt.....” Ngay khi cô chuẩn bị tiếp tục hối hận đi xuống, tiếng chuông di động vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của cô.

Nhìn tên hiện trên màn hình, cô biết đó là Đùng Tiểu Nhã, bạn tốt của cô, liền ấn nút nghe, trong điện thoại truyền đến một tràng những câu hỏi.

“Tình Quân, ngày hôm xảy ra chuyện gì ? Vì sao hôm nay tớ vừa đến nhà hàng đã nghe đồng nghiệp nói có một soái ca trước mặt mọi người hẹn hò với cậu? Giang Tình Quân, chuyện này tốt nhất cậu nên thành thật khai báo rõ ràng cho tớ, chúng ta quen biết lâu như vậy, sao tớ chưa bao giờ nghe cậu nói cậu quen biết một người nổi bật như vậy?”

Câu hỏi của Đùng Tiểu Nhã gợi lên trí nhớ của cô. Ông trời, cô thiếu chút nữa đã quên chuyện xảy ra ngày hôm qua!

Cô nhớ lại hôm qua anh muốn cô bồi thường tiền, hơn nữa là 100 vạn, cho dù có đem cô bán đi cũng không được nhiều như vậy, sau đó

Nam nhân kia nói muốn cô trở thành bạn gái của anh! Đúng rồi, anh ta nói như vậy

Vấn đề quần áo, số tiền này tôi cũng không quan tâm lắm nhưng vết thương trong lòng có hơi phiền phức, nếu cô không đưa ra cái giá hợp lý khiến tôi vừa lòng, tôi sẽ không vui, mà tôi không vui thì trái tim càng tổn thương, nếu tôi bị làm sao toàn bộ là do cô hại, biết không?

Nói thật, lúc ấy cô nghe không hiểu những gì anh nói, chỉ nghe được câu cuối đại ý là nếu anh chết, cô chính là hung thủ giết người.

Ồ ~ cô không muốn giết người, không muốn ngồi tù, cho nên, khi anh nói tiếp như thế này để xoa dịu tổn thương tinh thần của tôi, cô phải làm bạn gái tôi, làm cho tôi vui vẻ, không có vấn đề gì chứ? Đương nhiên là cô không có vấn đề gì, cũng đồng ý rồi.

Bây giờ nhớ lại, Giang Tình Quân, cô đời này chưa chịu qua kích thích lớn như vậy, nam nhân kia..... Ông trời! Nam nhân kia chỉ cần tùy tiện liếc mắt một cái, cũng có thể làm trái tim của cô ngừng đập, một đại soái ca, thế nhưng trước mặt cô nói muốn làm bạn trai của cô nha!

“Giang Tình Quân, hồn cậu lại chạy đi nơi nào rồi? Mau trả lời câu hỏi của tớ a!” tiếng Đùng Tiểu Nhã xuyên qua di động truyền đến, nhưng cũng không thể làm cho người hồn phách đang bay đi chú ý.

Giang Tình Quân còn đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình. Được rồi, tuy rằng nam nhân kia lời nói có vấn đề, nhưng cũng không ảnh hưởng phong độ của anh, hơn nữa khi đó anh còn thừa dịp cô ngây ngốc kéo cô vào lòng, lại thừa dịp cô mê say trong sự ôm ấp của anh trước mặt mọi người hôn cô, làm ột nai con như cô tim đập loạn lên.

A, không đúng, có chút là lạ.....“Trời ơi, đó là nụ hôn đầu tiên của mình nha! Mình thế nhưng lại cùng một nam nhân không biết tên hôn nhau!” cô hoàn toàn quên mất mình đang nói chuyện điện thoại, trong lòng cảnh báo liền thốt ra như vậy.

“Cái gì? Còn có hôn sao?! Như vậy khẳng định không phải quan hệ bình thường, cậu tại sao cho đến bây giờ cũng chưa từng nói qua cho tớ biết, thật không phải là bạn tốt! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nói mau nói mau!” trong điện thoại lại truyền đến giọng nói bén nhọn của Đùng Tiểu Nhã đang chất vấn, dọa Giang Tình Quân giật mình.

Cô thật ngu ngốc, tại sao lại không cẩn thận nói ra ?!

“Tình Quân, cô ở phòng nghỉ làm cái gì vậy? Sắp tan tầm rồi, cô nhanh nhanh giúp tôi xử lý văn kiện này đi nếu không cô phải ở lại tăng ca.” đồng nghiệp hà khắc nói với cô, nhưng đối với Giang Tình Quân lúc này mà nói, đó giống như là cứu tinh.

“Tiểu Nhã, đồng nghiệp của tớ đang giục tớ, không thể tán gẫu lâu với cậu được, chuyện này tớ sẽ giải thích với cậu sau, bye.”nhanh chóng ngắt điện thoại, nếu không cứ tiếp tục bị chất vấn như vậy, cô không thể chắc chắn mình có thể lỗ miệng nói ra cái gì hay không!

Sau khi tan tầm, Giang Tình Quân giống bình thường lái xe đi thẳng về nhà.

Sau khi bà ngoại và ba mẹ lần lượt qua đời, chị hai đưa cho cô ba trăm vạn, nói là chia cho cô tài sản thừa kế.

Lúc đó cô cũng đã đi làm ở tập đoàn Ích Đại cho nên cô dùng tiền này mua một căn phòng, tuy rằng không lớn lắm nhưng có một phòng ngủ, một phòng bếp, một phòng tắm, một mình cô sống như vậy cũng là dư dả.

Nhớ đến căn phòng nhỏ của mình, cô sẽ cảm thấy hạnh phúc, cũng cảm ơn chị đã chia cho cô một phần tài sản nếu không bây giờ cô vẫn còn ở nhà thuê.

Không biết gần đây chị như thế nào, bởi vì chị không thích cô thường xuyên gọi điện thoại ình cho nên cách một thời gian cô mới dám gọi, ân, xem ra cũng lâu rồi.

Rất xa, cô có thể thấy sau cửa sổ nhà mình có bóng người đi lại khiến cô giật mình.

Cô vội vàng sắp xếp gọn gàng, cố gắng mở to hai mắt nhìn về phía cửa sổ, đúng vậy, sau cửa sổ đúng là có người đang đi lại, sau khi dụi dụi mắt, lại phát hiện hình bóng kia không còn.

Không thể nào? Chẳng lẽ trong nhà cô có trộm?

Nhưng cô nghèo như vậy, trong nhà cũng không có gì đáng giá, cho dù kẻ trộm muốn đột nhập, ít nhất cũng phải tìm một gia đình giàu có chứ?

Nên làm gì bây giờ? Báo cảnh sát sao? Nhưng đã không thấy bóng người, lúc này có phải mình nhìn nhầm hay không? Cảnh sát đến đây có thể nói cô báo án giả, sau đó đem cô giam lại hay không?

Ô ô ô..... cô làm sao có thể bất hạnh như vậy? Gần đây liên tiếp xảy ra nhiều chuyện đã khiến cô đau đầu lắm rồi, hôm nay trong nhà lại gặp trộm.....

Nếu không may không phải là trộm mà là.....

Nghĩ đến đây, cô sợ tới mức mặt tái nhợt. Sẽ không phải như vậy chứ?

Lặng lẽ ngừng xe, rón ra rón rén đi đến trước cửa nhà mình. Không phải đâu không phải đâu, nhất định gần đây tinh thần cô không tốt, lo lắng quá mức nên có thể nhất thời nhìn nhầm, hơn nữa bây giờ mới hơn 6h, đêm còn chưa khuya, làm sao có thể gặp quỷ?

Cột tự trấn an mình rồi lấy chìa khóa nhà ra nhẹ nhàng mở cửa đi vào, ngó nghênh nhìn trong nhà một lượt, cuối cùng có thể yên tâm.

Không có gì, không có gì, đã nói rồi, vừa nãy nhất định là mình hoa mắt, đây là thế kỉ 21 làm sao có thể tin truyện quỷ thần này? Cô bước nhanh vào phòng, hít một hơi thật sâu.

“Tình Quân, em tan tầm ?”

Ai? Là ai đang nói chuyện với cô? Mặt Giang Tình Quân vẫn đang nhìn vào cửa, bởi vì sợ hãi mà trừng lớn hai mắt, thân người cứng đờ không dám quay đầu.

Vừa rồi có người kêu tên cô sao? Hơn nữa giọng nói kia nghe có chút quen quen?

“Tình Quân ” giọng nam trung dễ nghe vang lên phía sau cô, làm cho toàn thân cô lông tơ dựng đứng, thậm chí cô có thể cảm nhận được da gà nổi đầy người.“Giang Tình Quân ”

Phía sau vang lên tiếng bước chân đang đi gần về phía cô, giọng nói kia cũng như vậy đến gần.

“Hi! Tôi nói.....”

Không đợi cô phản ứng, anh cậu mạnh đột nhiên kéo cô lại, vừa mới xoay người, trước mắt liền xuất hiện mảng một màu trắng.

Màu trắng, gần đây thường xuyên nhất nhìn thấy màu này, làm cô nhớ tới người nào đó..... Lại nhìn rõ ràng một chút. Ách, mảng màu trắng này hình như, có lẽ, hình như là..... một cái áo sơ mi, trên áo còn dính một loạt cúc sang trọng nhìn giống như kim cương.

Cô thật cẩn thận nhìn lên phía trước, rất nhanh sau đó cô nhìn thấy một cái cảm trơn bóng, tiếp tục nhìn lên trên là đôi môi gợi cảm, cái mũi cao quý tộc, đôi mắt đen thâm thúy, hàng lông mi đen dài..... (sao ta thấy giống miêu tả mỹ nữ quá)

“Ách nga.....” sau khi cô thấy rõ diện mạo của quỷ xong, cũng không thả lỏng hơn chút nào mà là sợ tới mức cả người đều dựa vào cánh cửa, hoảng sợ nhìn đối phương, răng, lưỡi không ngừng va đập.“Anh anh anh anh anh.....anh..... anh.....”

Anh nửa ngày, trong đầu cô hoàn toàn không thể nghĩ ra từ thứ hai.

“Chính là anh đây!” Tiêu Khải Phong nhẹ nhàng nói, có thể cảm giác được hôm nay tâm trạng anh rất tốt.

Thái độ của cô gái nhỏ này thật phong phú lại rất đáng xem, nhất là cặp mắt to kinh sợ cực độ kia, tràn ngập sự kinh hoàng và bất an vô cùng, thật sự là không uống phí công anh sử dụng chiêu này.

“Anh..... anh làm sao có thể xuất hiện ở trong nhà của tôi? Anh vào bằng cách nào? Anh, anh làm sao biết tên của tôi? Anh..... anh..... anh rất kỳ lạ.....”

Nghe cô nói năng lộn xộn, tâm tình của anh lữ thừa không ngừng tăng cao ngày càng tốt, một tay khéo léo cầm lấy cảm cô, chậm rãi đem khuôn mặt tuần tú tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn kinh sợ của cô.

“Em yêu, em một lúc hỏi nhiều câu hỏi như vậy, muốn anh trả lời câu nào trước đây?” tiếng nói gợi cảm lại tà mị, vừa giống Satan vừa giống thiên sứ mê hoặc cô.

Cô nghĩ mấy cái ổ khóa đó có thể làm khó anh sao? Anh nhưng là có một cậu em họ sống dựa vào nghề trình thám nha, camera, bom hẹn giờ, chìa khóa vạn năng vv gì đó, muốn có rất dễ dàng.

Anh hoàn toàn không sợ cô báo cảnh sát bắt anh, lòng dạ của cô rất dễ nhìn thấu, theo như tư duy của cô, nhất định không thể nghĩ đến việc báo cảnh sát, hơn nữa anh lại là “Bạn trai” của cô.

“Anh, anh kêu ai..... em, em yêu ?” cô bị tiếng “em yêu” của anh dọa ngốc, da đầu của cô lập tức run lên, liền quên mất anh chưa trả lời cô anh vào nhà bằng cách nào.

“Đương nhiên là em.” Anh ái muội nhìn cô, giống như trấn an con chó nhỏ sờ sờ đầu của cô,“Chẳng lẽ em đã quên đính ước trong nhà hàng ngày hôm qua sao? Anh nói anh muốn em làm bạn gái của anh, em cũng đồng ý rồi không phải sao? Chúng ta không phải còn hôn nhau coi như bằng chứng đính ước?”

Anh một bên nói, một bên ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt non mềm của cô. Cô này tuy bề ngoài rất bình thường nhưng làn da lại rất tốt không chê được, so với những cô gái trước đây anh quen đều phải dùng mỹ phẩm để chăm sóc thì đây chính là cực phẩm trong cực phẩm, là thu hoạch ngoài ý muốn của anh.

“Nhưng là, nhưng là.....” bị anh sờ, toàn thân cô nổi da gà, Giang Tình Quân vẫn không thể tập hợp được ngôn từ.

Cô không quên chuyện ở nhà hàng, nhưng chưa bao giờ tin tưởng những chuyện chỉ có trong tiểu thuyết này có thể xảy ra với cô, cô nghĩ vì cô không thể bồi thường tiền cho anh cho nên anh mới nói như vậy để trừng phạt cô, cố ý trêu đùa cô, không ngờ..... chuyện này, chuyện này rất bất khả tư nghị !

“Tiên, tiên sinh.....”

“Anh họ Tiêu, tên Khải Phong, em có thể gọi anh là Khải Phong hoặc là Phong, cũng có thể gọi anh là darling hoặc anh yêu.”

“Tiêu tiên sinh.....”

“Anh không thích em gọi anh là Tiêu tiên sinh.” hơi thở ấm áp nhẹ nhàng tiếp xúc với mặt cô,“Tình Quân, ngoan, thử bảo anh là Khải Phong.”

“Ách.....”

“Đừng quên thân phận bây giờ của anh là bạn trai của em.”

“Nhưng chúng ta chưa từng hẹn hò, hơn nữa anh và tôi cũng không quen biết.....” Cô chậm rãi giải thích với anh, tuy rằng điều kiện của anh thật sự rất tốt, nhưng tốt nhất vẫn nên đi từng bước nha.

“Không sao, bây giờ chúng ta lập tức làm quen.” Nhìn đôi môi hồng nhỏ bé đang chu ra của cô, anh giống như bị mê hoặc, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi cô một cái.

Động tác thân mật của anh thành công làm cho toàn thân Giang Tình Quân run lên, trong nháy mắt hai má đỏ bừng.

“Tiêu, Tiêu tiên sinh.....” Thấy gương mặt tuần tú của anh trầm xuống, rõ ràng người bị sở sàng là cô lại sợ tới mức vội vàng sửa lại, “Ách..... Tôi nói là..... Khải, Khải Phong tiên sinh.....”

“Tiên sinh? Rõ ràng em cần sự kích thích hơn nữa mới có thể nhớ kỹ những gì anh nói với em.” Một tay nâng cằm của cô lên, khẽ cắn môi cô một chút, lợi dụng lúc cô mở miệng, đầu lưỡi như con rắn nhỏ linh hoạt tiến vào trong miệng cô.

“Ngô.....” Bị anh đè chặt trên cánh cửa, theo bản năng Giang Tình Quân muốn tránh né nụ hôn mị hoặc, mê người kia nhưng lưỡi anh đã gắt gao cuốn lấy lưỡi cô, nhẹ nhàng mút từng chút từng chút một, từ trong nụ hôn đắm đuối truyền đến hơi thở cực nóng của anh làm cho thân thể cô mềm nhũn ra, quên mất phải giãy dụa.

Sau khi làm cho cô không thể tự hồi, ngực phập phồng vì thở dốc, anh mới chậm rãi rời khỏi đôi môi cô.

“Phải nhớ kỹ cái gì nên nói thì tốt rồi.....” Sau một lúc lâu, suy nghĩ mới dần dần trở lại. Đều do anh hôn quá nhiệt liệt, cô căn bản không có chỗ để trốn, bây giờ cảm giác hơi thở của anh hình như vẫn ở trong miệng cô, làm cô không thể hết đỏ mặt.

“Tốt, vậy em phải nhớ kỹ. Đầu tiên, ngày hôm qua em đã đồng ý làm bạn gái của anh, nhớ không?” anh cố định tay cô trên cửa, sử dụng thân thể cao lớn ngăn cản cô lộn xộn, ánh mắt nhìn cô so với lúc này càng thâm trầm.

“Việc này..... tôi đã biết.” Vẻ mặt của anh giống như đang nhìn con mồi, bị anh nhìn như vậy, mặc kệ anh nói cái gì cô đều gật đầu.

“Đó là em muốn bồi thường tinh thần cho anh ?”

“Nhưng là ” Tình thế bắt buộc thôi, lúc đó cô hơi mơ hồ, hơn nữa thật ra là nghe không hiểu lắm anh đang nói cái gì, đều là đồng ý trước suy nghĩ sau, dù sao anh không phải thật sự muốn vậy, tại sao bây giờ lại như vậy?

“Không có nhưng là.” Anh ngắt lời cô, lộ ra nụ cười tà mị, “Em yêu, em quá ngây thơ rồi.....”

“Nhưng.....”

“Con người nên vì lỗi lầm của mình mà trả giá, em không thể bồi thường tổn hại vật chất cho anh vậy thể này đi hay em dùng bản thân mình để bồi thường đi, hơn nữa.....” mũi anh tiến sát vào người cô, “Đừng quên, lúc trước anh còn đã cứu em một lần, cho nên anh không chỉ là chủ nợ của em mà cũng là ân nhân của em.....”

A! Anh nhớ rõ cô! Trời ạ! Anh lại có thể nhớ rõ cô!

“Đương nhiên, anh cũng không ngại em lấy thân báo đáp.” Hai tay vươn ra ôm thân hình nhỏ nhắn, mềm mại của cô vào lòng, anh cúi đầu nhiệt liệt một lần rồi một lần hôn lên cái miệng nhỏ xinh của cô.

Tuy rằng cô gái này không đủ tao nhã, có thừa ngây ngô nhưng hương vị khi hôn cô lại không tệ như anh tưởng tượng.

Mà Giang Tình Quân vì bị anh hôn đến thần hồn điên đảo đang ngỡ ngàng hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng chút ý thức còn sót lại trong đầu cô vẫn không quên nhắc nhở cô phải nhanh chóng thoát khỏi sự mê hoặc của anh.

Vì thế cô hỗn hển đẩy anh ra, tim đập thình thịch, hai gò má nóng lên. Trời ơi trời ơi! Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Thế nhưng cùng một nam nhân xa lạ hôn nhau đắm đuối?!

“Không..... Không thể..... Như vậy không thể.....”

“Vì sao không thể?” anh đối với mị lực nam tính mê người của mình có vạn phần tin tưởng nhưng cô gái trước mặt này cứ nhiên to gan, dám từ chối sự chủ động của anh?!

“Bối vì.....” Cô bối rối nhìn anh. Không phải anh đang tức giận chứ? Đó là bối vì..... Chúng ta..... Chúng ta còn chưa kết hôn.”

Gặp quý! Cô rốt cuộc đang nói cái gì? Tại sao lại nhắc tới kết hôn làm gì? Thật ra là do cô cảm thấy tiến triển quá nhanh, quan hệ của hai người lại khó có thể xác định, anh lại hại cô khấn trương đến nỗi ăn nói hồ đồ!

“Tôi, ý tôi là, tôi không phải muốn thật sự cùng anh kết hôn, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ kết hôn với anh, thật ra tôi muốn nói..... Chúng ta làm như vậy là không đúng, hôn nhau việc này nên làm với người mình yêu, nhưng tôi hoàn toàn không biết anh, bây giờ anh đột nhiên nói tôi là bạn gái của anh, anh là bạn trai của tôi, nhưng trước đây, chúng ta không phải là người xa lạ sao? Nếu là người xa lạ, đương nhiên không thể làm những chuyện thân mật như vậy, đúng không? Còn có, số tiền tôi nợ anh.....”

Cô giải thích một đồng lí lẽ rầy rà mới phát hiện Tiêu Khải Phong không có tức giận, nhưng vẻ mặt là dạt dào hứng thú nhìn cô, nhìn cô đang sợ hãi.

Anh đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc cô, gương mặt gợi cảm mê người tiến lại gần cô.

Lần này, Giang Tình Quân học khôn, vội vàng né tránh bàn tay to của anh, trốn sang bên kia.

“Anh đừng đến đây, tôi báo cho anh biết, tôi từng học karate, nhu đạo, còn có Taekwondo!” Nói xong còn làm một tư thế phòng thủ khó coi thị uy với anh.

Nhìn hành động khôi hài của cô, trong lòng Tiêu Khải Phong cố gắng nhịn cười. Cô gái này thật đúng là không phải ngu ngốc bình thường, anh bắt đầu nghi ngờ cô rốt cuộc có phải là em gái ruột của Giang Tâm Linh hay không.

Giang Tâm Linh mưu mô âm hiểm như vậy, làm sao có thể có một cô em gái ngu ngốc lại thêm hậu đậu như vậy?

“Được rồi, anh cũng không phải người không phân biệt phải trái, anh biết trong thời gian ngắn muốn em chấp nhận quan hệ của chúng ta là có chút khó khăn vì vậy anh sẽ nhân nhượng một chút.” Nhún vai, giống như ban phát ân huệ anh nói, “Hôm nay trước hết cho em thời gian để bình tĩnh lại, anh vừa mới quan sát một chút nhà của em, không ngờ nhà em lại nhỏ như vậy, chỉ có một phòng ngủ, xem ra tối nay chúng ta chỉ có thể chen chúc ngủ cùng một giường.”

“Cái gì? Anh nói.....”

“Đương nhiên, anh không thể ngủ ở toilet hay phòng khách.”

“Nhưng đây là nhà của tôi mà! Hơn nữa tôi cũng không đồng ý cho anh sống cùng, ư..... Uy uy..... Tiêu Khải Phong, anh rốt cuộc có nghe tôi nói chuyện không vậy?!”

Nhà của cô gái này không phải nhỏ một cách bình thường, giường ngủ cũng thật không thoải mái, chần đều là hình phim hoạt hình, càng khiến cho người ta chịu không nổi là trên giường cô bày đầy thú bông đủ loại!

Cô nghĩ năm nay cô bao nhiêu tuổi? Lại còn trưng những thứ đồ chơi con nít như vậy!

Nhưng anh thật sự bội phục cô, cô thể nhưng ngủ ở phòng khách, không hiểu là do mị lực của Tiêu Khải Phong anh mất đi hiệu lực hay cô căn bản là một cô ngốc đơn thuần không biết gì?

Lần qua lần lại suốt một đêm, thật ra anh cũng nghĩ kế hoạch trả thù này không công bằng với Giang Tình Quân, làm cho cô yêu anh rồi bỏ rơi cô hình như hơi quá đáng.

Cùng lúc, anh không có chỗ trút sự tức giận Giang Tâm Linh nhưng lại không muốn ra tay báo thù..... Nhưng, kỳ lạ, anh cũng không muốn thay đổi tình trạng bây giờ.....

“A ”

Trong lúc anh đang nằm trên giường suy nghĩ mọi việc, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu thất thanh của cô, trong lòng anh sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài, anh theo tiếng hét đi đến phòng tắm nhìn thấy Giang Tình Quân vẽ mặt kinh hoàng, ngón tay chỉ chỉ vào một underwear nam màu đen.

“Xảy ra chuyện gì ?”

“A!” khi cô quay đầu nhìn thấy anh trên người trần trụi chỉ mặc một cái underwear, tai anh một lần nữa bị tiếng hét chói tai kia khủng bố.

“Uy, cô hét cái gì vậy?”

“Anh, anh.....” Cô chỉ vào cái underwear đang vụt tùy ý trong nhà tắm, bối rối nhìn anh, “Tại sao anh không mặc quần áo? Còn có..... Còn có..... Đây là cái gì?”

Sự bối rối, xấu hổ của cô làm cho anh nhin không được cười lộ ra hàm răng trắng đều, “Lúc ngủ tôi tôi có thói quen không mặc quần áo, cái mà cô đang chỉ gọi là underwear nam.”

“Tôi đương nhiên biết nó là underwear! Tôi không hỏi anh nó gọi là gì, ý tôi là, làm sao nó có thể xuất hiện ở đây?” Nhìn anh nói thản nhiên như vậy, hình như chỉ có mình cô ngạc nhiên, cũng phải bởi vì cô là người độc thân, sáng sớm mới tỉnh dậy nhìn thấy hình ảnh như vậy kinh sợ cũng là chuyện bình thường thôi.

Nói đến này, cô nhìn xung quanh phòng tắm một lượt. Tối hôm qua lúc cô đi tắm rõ ràng còn không có, không ngờ bây giờ ngoại trừ underwear Tiêu Khải Phong còn tự sắp xếp mọi thứ linh tinh, mỹ phẩm vào đây.

Có lầm không? Đây là nhà cô nha, tại sao anh có thể tự tiện như vậy, lại còn bá đạo chiếm giường của cô, hại cô phải ngủ trên sofa một đêm!

Tuy rằng trước đây anh ta có giúp mình giải vây nhưng cũng không thể giống thổ phỉ cướp nhà của cô như vậy, hơn nữa mọi thứ anh đều chuẩn bị đầy đủ, như vậy không phải là sống chung sao ?!

“Bởi vì nó bẩn rồi cần phải giặt, chẳng lẽ là bạn gái của anh, em không thể giúp anh giặt underwear sao?” anh làm như vô tội nói với cô, giống như bọn họ quen nhau đã thật lâu mà cô cũng không thể vì anh làm một chút việc.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ lên. Tại sao anh lại nói một cách ủy khuất như vậy? Đây không phải là sự thật. “Tôi, tôi cũng chưa thừa nhận anh là bạn trai của tôi.”

Anh nhíu mày, dựa người vào cửa phòng tắm, ái muội nhìn cô, “Em yêu, em lại quên mất chúng ta tối hôm qua nói cái gì rồi, muốn anh nhắc cho em nhớ không? Hay là, bây giờ em đang có bạn trai ?”

“Này, này..... Tôi hiện tại không có bạn trai, nhưng là.....” Cô biết nếu muốn nói dối phải thừa cơ hội lần này, nhưng cô thật sự không am hiểu nói dối.

“Như vậy là được rồi, em không có bạn trai, anh không có bạn gái, hai chúng ta vừa vặn trở thành một đôi tình nhân.”

“Nhưng tôi đã thăm mền một người.” Dưới tình thế cấp bách, cô thốt ra, nhưng đây là nói thật, lúc ấy cô chính là thích “người đó”.

Cô vừa nói xong thì nhận được ánh mắt sắc bén dị thường của Tiêu Khải Phong đang quan sát cô.

“Có người thăm mền? Phải không?” anh chậm rãi đi đến trước mặt cô, vẻ mặt là bình tĩnh trước khi bão lớn, “Người đó là ai?”

“Anh ấy, anh ấy là.....” chịu không được hơi hơi lùi về phía sau, cô rất muốn giải thích, nhưng anh thật sự rất khủng bố, hại cô giống như bị mất lưỡi, nói không xong.

Thật ra trong đầu cô bóng dáng người đó chỉ còn là hình ảnh mơ hồ, nếu nói bây giờ vẫn còn thích thì hơi quá nhưng cô chính là thích cái cảm giác người đó đem đến.

18 năm trước, trong cuộc sống của cô xuất hiện một tiểu ca ca thật thiện lương, lúc đó anh còn tốt bụng tặng cho cô một lễ vật trân quý.

Đó là lần đầu tiên cô nhận được quà sinh nhật, cho nên từ khi đó cô liền cho rằng anh chính là một nửa của cô, nhiều năm qua cô vẫn hi vọng có một ngày có thể gặp lại tiểu ca ca đó nhưng đáng tiếc cô rất cuộc không gặp qua.

“Giang Tình Quân ” âm thanh chất vấn xuất hiện bên tai, “Em chưa nói cho anh biết người em thích là ai?”

Tiêu Khải Phong hung dữ nheo lại hai mắt. Theo như điều tra anh biết cô không có bạn trai nhưng không nghĩ đến cô lại có người trong lòng, không hiểu vì sao tận sâu trong lòng lại cảm thấy khó chịu, anh thật không thể chấp nhận đáp án này.

“Tôi..... anh ấy, anh ấy chính là.....” Thấy mặt anh trở nên khó chịu, cô vừa khấn trương vừa lo lắng. Ngô! Người này sẽ không muốn mắc cô chứ?

Đột nhiên truyền đến tiếng đồng hồ báo thức, cô nhìn đồng hồ, “Trời ơi! Tôi bị muộn giờ đi làm rồi!”

Nói xong, cô lao vội vào phòng tắm, vội vàng thay quần áo và giày rồi lao thẳng ra cửa, chạy được một đoạn lại vội vàng quay đầu lại.

“Cái kia..... Tôi cảnh cáo anh, trước khi tôi tan tầm, anh phải chuyển đi khỏi nhà tôi, đừng nghĩ tôi dễ bị lừa, nói vài câu là có thể ở lại, nhà của tôi không chào đón người đột nhập!” Nói xong, cô đá cửa chạy đi.

Thấy cô ăn nói lưu loát, câu chữ rõ ràng, Tiêu Khải Phong lắc lắc đầu, cảm thấy buồn cười. Còn nói mình không dễ bị lừa, lại chỉ dám ở xa nói vọng lại như vậy, mỗi lần anh đến gần, cô giống như cái máy đĩa bị hư không ngừng lặp lại lời nói, còn không phải do không thể làm gì anh.

Trong lúc vô tình, anh nhìn thấy một túi văn kiện rơi ở cửa, tò mò anh mở ra xem thì thấy bên trong toàn là tài liệu phô tô.

Cô nhóc mơ hồ này lại dám để quên tài liệu quan trọng như vậy ở nhà.

Anh nói với chính mình không phải anh muốn giúp cô, chỉ là chăm sóc một chút để cô sớm một chút yêu anh làm cho anh sớm một chút thực hiện thành công thủ đoạn trả thù, cho nên anh đem túi văn kiện kia đến nơi Giang Tình Quân làm việc — tập đoàn Ích Đạt, nơi anh không muốn đến nhất trong cuộc đời này.

Tập đoàn Ích Đạt lúc mới thành lập chỉ là một công ty xuất nhập khẩu cỡ trung, nhưng trải qua nhiều thập niên phát triển bây giờ trở thành một tập đoàn lớn sản xuất khóa điện tử công nghệ cao và thực phẩm.

Anh đã nhờ Mạch Văn Định điều tra về Giang Tình Quân, nghe nói cô làm nhân viên ở phòng kế hoạch, vào công ty gần một năm, nhưng chức vụ vẫn như cũ không có thăng tiến, rõ ràng là bị cấp trên hoài nghi năng lực. Nhưng anh đoán là có người chèn ép cô, tuy nói cô là người ngây ngốc nhưng năng lực chắc cũng tương đối, bình thường những người như vậy làm việc cũng sẽ chăm chỉ.

Cho nên anh nghĩ chắc là cô bị bắt nạt mà anh lại không thích có người bắt nạt cô bởi vì cô tạm thời là bạn gái của anh, cho dù là tạm thời cũng không thể để người khác bắt nạt cô.

Phòng kế hoạch nằm ở tầng thứ 11 của tòa nhà, vừa mới trong thang máy đi ra, anh liền nhìn thấy “bạn gái tạm thời” đang cúi gằm mặt trước một nam đồng nghiệp chịu tội.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, buổi sáng tôi đi vội quá, nhất thời vô ý mới để quên văn kiện giúp anh làm ngày hôm qua ở nhà, thật sự rất xin lỗi, bây giờ tôi về nhà lấy, anh đừng giận nữa.”

“Tôi thật sự nghi ngờ cô có đầu óc không hả, văn kiện quan trọng như vậy cũng có thể để quên, vì sao cô có thể đến công ty này làm cô cũng quên rồi sao?” sắc mặt của người đồng nghiệp nam thật sự rất khó coi, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ vì hành vi tìm người chịu tội thay của mình.

“Thật xin lỗi, tôi biết tôi rất ngốc nhưng tôi đảm bảo lần sau nhất định sẽ không như vậy.”

“Vậy cô còn không mau mau về nhà lấy chẳng lẽ cô muốn chờ xem tôi vì cô mà bị cấp trên mắng sao?”

“Được, tôi lập tức về nhà lấy!” Vừa mới xoay người, không nghĩ tới lại đụng đầu vào một bức tường thịt cứng rắn, cô ngây ngô ngẩng đầu, sau khi thấy rõ người vừa bị đụng mặt cô lập tức tái nhợt “Tiêu, Tiêu Khải Phong? Anh đến đây làm gì?”

Khi cô cùng anh nói chuyện, xung quanh có rất nhiều nữ đồng nghiệp, người nào cũng mở to hai mắt chăm chăm nhìn đại soái ca tuần mĩ mê người.

Đối mặt với sự khao khát của những nữ này, anh lại bày ra nụ cười mê người, khinh khỉnh nhìn túi tài liệu trong tay, “Bởi vì trong nhà có một người mơ hồ cho nên là bạn trai cũng là người sống chung, tôi đương nhiên có nghĩa vụ giúp bạn giải quyết phiền não đi.”

“Người sống chung?”

“Bạn trai?”

“Giang Tình Quân, soái ca này là ai vậy?”

“Này, này..... mọi việc không phải giống như mọi người tưởng tượng, thật ra tôi và anh ta một chút quan hệ cũng không có.” Cô vô cùng khẩn trương giải thích. Vốn dĩ quan hệ của hai người cũng đã rất khó xác định, nếu công khai không phải càng phiền toái?!

Nhưng anh vì cô mà tự mình đưa văn kiện đến thật sự làm cho cô cảm động, thật mâu thuẫn quá.

“Em yêu!” Tiêu Khải Phong sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, ở trước mặt mọi người kéo cô đến trước mặt, “Em thật là không ngoan, không nói cho đồng nghiệp biết em đã có người yêu, chẳng lẽ em cảm thấy thật mất mặt khi sống cùng anh hay em cảm thấy anh không xứng với em?”

“Ừ.....”

“Em như vậy sẽ làm anh tổn thương.” Anh nói xong còn cố ý làm ra một bộ mặt thương tâm. “Hi! Các mỹ nữ, Tình Quân nhà chúng tôi có đôi khi thật thẹn thùng hướng nội, có người sẽ muốn bắt nạt cô ấy, các vị làm ơn giúp Tình Quân nhà tôi tránh xa những người đó, thuận tiện nói với họ, bây giờ cô đã có chỗ dựa.”

Nói đến đây, anh cố ý khiêu khích nhìn về phía nam nhân vừa nãy còn kiêu ngạo ương ngạnh, sau khi đối phương bắt gặp ánh mắt của anh, trên mặt hiện lên một chút sợ hãi.

“Từ nay về sau làm phiền các vị mỹ nữ, nếu các cô có thể không công chiếu cổ cho Tình Quân nhà chúng tôi trở nên mập mạp, là tình nhân tốt nhất cũng là bạn trai của cô ấy, đến lúc đó tôi sẽ không quên đại ân đại đức của các vị mỹ nữ.”

Shock! Các cô hoàn toàn bị shock! Giang Tình Quân này bề ngoài một chút cũng không thu hút, rốt cuộc là gặp vận may nào lại có thể bắt được một soái ca như vậy làm bạn trai?

“Được rồi, tôi biết mọi người đều bề bộn nhiều việc, cho nên tôi sẽ không ở đây quấy rầy các vị công tác nữa, Tình Quân, đừng quên sau khi tan tầm về nhà sớm một chút bởi vì đồ ăn em nấu đã chiều hư khẩu vị của anh rồi.”

Nói xong, anh ôn nhu hôn lên trán Giang Tình Quân, hơn nữa còn không chút nào keo kiệt lộ ra nụ cười khiêu gợi với cô.

“Anh sẽ ở nhà chờ em, bye bye!” Tiêu sái vẫy tay, màn kịch câu tình của Tiêu đại soái ca kết thúc hoàn mỹ. Cô hoàn toàn bị anh làm cho choáng váng!

Giang Tình Quân không thể tin được sờ sờ trán của mình. Nam nhân này, rốt cuộc anh muốn làm sao?

“Tình Quân, mau mau khai thật, cô câu được người bạn trai tuần suất mê người như vậy ở đâu?”

“Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm, không ngờ bình thường cô nhìn không có chút nào thu hút lại che dấu một nam nhân tốt như vậy một mình hưởng thụ.”

“Tôi đưa cô 50 vạn, đổi bạn trai cho tôi thế nào?”

“Kỳ lạ thật! Người đó hình như rất giống một đại luật sư nổi tiếng mà báo chí mới đưa tin cách đây không lâu phải không?”

Sau khi câu nói này xuất hiện bên tai Giang Tình Quân, dưới đáy lòng cô cảm thấy không yên.

Đại luật sư nổi tiếng? Tiêu Khải Phong là đại luật sư nổi tiếng sao?

“Đúng vậy! Nghe cô nói tôi cũng thấy như vậy, anh ấy rất giống đại luật sư nổi tiếng kia nha!”

“Nhưng nhìn ở ngoài anh ấy còn đẹp trai hơn trên tạp chí.”

“Trời ơi! Là Tiêu Khải Phong đó! Là nhân vật truyền kì trong giới luật sư, nghe nói mỗi vụ án qua tay anh, dưới sự hùng biện của anh đều thắng kiện, mọi người gọi anh là “ tử thần chung kết giả.”(ai biết cụm từ này là gì xin chỉ cho Kate với)

Tử thần chung kết giả? Giang Tình Quân đối với danh xưng xa lạ này cảm thấy có chút mới mẻ.

Cái người đang ở trong nhà cô kia, so với vô lại còn vô lại hơn nam nhân sẽ là nhân vật hô mưa gọi gió Tiêu Khải Phong mà mọi người đang nói đến sao?

Tôi nghe anh họ của tôi nói, Tiêu Khải Phong hình như bị phá sản, nghe nói, anh ta bị đối tác lừa một khoản tiền lớn, hơn nữa văn phòng luật sư của anh ta hình như cũng không còn tiếp tục hoạt động.....”

Nghe đến đây cô cảm thấy ngực mình đột nhiên cứng lại.

Ngừng hoạt động? Phá sản? Bị đối tác lừa?

Chẳng lẽ..... nguyên nhân anh đến ở nhà cô là vì anh không có nhà để về sao?

5. Chương 4

Người ta thường nói làm người không thể quá mềm lòng nhưng đây lại là tử huyệt của cô.

Sau khi biết được hoàn cảnh bây giờ của Tiêu Khải Phong từ đồng nghiệp, cô đoán rằng bởi vì anh không có nơi để ở nên mới nhất định phải làm bạn trai của cô, làm cho cô nhịn không được nghĩ anh thật đáng thương.

Cô thật ngốc quá đi, rõ ràng biết bị người ta lợi dụng nhưng lại cảm thấy nên đồng tình với người yếu cho nên không đuổi anh đi nữa, để cho anh dùng thân phận bạn trai ở lại nhà cô.

Không ngờ hành động thiện lương của cô lại khiến anh càng ngày càng không kiêng nể gì.

Ví dụ như, thỉnh thoảng anh lại thích ăn đậu hủ của cô, không có việc gì cũng đột nhiên xuất hiện ở công ty cô diễn một đoạn kịch lão công yêu lão bà tha thiết, anh lại càng thích yêu cầu cửa hàng hoa bắt ngờ mang hoa đến công ty cho cô.

Bởi vậy cô trở thành mục tiêu công kích của nữ đồng nghiệp nhưng cũng không tệ như vậy, vì những người này muốn để lại ấn tượng tốt với Tiêu Khải Phong nên bề ngoài ai cũng tình nguyện làm “bạn tốt” của cô, ghét cô nhưng lại đối xử với cô rất tốt, thật mâu thuẫn, cô xem như là người toàn thắng trong trận này.

Nhưng trong vui vẻ vẫn có buồn phiền, bây giờ vì có anh mà mỗi ngày cô chỉ có thể ngủ ở phòng khách, tuy rằng anh cũng làm ra vẻ rất đau lòng, muốn cô ngủ “cùng giường” nhưng cô nào dám.

Bởi vì có anh, cô còn phải kiêm luôn người nấu ăn, giặt quần áo, không biết tương lai có phải còn hơn nữa, trở thành bạn cùng giường với anh hay không?

Phiền toái nhất là vì có anh, cô cảm thấy cảm xúc của mình không còn đi theo quỹ đạo ban đầu nữa, khi cô còn chưa rõ lắm về tình cảm của anh, lòng cô giống như đã dao động.

“Ai ~ không biết bây giờ đuổi anh ra khỏi nhà có được không?” Mỗi lần khi cô trầm tư suy nghĩ thường lăm lăm lâu lâu nói với chính mình nhưng cô lại hoàn toàn không có cảm giác. Nhưng nếu đuổi anh đi lại sợ anh đói chết...nói đến chuyện này, tại sao không thấy anh ra ngoài đi làm kiếm tiền? Cho dù phá sản, mắc nợ ngập đầu nhưng đứng dậy sau khi té ngã là đạo lý thiên cổ không thay đổi mà.

Nhưng Tiêu Khải Phong cũng thật kì lạ, anh hầu như không ra khỏi nhà, cho dù ngẫu nhiên ra ngoài cũng sẽ nhanh chóng trở về, hơn nữa anh không đi làm lại mua máy tính làm gì? Nhìn qua cũng không thấy anh gọi điện thoại, trừ lần đó ra, điện thoại của anh có đôi khi còn kêu lên lúc nửa đêm.

“Thật không biết người đó rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?” cô chống cằm, ngơ ngác nhìn phía trước. Còn có năm phút nữa công ty sẽ tan tầm, hôm nay có thể xem như một ngày đặc biệt đi nhưng thật ra cô so với ai khác đều biết rõ, qua nhiều năm như vậy, ngày đặc biệt này đối với cô một chút cũng không đặc biệt.

Bởi vì trên thế giới này sẽ không có người nhớ sinh nhật của cô!

Nghĩ đến đây, theo bản năng, từ trên cổ cô lấy ra một cái vòng cổ bện từ tơ hồng có đeo một cái nhẫn ruby.

Mỗi lần sinh nhật, hình bóng của tiểu ca ca sẽ luôn xuất hiện trong đầu cô, không biết tiểu ca ca bây giờ thế nào? Đã kết hôn chưa? Có con rồi sao? Hay cũng giống như cô vẫn còn độc thân?

Cuối cùng cũng tan tầm, đồng nghiệp nói đuôi nhau ra khỏi công ty, cô bước nặng nề theo đám người đi ra.

Tuy rằng trong công ty này cũng có “Bạn mới” nói với cô sinh nhật vui vẻ nhưng đó không phải thật lòng, cũng không có ai thật sự cùng cô tổ chức sinh nhật.

Mà bạn tốt hiện nay là Tiểu Nhã, thật bất hạnh hôm nay cô ấy có việc không thể bỏ được, tuy rằng cô ấy nói sẽ cùng cô làm lại sinh nhật, thật đáng tiếc cô đã nghĩ năm nay sẽ không như vậy.

“Em đều dùng gương mặt bí xì này để đón sinh nhật sao?” Một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên xuất hiện bên tai cô, ngẩng đầu, đập vào mắt cô đầu tiên là một bó hoa hồng xinh đẹp. Tiếp theo sau đó, một gương mặt tuấn mĩ nhanh chóng xuất hiện sau bó hoa làm cô giật mình. Tiêu Khải Phong?

“Hi! Muốn anh nói với em câu sinh nhật vui vẻ ngay bây giờ không?”

Không đoán trước sẽ có kinh hỉ như vậy, Giang Tình Quân hơi hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn, muốn nói cái gì, yết hầu lại phát không ra nửa điểm thanh âm.

“Bị gương mặt của anh làm cho ngây người rồi sao?” anh nhin không được trêu chọc, chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, mềm mại của cô. “Em yêu, tuy rằng em như vậy nhìn thật đáng yêu nhưng anh thật sự không thích em ngây người như vậy, quên mất sự tồn tại của anh nha.”

Sau khi phục hồi tinh thần, Giang tình Quân trừng đôi mắt to kinh ngạc nhìn anh, “Làm sao anh biết hôm nay là sinh nhật của tôi?” Cô có thể nghe thấy giọng nói của mình có chút ghen ngào.

Tiêu Khải Phong ôn nhu cười, “Nếu ngay cả sinh nhật của bạn gái mình cũng không nhớ, anh còn xứng là bạn trai của em sao?” thật ra là báo cáo của cậu em họ giúp anh biết. Anh đem hoa hồng đưa đến trước mặt cô, “Em yêu, hôm nay em là nhân vật chính, nói cho anh biết em muốn mừng sinh nhật như thế nào?”

Nhìn thấy cô cảm động anh biết kế hoạch trả thù đã thành công một nửa.

Anh thật vui vẻ không chỉ vì kế hoạch mà là điều này cho thấy cô càng ngày càng thích anh. Tự nhiên anh cười một cách vô thức.

“Tôi không biết, cho đến bây giờ tôi đều không tổ chức mừng sinh nhật!” Ôm bó hoa hồng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nở ra nụ cười đơn thuần, cô cảm động nói. “Thật đẹp! Thật sự rất đẹp!”

Cho tới bây giờ đều không có tổ chức sinh nhật? Tiêu Khải Phong nhin không được nhịu mày, tận sâu đáy lòng sinh ra một cảm giác đau đớn ngay cả anh cũng không hiểu được.

Anh muốn biết vì sao không có ai giúp cô tổ chức sinh nhật mặc dù chuyện này chẳng liên quan gì đến kế hoạch trả thù. Gần đây anh bị làm sao vậy? Rõ ràng chỉ là đang diễn vai bạn trai của cô thôi sao lại nhập tâm nhiều như vậy.

Không muốn suy nghĩ lung tung nữa, anh nhẹ nhàng đưa tay lên vẫy taxi, đưa Giang Tình Quân lên xe.

“Làm ơn đến Chinatown.” Anh quen miệng nói ra tên của một nhà hàng cao cấp 5 sao.

Cô gái vẫn còn đang chìm đắm trong hạnh phúc vừa nghe thấy cái tên này, gương mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra vẻ không đồng ý, “Đi Chinatown? Anh muốn đi Chinatown làm gì?”

“Đứa ngốc!” anh sùng nịch mỉm cười, “Đi Chinatown đương nhiên là để ăn cơm.”

“Nhưng nơi đó.....” Cô định nói nơi đó phí rất cao, nhưng lại sợ nói như vậy sẽ tổn thương lòng tự trọng của anh, cho nên đổi lại, “Đồ ăn ở đó không hợp khẩu vị của tôi.”

Cô biết mỗi người đều có lòng tự trọng, nhất là nam nhân, huống chi là người nổi tiếng như Tiêu Khải Phong, nay sa cơ mắc nợ ngập đầu, trong lòng anh nhất định rất khó chịu, lại không dám nói thẳng.

Tại thời điểm khó khăn này, cô làm sao có thể để anh đến nơi cao cấp như vậy tốn tiền?

“Hửm? Nếu em không thích Chinatown vậy chúng ta đến khách sạn Rex đi, đầu bếp ở đó đều là đầu bếp giỏi dùng tiền lương cao để mời về từ nước ngoài.”

“Không tốt không tốt, tôi ghét nhất ăn đồ ăn nước ngoài.” Cô vội vàng lắc đầu.

“Được rồi, chúng ta đến ăn thử món ăn nổi tiếng của Tụ Hương Các đi.”

Trời ạ! Lại là tên của một khách sạn 5 sao khác!

“Anh thật sự rất muốn mời tôi ăn cơm sao?”

“Đương nhiên.” Anh không hiểu cô gái này tại sao ăn một bữa cơm lại kén chọn như vậy, chẳng lẽ che anh chọn nhà hàng chưa đủ cao cấp? Nhưng những người bạn gái trước đây của anh rõ ràng rất thích đến những chỗ này.

“Anh đã nói hôm nay tôi là nhân vật chính, như vậy tất cả nghe theo sự sắp xếp của tôi là được rồi, tôi đoán anh nhất định chưa ăn món “Thịt cua hầm” nổi tiếng của Dương Châu phải không?”

Tiêu Khải Phong trăm ngàn lần không nghĩ đến Giang Tình Quân lại đưa anh đến một quán ăn nhỏ cực kì đơn giản.

Thoạt nhìn diện tích nơi này không lớn hơn 15m², trong tiệm chỉ có hai người phục vụ chạy qua chạy lại, có một vài “obasan và ojisan” ngồi ở chỗ kia, ông chủ đang liên tục hô to. (có ai biết ojisan và obasan là ai không)

“Tình Quân dạo này thế nào! Lâu rồi không thấy cô đến quán nhỏ nhà chúng tôi để ăn, khoảng thời gian này có phải lo nói chuyện yêu đương với bạn trai cho nên quên mất Phúc bá rồi phải không?”

Bọn họ vừa mới ngồi xuống, một nam tử trung niên liền cười hớn hở chạy đến chào Giang Tình Quân, lúc đang nói chuyện với cô lại cố ý liếc nhìn Tiêu Khải Phong một cái.

“Tình Quân gần đây thế nào! Bạn trai của cô rất tuần tú nha, tôi nói rồi, con mắt nhìn người của Tình Quân nhà chúng ta nhất định không sai.”

“Phúc bá, quan hệ giữa cháu với anh ấy không phải như bá nghĩ đâu!” Bị nói như vậy cô có chút thẹn thùng nhưng vẫn nhớ phải phản bác lại, cô không muốn mọi người nghĩ như vậy bởi vì cô cảm thấy Tiêu Khải Phong sớm muộn gì cũng phải rời đi, cô không muốn sau này có người hỏi cô có phải chia tay với anh rồi hay không bởi vì họ thật sự không có bắt đầu.

“Được rồi được rồi, tôi biết các cô cậu trẻ bây giờ khi yêu nhau thường thích che che dấu dấu.” Phúc bá vụng trộm nói nhỏ vào tai Tiêu Khải Phong, “Tôi nói cho cậu biết, Tình Quân là một cô gái vô cùng đáng yêu, hơn nữa cô ấy thật sự rất lương thiện, rất rất lương thiện! Cậu đó, chắc kiếp trước đã tích đức nên kiếp này mới có phúc phận làm bạn trai của Tình Quân nhà chúng tôi, trước đây tôi là muốn giới thiệu đứa con bất hiếu của tôi cho Tình Quân, muốn cô ấy thành con dâu tương lai của tôi, không ngờ đứa con kém cỏi của tôi 3 năm trước bị tai nạn xe mà qua đời.....”

“Phúc bá, bá nhắc lại chuyện không vui trước đây làm gì?”

“Được được được, tôi không nhắc tới nữa tôi không nhắc tới nữa.....” Phúc bá lại khôi phục nụ cười hờ hớ, bắt đầu gọi cơm cho hai người.

Tiêu Khải Phong không có xen vào nhưng cảm giác khó chịu lúc đầu đã không còn, anh đã có thể hòa nhập vào không khí ở đây. Anh nhận thấy sự ảnh hưởng của cô gái này với người lớn tuổi thật không nhỏ, từ khi

bọn họ vào cửa đến giờ, đã có rất nhiều khách quen thân thiết chào hỏi cô, mà phần lớn những người đó là a bá và asan, nhìn thái độ của họ xem ra Tình Quân hình như rất được lòng mọi người.

Nhưng anh vẫn thấy có chuyện rất kì lạ, anh hầu như rất ít nghe thấy cô nhắc đến người nhà, cho dù ba mẹ qua đời, ngẫu nhiên cô cũng nên nhắc đến chị cô một chút đi, hơn nữa thời gian qua ở nhà cô, anh phát hiện chị cô chưa từng gọi điện về nhà tìm cô.

Các cô rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cho tới bây giờ chưa từng liên lạc sao?

“Khải Phong Khải Phong? Tiêu Khải Phong!”

Cô gọi anh liên tục kéo suy nghĩ của anh trở về, anh nao nao, khó hiểu nhíu mày hỏi, “Cái gì?”

Ách! Giang Tình Quân có chút ngượng ngùng, gương mặt nhỏ nhắn tiến gần đến anh, bởi vì chuyện này không thể nói lớn được, “Tôi thấy vừa rồi sắc mặt của anh thật không tốt, không phải là..... anh không thích ăn cơm ở quán ăn nhỏ kém xa nhà hàng 5 sao chứ?”

Nhìn thấy cô tựa gần như vậy, anh cố ý nở nụ cười điên đảo chứng sinh, nhìn gương mặt đỏ như táo của cô, “Hôm nay là sinh nhật của em, chỉ cần là nơi em thích, anh sẽ đi cùng em.”

Lúc văn phòng luật sư vừa mới thành lập, còn chưa có nhận được việc, anh và Dịch Luân cũng từng có lúc hai người cùng ăn một chén mì thịt bò, cho nên đến bây giờ anh vẫn không thể tin Dịch Luân sẽ hoàn toàn bán đứng anh như vậy.

Giang Tình Quân không biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, ngốc ngốc cười nói: “Tôi có thể đảm bảo với anh thịt của hầm của Phúc bá là món ăn nổi tiếng nhất vùng này, hơn nữa giá cả ở đây cũng hợp lý, so với khách sạn 5 sao đắt đỏ ở đây vẫn lời hơn.”

Nghe thấy cô nói như vậy, Tiêu Khải Phong không khỏi mỉm cười. Cô thật sự một chút tâm sự cũng không thể giấu được, anh đoán rằng bởi vì hôm trước lúc anh xuất hiện ở công ty của cô làm cho cô gái không biết rõ anh là ai rốt cục biết được “hoàn cảnh” của anh cho nên cô là muốn giúp anh tiết kiệm tiền.

Cô cơ bản không biết anh lén mượn tiền của bạn đầu tư cổ phiếu, dựa vào đầu óc nhanh nhạy và tiền vốn lớn, những cổ phiếu trong tay anh mang lại lợi nhuận rất cao, nói thật ra với số tiền lời anh kiếm được cơ bản không cần lo lắng vấn đề tiền bạc.

“Em không cần lo lắng về vấn đề kinh tế của anh.....”

“Không phải!” Cô lập tức lắc đầu, “Tôi chỉ cảm thấy..... Tiết kiệm là tính tốt của con người, hơn nữa tôi thật sự không quen ăn những đồ quý như vậy, tuyệt đối không có một chút nào ý nghĩ muốn tiết kiệm cho anh!”

Nhìn cô vừa nói vừa thề, anh nhin không được cười thành tiếng. Thật đúng là giấu đầu lòi đuôi!

Sâu trong lòng anh đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kì lạ từ trước tới giờ không có, sau khi tài sản của anh bị ngân hàng niêm phong, những cô gái ham tiền của anh trước đây vì sợ liên lụy bản thân nên đều giữ khoảng cách với anh.

Mà những thiên kim tiểu thư nhà giàu linh tinh gì đó lại đối xử với anh như trai bao cao cấp, ý đồ muốn dùng tiền mua thân thể của anh.

Nhưng Giang Tình Quân rất kì lạ, lúc trước khi anh đột nhiên xuất hiện trong nhà của cô, cô hoàn toàn không chấp nhận cho anh ở lại, không ngờ sau khi cô vô tình biết được anh phá sản lại ngậm đồng ý sự tồn tại của anh.

“Tình Quân, thật sự trước đây đều không tổ chức sinh nhật sao?” anh rốt cục đem chuyện vẫn thắc mắc trong lòng ra hỏi cô.

“Ách?!” Không nghĩ tới anh sẽ hỏi vấn đề này, cô ấp a ấp úng nói, “Cũng, cũng không phải, bởi vì công việc của ba mẹ tôi đều bề bộn nhiều việc cho nên bọn họ gửi tôi cho bà ngoại nuôi, bà ngoại của tôi đại khái là lớn tuổi rồi cho nên hồ đồ, ngay cả sinh nhật của mình cũng không nhớ được.”

Cô cười cười giống như không có việc gì, “Nhưng không sao, sinh nhật chỉ là hình thức thôi, cho dù không tổ chức sinh nhật cũng không chết mà phải không? Hơn nữa, bây giờ nhớ lại cũng không phải một lần sinh

nhật cũng chưa từng tỏ chức.” gương mặt nhỏ nhắn thoáng chốc sáng rọi động lòng người, “Trước đây, có một tiểu ca ca rất tốt từng mừng sinh nhật với tôi, hơn nữa anh ấy còn tặng quà cho tôi, tiểu ca ca là người tốt, cho nên lúc tôi còn nhỏ đã nghĩ nếu tương lai có một ngày trưởng thành nhất định phải gả cho tiểu ca ca làm vợ, đáng tiếc....”

Nghĩ đến không thể gặp lại người đầu tiên đối xử tốt với mình như vậy, cô khó chịu sụp hai mắt xuống, “Sau khi lớn lên tôi cũng không có gặp lại tiểu ca ca, không biết đời này còn có cơ hội gặp lại anh ấy không.”

Nghe thấy cô trái gọi một cái tiểu ca ca, phải gọi một cái tiểu ca ca, trong lòng Tiêu Khải Phong lan tràn vị chua nồng nặc.

Ghen tị! Anh chính là ghen tị! Ông trời! Điều này sao có thể?

Từ ngày đầu tiên anh bắt đầu tung hoành tình trường đến giờ, loại cảm giác chết tiệt này cũng chưa từng xuất hiện trên người anh nhưng bây giờ, khi anh chính tai nghe thấy cô nói cô mong nhớ tiểu ca ca, còn biểu hiện ra vẻ mặt khát khao đó, trong lòng anh thật sự rất không thoải mái.

Đáng chết! Anh rốt cuộc bị làm sao vậy?

Không đợi anh suy nghĩ thấu đáo, trong quán đột nhiên hỗn loạn, chỉ thấy một nam tử trung niên khoảng 50 tuổi té từ trên ghế xuống, cả người run rẩy không ngừng, miệng sùi bọt mép, trông thật đáng sợ.

Thấy tình hình như vậy, khách hàng đang dùng cơm vội tránh xa, có mấy thằng bé còn làm ra bộ dáng nôn mửa.

Chuyện này phát sinh cực kì bất ngờ, Tiêu Khải Phong cũng chưa từng gặp tình huống như vậy nhưng anh có thể xác định người này lên cơn động kinh.

Lương tri tối thiểu của con người nói cho anh biết cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ nhưng anh còn chưa kịp hành động, cô gái vừa mới ngồi bên cạnh anh đã nhanh chóng đi thẳng đến, tốc độ quá nhanh làm cho anh không kịp chuẩn bị.

“Lão bá bá, lão bá bá, bá cổ gắng thả lỏng cơ thể, trăm ngàn lần không được cắn vào lưỡi của mình!” Giang Tình Quân một bên nói một bên vươn tay nhẹ nhàng lau đi bọt mép cho đối phương, động tác này làmột số khách trong tiệm muốn nôn. “Thả lỏng, không có việc gì, lão bản đã gọi điện thoại kêu xe cứu thương.”

Cô nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh nam tử, nhận thấy đối phương không ngừng run rẩy, khuôn mặt trở nên xanh mét.

Bất đắc dĩ cô dùng sức mở miệng đối phương ra, “Cắn ngón tay tôi, đúng! Chính là như vậy!”

Khi Tiêu Khải Phong thấy vậy, đáy lòng sinh ra một cảm giác đau đớn không biết từ đâu. Nha đầu ngốc này....rốt cuộc cô là ngốc hay là nào có vấn đề?

Anh lập tức đi đến, lấy một cái khăn ăn cuộn lại, nhét vào trong miệng lão bá, nhanh chóng rút tay cô ra, cũng may anh hành động nhanh, trên tay cô chỉ lưu lại dấu răng.

Nhìn lại, liền thấy trên trán cô đổ mồ hôi, ngay cả nước mắt cũng chảy ra vì đau quá.

Anh không biết rốt cuộc mình bị sao vậy, hình ảnh lúc nãy hoàn toàn làm rung động lòng anh, anh bất ngờ đem bàn tay nhỏ bé bị cắn thương của cô đặt vào lòng bàn tay mình, cúi đầu, ôn nhu hôn lên đầu ngón tay cô.

“Bẩn lắm.....” Giang Tình Quân theo bản năng muốn rút tay về nhưng anh lại không chịu buông tay.

“Đứa ngốc!” anh đột nhiên ôm cô vào ngực, “Em thật sự là một cô ngốc bất trị.”

“Ách?” Nam nhân này rốt cuộc bị sao vậy?

Nhưng là..... cảm giác được ôm trong ngực như vậy thật thoải mái, thật an toàn, cô.....cô không phải đã thật sự động tâm với anh?

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, không ngờ anh và Giang Tình Quân sống chung..... Ách, cũng gần như là sống chung được một tháng.

Ngay cả anh cũng cảm thấy kì lạ, người đối với nữ nhân muốn là được như anh khi đối mặt với cô vì sao luôn phát sinh cảm giác thương tiếc, đau lòng, sủng ái cô mà ngay cả bản thân anh cũng không hiểu?

Cùng một cô gái sống chung một nhà một tháng lại không đưa cô ấy lên giường, chuyện như vậy không nói người khác, ngay cả bản thân anh cũng không thể tin được nhưng anh chính là đã làm được.

Điều đó có nghĩa là đã một tháng anh không cùng nữ nhân lên giường “make love”.

Không chỉ như thế, anh gần như đã quên mục đích tiếp cận cô ban đầu, gần như quên mất anh tiếp cận cô là vì muốn cô yêu anh rồi sau đó nhấn tâm bỏ rơi cô.

Mỗi khi anh nghĩ đến Giang Tình Quân sẽ sinh ra một loại tình cảm ngay cả anh cũng không hiểu được.

Nữ nhân kia vừa ngốc nghếch, đơn thuần, mơ hồ lại lương thiện làm cho anh rối tinh rối mù lên, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên anh nghi ngờ khả năng phán đoán của mình, căn bản không dám chắc chắn nếu cứ tiếp tục ở lại đây có phải anh sẽ động chân tình với cô hay không?

Tiêu Khải Phong phiền muộn từ trên giường ngồi dậy, mười ngón tay ôm đầu, nắm chặt tóc, anh nghĩ bây giờ mình cần một ít bình tĩnh để bình phục lại tâm tình vì vậy đứng dậy đi đến phòng tắm, không nghĩ đến khi anh vừa mở cửa phòng tắm thì nghe thấy tiếng nước chảy từ bên trong truyền ra.

Trước mắt anh là một màn sương mù, một thân thể trần trụi như ẩn như hiện trong màn sương.

“A ”

Tiếng thét chói tai cùng với tiếng nước chảy vang lên bên tai anh, Giang Tình Quân đang bị dọa chấn kinh đúng lúc này trượt chân ngã, ngay khi cô sắp tiếp đất thì anh phản ứng nhanh nhẹn ôm cô vào trong lòng mình.

“Bang bang bâng bâng.....”

Bông tắm, khăn mặt, đồ trang sức cùng với bàn chải đánh răng kem đánh răng đồng thời rơi xuống đất.

Giang Tình Quân phát hiện mình cả người trần trụi dính sát vào một chỗ với áo ngủ bằng lụa mềm mại trên người Tiêu Khải Phong, gương mặt cô như bị thiêu đốt, tim đột nhiên kinh hoàng.

“Em là đồ ngốc sao, ngay cả tắm cũng có thể bị ngã!”

“Anh, anh làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở phòng tắm? Lúc này anh không phải đang ngủ sao?” Cô không thể nghĩ tới anh sẽ đột nhiên đi vào nhà!

“Cho nên em mới không cảnh giác, tắm mà không khóa cửa? Ngủ ngốc, lỡ người xông vào là người xấu hoặc sắc lang thì làm sao bây giờ?” anh kinh hồn gập ghềnh, khi vừa nói xong anh mới phát hiện trong giọng nói của mình tràn đầy quan tâm.

Cúi nhìn cô gái trần như nhộng trong lòng, bình thường nhìn cô gầy như vậy nhưng thật ra lại rất đầy đặn!

Ngực cô giống như hai ngọn núi nhỏ, hai đỉnh hồng phấn mê người, ông trời! Làn da của cô vừa trắng lại vừa mềm mịn, sáng bóng giống như em bé.

Anh hít sâu mọi hơi, trên cơ thể của cô có một loại hương vị thơm ngọt, không phải mùi tinh dầu nhân tạo mà giống như hương vị tự nhiên của hoa táo.

Mái tóc dài của cô hỗn độn dính trên gương mặt nhỏ nhắn, trong hai mắt có chút hoảng sợ và kinh ngạc.

“Này..... Nơi này là nhà của tôi, làm sao có thể có người xấu hoặc là sắc lang?” Cho dù có, người đó cũng là anh! Bất quá câu nói sau cô không dám nói thành tiếng.

“Chẳng lẽ.....” nụ cười của anh có một chút tà mị, xấu, “Em cố ý không có khóa cửa, mục đích là muốn câu dẫn anh?”

Nói xong, anh giả dạng thành đại sắc lang, nhanh chóng đem thân thể nhỏ nhắn, mềm mại của cô ôm lấy, bàn tay to xấu xa ở phía sau lưng của cô vuốt ve dần xuống mông.

Giang Tình Quân nhất thời sợ tới mức mặt trắng bệch, “Không thể..... Không thể..... Không thể..... Ngô.....”

Đáng tiếc cô giãy dụa chưa quá 3 giây, đôi môi đã bị anh bá đạo đoạt lấy, lưỡi anh linh hoạt thâm nhập vào miệng cô, cô bị anh khiêu khích bắt đáp lại.

Ai hôn đều giống như vậy sao? Hay chỉ có nụ hôn của anh mới làm cho người khác sinh ra cảm giác không thể hô hấp, không kim chế được mà run rẩy?

Cô thở dốc, hai gò má vì hưng phấn mà đỏ bừng, ý nghĩ cự tuyệt anh càng ngày càng mãnh liệt nhưng cô phát hiện giờ phút này chính mình giống như đang rên rỉ, khả năng khống chế hoàn toàn hoàn toàn biến mất.

Sau khi hai người điên cuồng hôn nhau, từ phòng tắm đến phòng khách, từ phòng khách đến phòng ngủ, cuối cùng, Giang Tình Quân thở hổn hển bị anh đặt ở trên giường.

Ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn cô, Tiêu Khải Phong chậm rãi bỏ đi áo ngủ trên người.

Nữ nhân bị anh đặt dưới người lúc này đang nhắm chặt hai mắt, đôi tay nhỏ bé, run run ôm vai anh, anh có thể từ trên người cô cảm nhận được cô đang sợ hãi, run rẩy nhưng lại làm ra vẻ dũng cảm, chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

Anh muốn cô!

Dục vọng mãnh liệt giống như ma quỷ chi phối thân thể anh, hận không thể trong một giây đem thân thể cô nhập vào trong người mình.

Anh không biết bây giờ mình rốt cuộc là đang trả thù em gái của Giang Tâm Linh hay trong lòng thật sự muốn cô gái trước mắt này.

Ý muốn trả thù trong đầu anh càng ngày càng nhạt, anh bị sự cuồng nhiệt của hai người trong lúc đó làm mê muội, cuối cùng chỉ biết đem càng ngày càng sâu, ngoài cửa sổ những ngôi sao trên trời sáng lấp lánh....

6. Chương 5

Tại một chỗ ngồi kín đáo trong một nhà ăn tây, Mạch Văn Dịch vô cùng nghiêm trọng nhìn người ngồi đối diện mình.

Nhìn thái độ nghiêm trọng của cậu, Tiêu Khải Phong phần chần cười chế nhạo, “Văn Dịch, cậu làm sao vậy? nếu cậu còn dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi sẽ cho là cậu yêu tôi đấy.”

“Nghe nói anh sống cùng em gái của Giang Tâm Linh!” rốt cục cậu cũng mở miệng nhưng giọng điệu lại là trách móc.

Tiêu Khải Phong chẳng những không trả lời lại còn khen ngợi: “Thật không hổ là thám tử nổi tiếng, ngay cả chuyện này cũng biết? Không đúng nha.....” anh giống như nhớ ra chuyện gì, “Tôi muốn cậu điều tra Giang Tâm Linh và Dịch Luân đang ở đâu, cậu điều tra tôi làm gì?”

Mạch Văn Dịch không trả lời câu hỏi của anh, “Anh muốn thông qua em gái của Giang Tâm Linh trả thù cô ta phải không?”

Thật ra cậu không chủ đích điều tra anh, không cần thiết làm vậy, mà là mấy hôm trước có một đồng nghiệp trong lúc theo dõi gần nhà Giang Tình Quân thấy anh, dù sao Tiêu Khải Phong cũng là người nổi tiếng cho nên đồng nghiệp đem chuyện đó nói lại cho cậu biết, theo sự miêu tả của đối phương, cậu đoán là cô gái ở chung với anh họ là Giang Tình Quân, tốt xấu gì cũng là anh em bà con nhiều năm, anh đương nhiên hiểu những suy nghĩ trong đầu người anh họ phong lưu này.

“Ai kêu cậu chậm chạp như vậy, đến bây giờ cũng không đưa được cô gái kia đến trước mặt tôi, làm cho tôi tức giận công tâm, nếu không để cho em gái cô ta thay cô ta chịu chút tra tấn tôi sẽ không bình tĩnh được.” anh hoàn toàn xem nhẹ cảm giác tội lỗi thỉnh thoảng nhen nhóm ở tận sâu trong lòng.

“Anh không nên làm như vậy !” Mạch Văn Định dùng ánh mắt khiển trách trừng anh.

Hừ lạnh một tiếng, không một phản ứng đối với chỉ trích của cậu em họ, Tiêu Khải Phong chậm rãi lấy ra chùm chìa khóa trong túi quần, quăng đến trước mặt cậu.

“Chìa khóa này trả lại cậu, bây giờ tôi đã có chỗ ở, không cần ở nhờ phòng của cậu nữa.”

“Anh.....” Nhìn chùm chìa khóa trước mắt, Mạch Văn Định bất đắc dĩ cười yếu ớt, “Tính tình anh vẫn ngoan cố như vậy, tình nguyện để mình nợ người chứ không để người nợ mình. Quên đi, tôi mặc kệ anh.”

Cậu đem chìa khóa cất vào trong túi, tức giận đem túi giấy trên bàn quăng đến trước mặt anh, “Xem cái này đi, nếu xem xong mà anh còn có thể xuống tay với cô gái nhỏ kia, từ nay về sau đừng tìm tôi nhờ giúp đỡ, tôi không có một người anh cầm thú như vậy!”

Nói xong, cậu đứng dậy rời đi, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng không nói. Cậu thừa nhận chuyện Kiều Dịch Luân hại anh họ cũng không thật sự nghiêm trọng nhưng nguyên nhân chính là cậu không thể chấp nhận việc anh tìm một người không liên quan để trút giận, không biết có phải do cá tính cậu có vấn đề.

Tiêu Khải Phong nhíu mày nhìn bóng dáng cậu em. Kỳ lạ, cậu em họ này của anh bình thường chưa từng phản đối việc anh làm, hôm nay tại sao lại như vậy?

Không tự chủ được mở túi giấy lấy tập tư liệu bên trong ra, sau khi anh xem hiểu nội dung của tư liệu, cả người hoàn toàn ngây ngẩn.

Không giống lúc trước khi điều tra về Giang Tâm Linh chỉ tư liệu cơ bản của Giang Tình Quân, lần này là báo cáo đầy đủ về hoàn cảnh của cô.

Giang Tình Quân mặc dù có cha mẹ vô cùng xuất sắc nhưng bởi vì bề ngoài của cô không nổi bật, cũng không thông minh như chị cho nên cô bị cha mẹ ghét bỏ, họ cảm thấy sự vụng về và ngoại hình bình thường của cô làm mất mặt gia đình, ngay khi cô còn nhỏ đã đưa cô về nông thôn ở với bà ngoại.

Từ đó về sau, cô rất ít khi gặp bố mẹ mình, thậm chí có đôi khi 1, 2 năm cũng không gặp.

Mà bà ngoại của cô đối xử với cô cũng không tốt, bà là điển hình của lối tư duy trọng nam khinh nữ cho nên bà luôn làm khó cô, lúc tuổi còn nhỏ cô đã phải gánh vác mọi việc trong nhà bà ngoại.

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, bà ngoại của cô mất, ba mẹ bán đi nhà bà ngoại ở nông thôn, mà lúc này cô cũng vừa thi đậu đại học.

Ba mẹ cô chỉ cho cô một chút tiền sinh hoạt, để mặc cô tự sinh tự diệt ở bên ngoài, thế nào cũng không đồng ý cho cô cùng họ trở về Đài Bắc cho nên cô chỉ có thể thuê một căn phòng nhỏ ở gần trường, sau đó vừa học vừa làm.

So với Giang Tâm Linh được đối xử như công chúa, em gái như cô rõ ràng chính là nàng lọ lem bị mẹ kế ngược đãi.

Mấy năm trước, ba mẹ hai người gặp tai nạn máy bay qua đời, tài sản để lại rõ ràng hơn 100 triệu nhưng Giang Tâm Linh lại chỉ đưa cho cô có 3 triệu mà thôi.

Anh đoán cô ta nhất định là thuyết phục Giang Tình Quân kí vào thỏa thuận phân chia tài sản thừa kế, theo như hiểu biết của anh về cô gốc kia, cô chắc chắn là ngay gốc đồng ý rồi.

Đối với chuyện này cô chưa từng trách móc câu nào, chỉ cố gắng làm thêm kiếm tiền nuôi sống bản thân, mỗi lần đến ngày giỗ của bà ngoại và ba mẹ cô đều mua hoa và trái cây đến thắp nhang, mà người nắm giữ gần như toàn bộ tài sản của ba mẹ – Giang Tâm Linh – một lần cũng không thấy đến.

Nhìn tư liệu này, Tiêu Khải Phong cơ hồ muốn đánh chính mình một chút. Anh là thằng ngốc, anh là thằng ngốc, trả thù nửa ngày, kết quả lại là người mà đối phương không hề coi trọng!

Cầm tầm hình Giang Tình Quân tươi cười sáng lạn, nhìn vào đôi mắt như trăng rằm mê người của cô khoe môi anh nở một nụ cười đau lòng, “Thật sự là một cô ngốc.....”

Anh đã không thể phủ nhận việc mình thích nha đầu ngốc này, thậm chí càng thích hơn so với anh nghĩ.

Anh vì cô mà đau lòng, thật sự rất đau, thậm chí suy nghĩ, nếu quen biết cô sớm hơn thì tốt rồi, có lẽ cô sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy.

Ngồi trước máy tính, hai mắt tuy rằng chăm chú nhìn màn hình nhưng đầu óc lại suy nghĩ ở đâu đâu.

Anh thật may mắn, ngân hàng đem nhà và xe của anh bán đấu giá được 700 ngàn cùng với khoản tiền gửi ngân hàng của anh cuối cùng cũng thanh toán xong khoản nợ kia, mà số tiền anh mượn bạn đầu tư chứng khoán cũng đã trả.

Chẳng lẽ tiền tài cùng địa vị thật sự quan trọng hơn chân tình?

“Khải Phong, ngày mai anh có rảnh không?” Giang Tình Quân nhẹ nhàng mở cửa phòng, gương mặt nhỏ nhắn nhìn vào trong, “Đi? Anh đang đánh máy sao, tôi có làm phiền anh không?”

Anh tao nhã xoay ghế đối diện cô, ngoắc tay “Lại đây.”

Chớp chớp đôi mắt to, cô khó hiểu đi về phía anh, không đợi cô đứng vững, anh bá đạo kéo cô ngồi lên đùi mình.

“Ngô, anh làm em sợ!”

“Em nói vậy làm tổn thương lòng anh, anh còn nghĩ em sẽ cảm thấy thật kinh hi.” Mỗi lần nhìn thấy cô, anh đều kìm chế không được muốn đem cô ôm vào trong lòng, hung hăng yêu thương một chút.

Ôm thân hình nhỏ nhắn, mềm mại của cô, chớp mũi ngửi thấy hương vị tươi mát, ngọt ngào thoang thoảng trên người cô đã trở thành sự hưởng thụ lớn nhất trong đời anh.

Anh thân thiết vuốt vuốt mái tóc dài của cô, “Ngày mai có chuyện gì sao?”

“Ách..... Là như vậy.....” Tuy rằng vẫn còn thẹn thùng nhưng cô thật sự thích cử chỉ thân mật của anh, tuy anh còn chưa nói thích cô nhưng cô đã trao ra chân tình.

“Tiểu Nhã vừa mới gọi điện thoại cho em, ngày mai khách sạn nơi cô ấy làm việc tổ chức một buổi tiệc lớn rất quý mô, xa hoa nhưng lại không đủ người phục vụ, cô ấy hi vọng em có thể đến giúp, em đã nghĩ kĩ, dù sao ngày mai cũng là ngày nghỉ, đúng lúc nhân dịp này kiếm thêm thu nhập cũng tốt, cho nên em quyết định làm nhân viên phục vụ tạm thời.”

Cô lộ ra một chút đáng yêu tươi cười, “Khải Phong, hay anh cũng đi cùng em đi, gần đây em thấy anh ngày nào cũng buồn chán ngồi ở nhà đánh máy tính, tâm trạng cứ kìm nén như vậy sẽ rất khó chịu, thật ra thỉnh thoảng làm thêm cũng tốt, có thể quen biết nhiều người hơn, còn có thể mở rộng hiểu biết.”

“Cái gì? Em muốn anh đi làm phục vụ?” Tuy rằng trước đây khi mới lập nghiệp anh cũng từng làm qua nhưng đó là trước đây, bây giờ đã có rất nhiều người biết anh, đi bưng đồ ăn không phải muốn người ta chế giễu?!

Giang Tình Quân lập tức nhướn mày, “Đúng vậy! Tốt nhất không nên nói với em trước đây anh chưa từng làm qua! Theo như sự hiểu biết của em về anh qua mấy ngày vừa rồi, em đoán nhất định anh không có người nhà, nếu không tại sao lại vẫn ở nhà em..... Ách.....”

Cô đột nhiên lấy tay che miệng lại, thái độ cũng rất khoa trương, “Em muốn nói, tuy rằng trước đây anh là một đại luật sư nổi tiếng nhưng bây giờ bắt ngờ phá sản..... Ách.....”

Cô lại khoa trương che miệng lại lần nữa, “Cái kia..... thật ra em muốn nói anh từng, có lẽ, đại khái, rất có thể là con nhà nghèo, sau khi trải qua quá trình cố gắng phấn đấu mới có được thành tựu như ngày hôm nay, cho nên, con nhà nghèo khi đi học nhất định đi làm thêm, làm phục vụ bàn đúng không?”

Phù! Rốt cục có thể nói ra suy nghĩ trong lòng, hoàn mỹ diễn đạt ra.

Di? Tại sao anh lại không nói tiếng nào?

Giang Tình Quân ngậy ngốc ngẩng đầu, trên gương mặt tuần tú của anh nhìn thấy một chút giống như cười mà không phải, “Chuyện em nói buồn cười lắm sao?”

“Không có!” anh nhún vai, cố gắng kìm chế tiếng cười sắp bộc phát của mình.

Con nhà nghèo? Đột nhiên phá sản? Đây là anh trong mắt cô? Anh mừng thầm trong lòng. Cô ấy thật sự thích mình, cho dù anh bình thường như vậy cô cũng không ghét bỏ.

“Nếu như vậy, chúng ta quyết định ngày mai cùng đi làm thêm.”

Di? Quyết định? Anh có đồng ý đi cùng cô sao?

Rất muốn từ chối nhưng vừa thấy ánh mắt chờ đợi trong đôi mắt trong sáng kia anh đành đem lời từ chối nuốt vào trong bụng.

Được rồi, bất quá là bê mặt mà thôi, hoàn cảnh hiện tại của anh đã rất mất mặt không sợ mất mặt thêm.

Nghe nói hôm nay là sinh nhật của một thương nhân giàu có ở Đài Bắc cho nên con gái ông ta mới bỏ ra một số tiền lớn đặc biệt tổ chức một sinh nhật mới lạ tại tầng 16 của nhà hàng xa hoa này, chỉ riêng bánh kem cũng đã cao 8 tầng, xung quanh trang trí làm cho người xem thán phục.

Giang Tình Quân mặc đồng phục phục vụ, chạy qua chạy lại như con thoi trong đám đông khách khứa, trên tay bưng khay bạc đi khắp nơi thu dọn những ly rượu không đã được dùng qua.

Cách đó không xa đột nhiên vang lên một tràng tiếng cười mềm mại, cô không tự chủ được ngẩng lên nhìn về phía đó, chỉ thấy Tiêu Khải Phong mặc đồng phục phục vụ bị một đám mỹ nữ bao vây xung quanh, mà tiếng cười lúc này chính là của đám mỹ nữ kia vọng lại, cảnh tượng này không khỏi làm cô sinh ra một tia ghen tuông.

Cái gì đây! Hôm nay mục đích gọi anh đến là làm nhân viên phục vụ tạm thời không phải muốn anh làm hoa hoa tình thánh, anh cần gì phải đối với những nữ nhân chủ động dâng tặng này cười mê người như vậy..... Ách không, phải nói là tính tình đáng ghét a?

Nghĩ đến đây, cô nhịn không được bắt đầu buồn bực.

Thật ra cô không nên càng ngày càng thích anh như vậy, còn bắt đầu lén quan sát từng hành động của anh.

Mỗi ngày nhìn anh đem đồ ăn cô nấu ăn sạch, mỗi ngày giúp anh giặt quần áo, ủi áo sơ mi, mỗi ngày bị anh ôm vào trong ngực đi vào giấc ngủ, mỗi ngày cùng anh giành phòng tắm, chuyện này giống như trong vô thức đã trở thành thói quen của cô.

Nhưng cô là một cô gái hiểu rõ bản thân, biết mình nhất định không xứng với anh, cho dù bây giờ khi anh nghèo khó sẽ cùng cô chen chúc trong một căn phòng nhỏ nhưng một ngày nào đó anh lại lần nữa thành công, nhất định sẽ quên mất ba chữ Giang Tình Quân này rồi cuộc nói chuyện lên cái gì.

Nếu anh có thể cả đời làm người nghèo thì tốt rồi..... huhm! Cô rồi cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Lại nguyên rửa anh cả đời không có tiền, nếu suy nghĩ này bị anh biết, nhất định tức giận đến oa oa kêu to.

Trong lúc đang suy nghĩ, ngay lúc Giang Tình Quân không yên lòng mà cúi đầu lại phát hiện một đoạn ống quần màu đen xuất hiện trước mắt cô, cô vội vàng tránh qua bên trái một bước, muốn vượt qua đối phương, không ngờ người đó cũng đồng thời bước qua.

Cô lại tránh qua bên phải một bước, ai ngờ đối phương lại di chuyển cùng cô.

“Tiên sinh, có thể nhờ ngài tránh đường không?” cô thấp đầu, buồn bực xin đối phương nhường đường.

“Không thể!” từ trên đầu cô truyền đến giọng nói kìm nén tức giận của nam nhân.

Bị từ chối Giang Tình Quân tò mò ngẩng đầu, khi cô nhìn rõ gương mặt anh tuần xuất hiện trước mặt mình, không khỏi ngẩn ngơ, “Di? Khải Phong?”

“Dùng ánh mắt kinh ngạc đó nhìn anh làm gì?” gương mặt tuần tú của Tiêu Khải Phong lộ ra chút khó chịu, tức giận trừng cô.

“Không phải vừa nãy anh đang nói chuyện phiếm với các mỹ nữ sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?” lại còn cố ý chắn đường của cô, hại cô nghĩ có người nhảm chán quá muốn trêu trọc cô.

“Theo anh đến toilet!” anh không nói đến câu thứ hai, đoạt đi cái khay trong tay cô để lại trên bàn ăn, bắt cô đi theo anh.

Thật sự là tức chết anh! Anh đến đây để làm nhân viên phục vụ không phải làm trai bao, mà ánh mắt của đám nữ nhân hư hỏng kia nhìn anh lại giống như bầy sói đói lâu ngày nhìn đồ ăn, như thế nào cũng không chịu thả anh đi.

Thậm chí có người còn quá mức phát ra tín hiệu muốn qua đêm với anh, nếu đổi lại là trước đây, anh nhất định vui vẻ chấp nhận, nhưng bây giờ anh đã có cô gái nhỏ đơn thuần thiện lương này, với anh nếu đem cô gái kia so sánh với Tình Quân thì căn bản là anh không thèm để mắt đến, nhưng vấn đề là cô gái của anh căn bản là không đến cứu anh!

“Uy, nếu chúng ta bỏ về giữa chừng sẽ bị trừ tiền.” Tránh được hai lần cô cũng không thể chạy thoát khỏi bàn tay của anh, chỉ có thể để anh mạnh mẽ kéo đi đến toilet.

Đại thiếu gia này thật sự là còn không rõ hoàn cảnh hiện tại, anh là một đại nam nhân đi toilet tại sao lại muốn cô đi cùng, cô là nữ nha, không thể cùng anh đi vào một chỗ, cô khê thở dài.

“Đi toilet sẽ không bị trừ tiền!” anh bá đạo kéo cô lôi thẳng đến một góc không người, động tác lưu loát tiêu sái đẩy cô dựa vào tường, sau đó dùng hai tay giam cô trong ngực của mình, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nếu không hôn cô để an ủi tinh thần bị những nữ nhân đáng ghét kia xúc phạm tới, anh sợ nửa đời sau của mình sẽ thật sự bất lực mất.

Thật sự là kỳ quái, môi của cô giống như hương vị mật ngọt nhất trên thế giới, làm cho anh lúc nào cũng cảm thấy không đủ, quả thực muốn nuốt cả người cô vào bụng.

Cô thật sự rất ngọt, thơm quá, rất mê người.

Nếu như không phải trong đầu còn tồn tại một chút lý trí, anh hận không thể tại đây yêu cô.

Giang Tình Quân bất ngờ bị anh hôn cuồng nhiệt như vậy khiến cho thân mình mềm nhũn, gần như tê liệt ngã xuống, may mắn anh kịp lúc ôm lấy thắt lưng của cô, cả người vô lực cô chỉ có thể nắm lấy quần áo của anh, tùy ý anh mạnh mẽ cướp lấy ngọt ngào trong miệng mình.

Mùi hương thảo mộc trên người anh giống như hương mê mạnh nhất trên thế giới tấn công thần kinh của cô, cô không thể phản kháng, cũng không muốn phản kháng, chỉ cần dính vào hơi thở của anh đầu óc cô sẽ ngừng hoạt động, hoàn toàn để mặc anh an bài.

Bỗng dưng, anh thở hổn hển buông cô ra. Không được, anh không thể tiếp tục, phải ngừng lại khi anh vẫn còn một chút lý trí, nếu không anh nhất định sẽ không khống chế được mình.

Giang Tình Quân cảm giác được anh rời khỏi môi cô, lặng lẽ mở mắt ra, trong nháy mắt khi cô bắt gặp ánh mắt của anh, gương mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ thêm.

Cô thật sự không hiểu, sao mỗi lần làm chuyện này anh lại không có then thùng?

Giúp cô chỉnh trang lại quần áo vì mình mà trở nên xộc xệch, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, Tiêu Khải Phong cố gắng bình tĩnh nói: “Đi thôi, chúng ta quay về làm việc.”

Về phần chuyện lúc nãy chưa làm xong, anh sẽ đợi sau khi về nhà lại tiếp tục, vừa nghĩ đến bộ ngực mềm mại, đầy đặn, làn da trắng tuyết, mịn màng của cô, anh liền xúc động toàn thân đều đau.

“Thiếu gia? Cậu là Khải Phong thiếu gia sao?”

Ngay tại lúc trong đầu anh toàn là ý nghĩ đen tối, đột nhiên nghe thấy giọng nói có chút quen tai, anh quay đầu về nơi phát ra giọng nói, phát hiện một đại thúc từ trong toilet đi ra.

Khi anh thấy rõ gương mặt của đối phương thì không khỏi sửng sốt, thì thào kêu lên: “Chung bá?”

Khi anh thấy rõ người lớn tuổi bên cạnh Chung bá, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét, ngay cả một câu chào cũng không nói, liền kéo cô gái bên cạnh rời đi.

“Thiếu gia, thiếu gia cậu đừng đi!” người được anh gọi là Chung bá vừa thấy anh phải rời khỏi, vội vàng ngăn anh lại, vẻ mặt cầu xin.

“Thiếu gia, cậu không thể cứ đối xử với lão gia như vậy, từ sau khi biết chuyện của cậu lão gia vẫn ăn không ngon ngủ không yên, tốt xấu gì cậu cũng nên chào ngài một câu.....”

Chung bá là quản gia phục vụ ở Tiêu gia ba mươi mấy năm, đối với cha con Tiêu gia vẫn trung thành và tận tâm.

“Lão Chung, người quay lại cho ta, không cần nói chuyện với thằng nhóc không ra gì này!” Tiêu Thiên Ngao dùng gương mặt uy nghiêm phát ra mệnh lệnh.

“Lão gia, không dễ gì ngài mới gặp được thiếu gia, đừng mắng cậu ấy nữa.” hốc mắt Chung bá đều đỏ lên, nghĩ muốn thay thiếu gia cầu tình, “Lão gia ngài xem, bây giờ thiếu gia còn phải đi làm nhân viên phục vụ, cậu ấy đã khổ như vậy, ngài tha thứ cho thiếu gia đi.....”

“Chung bá, bá không cần nói tiếp, tôi chưa từng làm sai, không cần người khác tha thứ!” Tiêu Khải Phong mặt xanh mét, nói xong câu đó liền kéo bạn gái đi qua Chung bá.

Đáng chết, anh biết là mình không nên nơi này rồi mà, nếu không anh cũng không gặp phải người anh đã thề cả đời này cũng không gặp.

“Thiếu gia, thiếu gia.....” Chung bá muốn đuổi theo, nhưng Tiêu Thiên Ngao lại gõ thật mạnh cây trượng trong tay làm ông ngừng lại.

“Lão Chung, nếu người dám chạy theo nó, ngay lập tức về nhà tự mình trừng phạt cho ta..... Khụ khụ khụ.....” Vừa dứt lời, ông ta liền ho khan một trận, Chung bá vội vàng chạy lại đỡ lấy ông ta.

Giang Tình Quân bị kéo đi không dừng chân lại được, chỉ có vừa đi vừa quay đầu lại hiếu kì nhìn phiên bản Tiêu Khải Phong cao tuổi. Cô dám chắc người đó nhất định là ba của anh, bề ngoài bọn họ thật sự quá giống nhau.

Nhưng là..... cha con bọn họ vì sao lại đối xử với nhau như vậy?

“Khải Phong, Khải Phong, anh muốn dẫn em đi đâu?” Đột nhiên phát hiện mình bị lôi một mạch ra khỏi khách sạn, cô rốt cục cảm thấy không thích hợp.

“Chúng ta về nhà!” Tiêu Khải Phong kéo cô đi về phía bãi đỗ xe, chuẩn bị đi tìm con cừu nhỏ của cô.

“Không được, không thể về nhà, chúng ta còn chưa hoàn thành công việc, hơn nữa cũng còn chưa lấy tiền công, lương tối nay là 150 tệ một giờ, nếu tối nay chúng ta làm đủ 6 tiếng có thể kiếm được 1800 tệ!” Nghe thấy anh nói chuẩn bị đưa cô về nhà, Giang Tình Quân vội vàng bỏ tay anh ra.

Đùa giỡn cái gì, hai người bọn họ đã làm hơn hai giờ, nếu không hoàn thành công việc để lấy lương không phải là không có lời sao?!

“Giang Tình Quân, em nhất định muốn anh trở về nơi đó chịu sự cười nhạo của mọi người có phải hay không?” Tiêu Khải Phong đột nhiên hét lớn một tiếng, làm cho cô sợ tới mức bả vai co rúm lại một chút. Nhìn thấy cô như vậy, anh cũng biết chính mình lớn tiếng, anh chính là đang tìm người để trút giận, “Bây giờ anh muốn về nhà.”

Tuy rằng trong lòng ủy khuất, nhưng nhìn sắc mặt anh không tốt lắm, đoán rằng có lẽ anh không thoải mái, cô đành phải lựa chọn thỏa hiệp, “Được thôi, nếu anh muốn về nhà, vậy thì về nhà.”

7. Chương 6

Giang Tình Quân lặng lẽ đẩy cửa phòng ngủ ra, thật cẩn thận ngó đầu vào, nhìn nam nhân nằm ngửa chợp mắt ở trên giường nhỏ giọng hỏi: “Khải Phong, anh có muốn ăn bữa đêm không?”

Hắn giống như kẻ ác bá đem theo nàng từ yến hội ở khách sạn kéo về đến nhà, liền nằm luôn lên giường, ngay cả quần áo cũng không buồn thay, cứ nằm như vậy, cũng không nhúc nhích gần một giờ đồng hồ rồi.

Trên giường, Tiêu Khải Phong ngay cả ánh mắt cũng đều không mở, nhắm mắt vươn ngón tay hướng nàng ngoắc ngoắc.

Nàng có chút sợ hãi nuốt nuốt nước miếng. Từ khi nhận thức hắn tới nay, hắn chưa từng có trầm mặc như vậy, hắn như vậy làm cho nàng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng nàng vẫn cố lấy dũng khí đến gần bên giường: “Có việc sao?”

Hắn bỗng dưng mở ra hai mắt, tối đen một mảnh đêm trung, ánh mắt của hắn sáng ngời chói mắt, còn phát ra ánh sáng lờ lờ.

Tầm mắt hắn lập tức khóa trên thân thể của nàng, ngay trong nháy mắt này, trong mắt hắn như dã thú đoạt lấy thiên tính.

Động tác của hắn bình thường như săn báo tao nhã, phút chốc từ trên giường nhảy lên, công phu chỉ trong nháy mắt nháy mắt, Giang Tình Quân đã bị hắn đưa lên trên giường, đặt ở dưới thân.

Động tác của hắn mau lẹ làm cho nàng ngay cả một tiếng thét kinh hãi đều không kịp kêu, đã bị hắn dùng môi ngăn chặn.

Nụ hôn nóng cháy mãnh liệt như mưa rền gió dữ tập kích nàng, nàng bị động tác thỉnh linh này của hắn làm cho sợ hãi, phản ứng gì cũng đều không có, chính là ngơ ngác tùy ý hắn tàn sát bữa bãi môi của nàng, mi của nàng, mắt của nàng, gáy của nàng.....

Bàn tay hắn rất dễ dàng cởi bỏ nút áo, thoát đi quần áo của nàng, một cái lại một cái, thân mình nàng tuyết trắng không tỳ vết hoàn toàn lộ rõ ở trước mắt hắn.

Hắn nhanh chóng khai trừ quần áo của mình, hoàn toàn không có cho nàng chút thời gian thích ứng, liền vội vàng tách ra hai chân của nàng mà tiến vào.

Nàng nhẹn không được phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Trừ bỏ lần đầu tiên, hắn vẫn đều không có làm cho nàng đau quá, nhưng là vì sao lúc này đây lại đau như vậy?

Tuy rằng nàng đau đến nước mắt suýt trào ra, nhưng lại cắn răng nhịn xuống, tùy ý hắn mãnh liệt ở trong cơ thể tiến lên, xé rách thần kinh của nàng.

Nhìn nàng nhíu chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, hắn thực trầm mặc, nhưng không có đình chỉ, tùy tiếng thở dốc thêm cự, hắn thể công cũng càng ngày càng mãnh liệt, Giang Tình Quân ẩn nhẫn chịu không được mà phát ra một tiếng thanh thổ gấp rên rĩ.

Sau một trận khoái cảm cực hạn mà không khống chế được tiếng gầm lớn, Tiêu Khải Phong thở dốc ngồi phịch ở bên người nàng.

Giang Tình Quân có chút ủy khuất quay người đưa lưng về phía hắn, định cuộn mình đứng dậy, một giọt nước mắt không chịu khống chế thuận theo khóe mắt chảy xuống.

Nàng tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng không phải đứa ngốc, hắn vừa mới lỗ mãng làm thương tổn nàng.

Mỗi lần hắn muốn của nàng đều thực ôn nhu, cho dù là lần đầu tiên, hắn cũng rất chú ý không có làm cho nàng đau như vậy.

Nàng không biết hắn vì sao lại xử sự như vậy đối với nàng, nhưng nàng không dám hỏi, chính là cảm thấy rất ủy khuất.

Như là đột nhiên lấy lại tinh thần, Tiêu Khải Phong lấy chăn bao lấy chính mình và nàng, đem thân mình kiêu nhỏ của nàng kéo vào trong lồng ngực ấm áp. Nhìn nàng như vậy, hắn thực đau lòng, hắn cứ nhiên làm cho tức giận bao trùm lý trí, hắn cứ nhiên làm tổn thương nàng!

“Thực xin lỗi, anh chỉ là muốn một chút ấm áp, không phải cố ý.”

Đưa lưng về phía hắn, nàng không nói gì, nhưng thân mình chủ động gần sát hắn.

Tiêu Khải Phong đưa cằm gối ở đỉnh đầu của nàng, thanh âm mạnh mẽ là tràn đầy từ tính, nghe qua làm người ta mơ màng khàn khàn: “Hắn là cha anh!”

Hắn biết chính mình đã động tâm, chưa từng có một nữ nhân nào có thể nhanh như vậy vượt xuôi tức giận của hắn, khi hắn vừa mới ý thức được nữ nhân này đối chính mình có lực ảnh hưởng như vậy, liền đã biết tình cảm đều đặt tại trên người nàng.

Hắn đã yêu thương nàng, không hơn không kém yêu thương nàng, cho nên, nàng có tư cách biết chuyện của hắn.

Giang Tình Quân thân mình cứng đờ, tuy rằng cũng đã đoán được thân phận của vị lão nhân kia, nhưng vẫn là lắp bắp kinh hãi, nàng chưa từng có nghĩ tới hắn sẽ cùng chính mình giải thích cái gì.

Trên thực tế, sau khi hắn ở nơi này, cũng chưa từng có giải thích cái gì cùng nàng.

Mà nàng cho tới bây giờ cũng không hỏi, cứ như vậy nhận thức sự tồn tại của hắn, thích sự tồn tại của hắn, vẫn đều thật đơn thuần thích hắn, tình cảm của nàng không cần hắn giải thích cái gì.

“Năm ấy khi anh mười bốn tuổi, mẹ anh, bị một kẻ say rượu lái xe container đi ngược chiều đâm chết.....” Đây là vì sao lúc trước hắn thay nàng ra mặt, cãi lý với người lái xe tắc xi kia, bởi vì trong cuộc đời hắn ghét nhất là người không tuân thủ điều luật giao thông, làm tổn hại sinh mạng của người khác.

Nàng phát ra một tiếng thét kinh hãi. Trời ạ, nguyên bản nàng nghĩ đến chính mình là người đáng thương nhất, nguyên lai hắn cũng như vậy đáng thương! Ba mẹ nàng tốt xấu là sau khi nàng trưởng thành mới phát sinh ngoài ý muốn mà qua đời, không nghĩ tới hắn nhỏ như vậy liền mất đi mẹ.

“Từ đó về sau, anh liền cùng cha hai người sống nương tựa lẫn nhau. Mười năm trước, xuất hiện một kẻ bề ngoài giống quá..... Không, không nên nói là giống quá, người đàn bà kia bộ dạng cơ hồ theo mẹ anh giống nhau như đúc, cha anh lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền yêu thương nàng.”

Tiêu Khải Phong thanh âm tại đây đột nhiên nhiễm sự đau đớn khác thường, “Nhưng người đàn bà kia căn bản chính là cố ý chĩnh dung thành bộ dáng đó để tiếp cận cha anh, nàng chịu sai khiến của một vị cổ đông trong công ty của cha anh, muốn nuốt công ty cùng tiền của cha anh, sau khi tra ra chi tiết của nàng, anh cảnh cáo cha, nhưng hắn lại nói cái gì cũng không chịu tin tưởng anh, cũng cố ý làm cho người đàn bà kia chuyển vào nhà của chúng ta, ở trong phòng ngủ của hắn và mẹ anh.”

“Anh cùng hắn âm ỹ một trận lại một trận, nhưng một chút tác dụng đều không có, thẳng đến một ngày, nữ nhân kia thừa dịp cha anh đi công tác, bò lên trên giường của anh.....”

Nghe đến đó, Giang Tình Quân nhin không được lại phát ra một tiếng thét kinh hãi. Tại sao có thể như vậy? Như vậy đúng là chuyện tình trong hí kịch biến thành sự thật sống động?!

“Ngày đó nàng cố ý trộm của cha anh một phần văn kiện trọng yếu, trước khi bò lên trên giường anh một khắc, đã gọi điện thoại cho cha, gọi hắn trở về, phần văn kiện kia để tại cửa phòng của anh, nàng sắp xếp thời gian thực khéo, lúc ấy anh chính là đem nàng đẩy ra khỏi người, tất cả việc này hết thấy lọt vào trong mắt cha, liền thành anh đang chuẩn bị cường bạo nàng.....”

Như là rốt cục có người cùng hắn chia sẻ tâm sự, hắn ngữ điệu thoải mái hơn: “Anh định giải thích, nhưng hắn cũng không muốn nghe, sau liền đem anh đuổi ra khỏi nhà, cũng tuyên bố cùng anh đoạn tuyệt quan hệ cha con.”

Cũng chính sau khi đó, hắn mới từ một người chán ghét nữ nhân tiếp cận nam nhân, biến thành một kẻ ai đến cũng không cự tuyệt, hoa hoa công tử, hắn nghĩ rằng hắn đã nhìn rõ chân diện mục của nữ nhân trong thiên hạ.

Hắn cảm thấy sở hữu nữ nhân tiếp cận nam nhân đều là vì tiền cùng tính toán, cũng cho rằng thế giới này không hề có chân ái, càng cho rằng không có một nữ nhân đáng giá để hắn trao cảm tình.

Hắn đùa bốn đủ loại kiểu dáng nữ nhân, hưởng thụ lạc thú trả thù.

Nhưng hắn thật không ngờ là, hắn cư nhiên hội ngộ với một người con gái tên là Giang Tình Quân, nàng đánh vỡ cái nhìn cổ hủ của hắn đối với nữ nhân, sự đơn thuần của nàng luôn làm cho hắn trong khi lơ đãng sinh ra ác cảm tội lỗi, hắn đã sớm hối hận hắn là đã mang theo mục đích trả thù tới tiếp cận nàng.

Giang Tình Quân xoay người một chút ôm chần ngồi dậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy oán giận: “Khải Phong, nữ nhân phá hư kia tên gọi là gì? Nàng đang ở nơi nào?”

Động tác thình lình xảy ra cùng vấn đề nàng hỏi làm cho Tiêu Khải Phong sửng sốt, hắn chậm rãi cũng ngồi dậy, con ngươi tối đen như xán tinh gắt gao khóa trụ khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của nàng, thanh âm khàn khàn nói: “Vì sao muốn biết điều đó?”

Nàng nắm chặt quyền đầu, ở không trung dùng sức vung, “Em muốn đi tìm nàng! Làm người làm sao có thể như vậy vô sỉ, sẽ tạo báo ứng, nàng nhất định sẽ xuống địa ngục, sau đó nhận hết tra tấn, em muốn đi cảnh cáo nàng không cho phép lại nói xấu anh, còn muốn đối với cha anh nói ra chân tướng sự thật, nàng làm sao có thể dùng thủ đoạn ti bỉ hạ lưu như vậy châm ngòi cho tình cảm cha con anh?!”

Thật sự là tức chết nàng! Trên thế giới làm sao có thể có nữ nhân ti bỉ vô sỉ hạ lưu xấu xa như vậy?

Nhìn bộ dáng nàng cảm xúc kích động, Tiêu Khải Phong đột nhiên lộ ra tươi cười thoải mái, vươn tay đem nàng kéo vào trong lòng, gắt gao ôm thân mình non mềm mảnh mai của nàng.

Tuy rằng biết rõ đây là ý tưởng ngu xuẩn của nàng, nhưng hắn vẫn cảm thấy cảm động, nhẹ nhàng hôn thùy tai của nàng, hắn nỉ non ở bên tai nàng: “Nha đầu ngốc, em nghĩ rằng anh sẽ để cho cái kẻ có can đảm hãm hại nữ nhân của anh đến bây giờ còn bình an vô sự sao?”

Sự tình đã sớm giải quyết, cha hắn cũng đã sớm biết chân diện mục của nữ nhân kia mà đem nàng đuổi đi, về phần người nợ hiện tại lưu lạc ở góc nào trên địa cầu, theo chân bọn họ một chút quan hệ cũng đều không có.

Không chỉ như thế, cha cũng cùng vị đại cổ đông có ý đồ mưu đoạt công ty của hắn kia quyết liệt một trận, bảo vệ công ty.

Chính là hắn cùng cha bởi vì sự kiện này đều cứng đầu, cha con hai cái tính tình lại chết tiệt giống nhau vừa thôi lại vừa cứng, ai cũng không chịu hướng đối phương cúi đầu trước.

“Ý của anh là.....” Động tác của hắn trên đầu thùy tai nàng làm cho nàng nhất thời phân tâm, nhưng nàng vẫn đang giả vờ hỏi: “Ý của anh là không phải nữ nhân kia đã muốn đã bị trừng phạt?”

“Đương nhiên. Chẳng lẽ em cảm thấy anh là đã bị oan uổng cũng không thay chính mình giải oan sao?” Tiêu Khải Phong nhẹ nhàng đẩy ngã nàng, lại dùng thân hình cường tráng kiên cường của chính mình ngăn chặn sự mềm mại của nàng, đem tinh mẫn khê hôn một chút lại một chút khắc ở khắp nơi trên cơ thể nàng.

Hắn vừa mới rất thô bạo, hiện tại hắn lại tốt tốt yêu nàng một lần như bồi thường.

Nhưng đột nhiên, hắn dừng lại động tác, bàn tay to đẩy ra, theo gáy non mịn của nàng cầm lên một cái liên tử.

Nheo lại đôi mắt đẹp, nhìn kỹ liên tử rủ xuống hoa tai, chính xác nói, kia không phải một cái hoa tai, mà là một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn ruby được chế tạo khéo léo tinh tế.

Này nhẫn..... Hảo nhìn quen mắt, hảo nhìn quen mắt, hảo nhìn quen mắt.....

“Em làm sao có thể có cái giới chỉ này?”

Nghe được hắn hỏi, Giang Tình Quân đang trong ý loạn tình mê khôi phục một ít thần trí, nàng đoạt lấy bảo bối là chiếc nhẫn trong tay hắn: “Này nhẫn là của tiểu ca ca đưa cho em làm quà sinh nhật, thực trân quý, anh không cần làm hỏng nó.”

“Của em tiểu ca ca?” Hắn hít lại hai tròng mắt một chút cũng không thể nắm lấy.

Nếu trí nhớ của hắn không có trục trặc gì, thì cái giới chỉ này là n năm trước bà nội hắn nhất quyết bắt đeo trên cổ hắn, muốn hắn về sau lớn lên đưa cho lão bà gì đó của hắn, bất quá lúc ấy tuổi còn nhỏ, đối với ngoạn ý này thật là chán ghét, liền chuyển giao đưa ột tiểu nha đầu bởi vì không ai giúp nàng làm sinh nhật liền khóc hồng cái mũi.

Chẳng lẽ..... Hắn buồn cười tưởng nghĩ. Chẳng lẽ đây là cái gọi là duyên phận sao?

“Vì sao anh trước kia không có gặp qua?” Hắn rất ngạc nhiên. Bọn họ trên giường cũng không phải một lần hai lần, hắn cũng không nhớ rõ ở gáy nàng có nhìn qua thứ này.

“Bởi vì em mỗi lần tắm rửa đều tháo nó xuống, rồi giường về sau lại đeo lên thôi.” Nàng không nghĩ ngờ có hắn ngây ngốc trả lời.

Tiêu Khải Phong đột nhiên xoay người nằm đến trên giường, phát ra tiếng cười lớn không kiêng nể gì.

Nguyên lai từ lúc n năm trước, hắn cũng đã đem tiểu ngu ngốc này định ra đến đây, nguyên lai ở mình mình bên trong, thân thể của nàng sớm đã có chuyên chúc dấu hiệu của hắn.

Mà Giang Tình Quân hoàn toàn không biết hắn vì sao lại cười khùng bố đến như vậy, sợ hãi hướng một bên giường xê dịch ra, tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Nhưng nàng vừa mới xê ra một chút, Tiêu Khải Phong liền vươn đại chưởng đuổi ra đem nàng lăm tiến trong lòng.

Hắn tuyệt đối không cho phép nàng có hành động cách xa mình, cho dù là một chút cũng không thể có.

Ủng nàng, hắn một lần nữa xoay người đè lên nàng, lấy hành động tạo thật nhiều chuyên chúc ẩn ký ở trên người nàng.

Không khí kiều diễm truyền đến tâm hồn mê người bất lực rên rỉ, cùng tiếng thở dốc ồ ồ của nam tử đan vào cùng một chỗ, hình thành một bức tranh vẽ làm ngay cả nguyệt nương đều cảm thấy ngượng ngùng.

“Một mũi lên, một mũi xuống, một mũi lên, một mũi xuống, thêm mũi, bỏ mũi.....”

Thời gian nghỉ trưa, tại cầu thang tầng trệt của tập đoàn Ích Đạt, có cô gái đang cầm que đan và len sợi đan lát, vừa đan vừa lẩm bẩm.

Bởi vì quá chuyên tâm, nàng không chú ý thấy phía sau bậc thang có một người đang ngồi.

Rốt cuộc một chiếc găng tay màu lam đã thành hình, Giang Tình Quân lộ ra vẻ tươi cười vừa lòng, thật khoái trá lấy ở hộp que đan trong túi lớn bên người ra một cây kim móc, móc hoàn thiện chiếc găng.

Làm xong tất cả các công đoạn, nàng thu hồi vật dụng, lại lấy trong túi lớn ra một chiếc găng tay khác giống chiếc vừa làm xong, nhìn xem lớn nhỏ có vừa với nhau không.

Thời tiết lạnh, đôi găng tay này hôm nay đi làm về nàng sẽ đưa cho Khải Phong đeo, vốn nàng tưởng sẽ làm xong từ ở nhà, nhưng là Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đột nhiên đỏ lên. Đều tại hắn, mỗi ngày ở nhà sau khi ăn no chỉ biết đem nàng đưa lên giường ôm, hại nàng không có thời gian làm việc đúng đắn. (Mèo: Quân tử, ra là hàng ngày ngoài đi làm thì tỷ toàn làm việc không đúng đắn thui à, hắc hắc)

“Hiện tại con gái rất ít người biết đan len.”

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm dọa nàng nhảy dựng lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, phát hiện ngồi ở phía sau nàng là người đàn ông nàng từng gặp mặt một lần, Tiêu Thiên Ngao, nàng càng kính hách mà nhất thời nhảy dựng lên.

Nhưng nàng vừa đứng lên liền trợn tròn hai mắt. Thảm rồi, nàng thấy thân thể mình cảm nhận rõ được sự tồn tại lực hút của Trái Đất, chỉ kịp hít một ngụm khí lạnh, mọi âm thanh đều giữ trong cổ họng không thể phát ra, chỉ có thể chờ cảnh mình biểu diễn kỹ năng đặc biệt trên cầu thang.

“Cẩn thận chút nào!” Tiêu Thiên Ngao nhanh tay lẹ mắt lấy quả trứng trong tay, đưa vào đôi tay nhỏ bé đang vùng vung lung tung của nàng để cho nàng bắt lấy. Nha đầu lỗ mãng này, thật đúng là có thể dọa người đến chảy mồ hôi lạnh mà.

Giang Tình Quân mạo hiểm nắm quả trứng đứng vững, chưa hết kinh hồn thở ra một hơi: “May mắn, may mắn, nếu từ trên này ngã xuống, ta nhất định sẽ biến thành đầu heo nha, Tiêu lão tiên sinh, cảm ơn người a.”

Nàng gọi lão là Tiêu lão tiên sinh, mà không phải là tổng giám đốc hay chủ tịch, nha đầu này có làm hay không a? Công tác trong công ty của lão đã hơn một năm, cứ nhiên lại không biết đến hình dáng của chủ tịch kiêm tổng giám đốc là thế nào?!

Lúc trước ở yến tiệc vô tình gặp được con trai, tuy rằng biết năm đó là chính mình làm sai, cũng biết là chính mình nên xin lỗi con, nhưng lão chính là một người cha, làm sao mà một người cha lại hướng con mình mà nhận lỗi, mong hấn về nhà đây, lão vô luận như thế nào cũng không thể bắt gương mặt già nua của mình làm vậy được.

Ngày đó, nhìn ánh mắt của con nhìn cô gái này làm lão giật mình, hấn ý thức được ý nghĩa của nữ hài tử này đối với con, căn cứ vào tâm tính muốn bảo vệ con, lão liền sai người điều tra hết thấy gia cảnh con người của nàng.

Quan hệ với mọi người của Giang Tình Quân đơn giản đến cực điểm, trừ bỏ ngẫu nhiên cùng bạn bè gọi điện liên lạc vào ngày nghỉ bàn việc, cơ hồ ngay cả điện thoại đều rất ít khi đụng tới.

Hơn nữa nàng luôn sớm chút trở về nhà nấu cơm chiều cho Khải Phong, trừ bỏ mua đồ dùng hàng ngày, rất ít khi ra khỏi cửa, cũng chưa từng có ghi chép nào việc nàng tiêu xài quá độ.

Những phát hiện đó làm cho lão bỏ đi sự không tín nhiệm với nàng, biết nàng đi làm trong công ty của mình, mới có thể tới tìm nàng, muốn từ miệng nàng biết được thêm những chuyện về con.

Ánh mắt tinh nhuệ nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần: “Người làm sao mà biết ta họ Tiêu?” Không phải là không biết hấn sao? Làm sao lại có thể biết lão họ Tiêu?

“Đi? Người không phải là cha của Khải Phong sao? Chẳng lẽ cha Khải Phong không phải là họ Tiêu mà là họ khác?” Nàng rất là hao tổn tâm trí đưa tay vuốt tóc mình.

“Ai nói cho người ta là cha hấn?” Xưng hô từ « cha » này làm cho tim lão đập rối loạn một chút.

“Đương nhiên là Khải Phong, nhưng mà.....” Nàng đắc ý dương dương tự đắc cười trộm một chút, xoay người nhặt lên đôi găng tay vừa làm rơi lúc nãy, phủ bụi, tự nhiên ngồi cạnh bên Tiêu Thiên Ngao: “Nhưng mà dù anh không nói cho cháu biết cháu cũng đoán được, hai người hình dáng giống nhau như vậy, Tiêu lão tiên sinh, thời tuổi trẻ nhất định người so với Khải Phong còn suât hơn (soái, đại loại là đẹp trai, anh tuấn, phong độ,..... Quân tử biết nịnh ghê nha), cháu nói đúng hay không?”

“Người có vẻ một chút cũng không sợ ta.” Lão liếc mắt nhìn nàng.

Giang Tình Quân ngạc nhiên nói: “Vì sao lại sợ?”

“Người không sợ ta bắt người rời xa Khải Phong sao?” Lão thử mở miệng.

Nghe vậy, trong nháy mắt thần thái trên khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ tươi cười dịu dàng: “Không sợ a, dù sao Khải Phong sớm muộn gì cũng sẽ rời xa cháu thôi.” Về điểm này, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi.

Tiêu Thiên Ngao nhíu mày: “Người làm sao biết hấn sớm muộn cũng sẽ rời xa người? Hấn nói với người?”

“Không cần anh nói cho cháu biết, là chính cháu đoán được, anh ý là một người đàn ông vĩ đại như vậy, cháu căn bản là không xứng, anh hấn là phải sánh cùng một cô gái có gia thế, dung mạo và học thức tương xứng mới đúng.”

Đây là chuyện nàng đã rất rõ ràng ngay lần gặp đầu tiên với hấn, cho nên, cho dù tương lai hấn sẽ ra đi, nàng sẽ rất thương tâm, nhưng mà không hề hối hận.

“Nếu người nói yêu hấn, sẽ không có ý nghĩ như vậy, thích một người, sẽ muốn giữ người đó bên cạnh cả đời.”

“Nhưng Khải Phong sẽ không thích bị phụ nữ trói buộc.”

“Người làm sao mà biết?” Tiêu Thiên Ngao kinh ngạc. Nữ hài tử đơn thuần này làm sao có thể hiểu biết về con lão như thế?

Nàng cười cười nhún vai: “Cháu cũng không biết. chính là cháu cảm giác được như vậy.” Tiếp theo, nàng có biểu tình thật cẩn thận, sợ hãi nhìn lão, nhỏ giọng nói: “Tiêu lão tiên sinh, cháu có thể cầu người một việc được không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này..... Khải Phong hiện tại đã thảm như vậy, người cho phép anh ý về nhà đi.”

Tiêu Thiên Ngao trong mắt chợt lóe tia sáng, vội hiện nghiêm khắc: “Hắn ngay cả chuyện bị ta đuổi khỏi nhà cũng nói cho người?”

Giang Tình Quân bị ánh mắt lão dọa sợ tới mức vội vàng cúi đầu: “Cháu biết cháu không có tư cách quản việc nhà của người, nhưng nói thế nào thì anh ý cũng là con của người, hơn nữa Sự việc cũng đã qua nhiều năm như vậy, cha con hai người sao có thể vì một nữ nhân hư hỏng mà không nhận nhau chứ? Kỳ thật Khải Phong rất nhớ người, ngày đó từ yến hội trở về nhà, anh ý liền nằm một mình ngắm người ở trên giường.....”

“Người cảm thấy với tính tình của Khải Phong, ta nói hắn về nhà hắn sẽ về nhà sao?” Hiển nhiên nha đầu này còn chút chưa hiểu rõ về con lão.

“Ách.....” Nàng khờ ra một chút, sau đó ngây ngô cười ra tiếng: “Đúng vậy, tính tình anh ý thật sự ngạnh, sẽ không nghe lời người khác như vậy.”

Nhìn nàng ngây ngô cười đơn thuần, Tiêu Thiên Ngao bất đắc dĩ lắc đầu. Thật sự là bị làm cho khó hiểu, như thế nào mà trên Thế giới còn có thể có nữ hài tử đơn thuần như vậy, đơn thuần đến..... Liền ngay cả lão đã không còn tin vào bản tính lương thiện của con người cũng không nhận được mà yêu mến nàng.

“A, lão tiên sinh, không bằng đôi bao tay này tặng cho người đi, thời tiết lạnh, mang nó có thể giữ ấm, sẽ không sinh bệnh.” Nàng đem đôi găng tay vừa đan xong nhét vào trong tay lão.

Cầm đôi găng trong tay có chút lo lắng, lo lắng này Tiêu Thiên Ngao chưa bao giờ lộ ra trước mặt người khác ngoài vẻ tươi cười, hắn cúi đầu xem kỹ đôi găng tay đơn giản mộc mạc.

“Cái này không phải người định đưa Khải Phong sao? Tặng cho ta, người không sợ hắn sẽ tức giận?”

“Anh ý sẽ không tức giận, dù sao anh cũng không biết, cùng lắm thì cháu sẽ đan lại đôi khác cho anh ý là được mà.”

“Muốn dùng đôi bao tay để thu mua ta cũng vô dụng, ta sẽ không dễ dàng như vậy khiến cho tiểu tử kia về nhà.” Tiêu Thiên Ngao cố tình nghiêm túc, lại yêu thích không buông tìm cách bắt lấy vật trên tay. Từ sau khi phu nhân của lão qua đời, vốn không có ai đan đồ len sợi cho lão.

Giang Tình Quân khẽ lè lưỡi, phát ra tiếng cười ngượng ngùng ngây ngô: “Không xong, bị người phát hiện rồi, này nên làm cái gì bây giờ đây?”

Lão hiếm khi nổi lên ngoạn tâm hướng nàng nghịch ngợm trừng mắt nhìn: “Nếu người nguyện ý đan một cái khăn quàng cổ để đổi lấy lời nói của ta, có lẽ ta sẽ lo lắng một chút.”

“Thật vậy chăng? Chỉ cần cháu đan chiếc khăn quàng cổ cho người, người sẽ làm cho Khải Phong về nhà sao?” Nàng rất nhanh liền mắc mưu, còn thật sự trầm đôi mắt to trong suốt truy vấn.

“Ta cũng không nói như vậy nha, ta chỉ đáp ứng lo lắng mà thôi.”

“Nga.....” Biểu lộ thất vọng mếu máo, đột nhiên nàng dường như nhớ tới cái gì, trong ánh mắt thật to lộ ra một chút nghi hoặc: “Lão tiên sinh, người làm sao có thể đến công ty chúng cháu a? Đến tìm người sao?”

“Đúng vậy, ta đến tìm người.” Đến tìm nàng.

Cầm quả trứng theo cầu thang đứng lên, Giang Tình Quân vội vàng cầm túi bên chân lên, đỡ lão: “Vậy người tìm đến ai nha? Có tìm được không? Nếu không tìm được cháu tìm giúp người.”

Kỳ quái, đầu nàng quay quay, sao lại cảm thấy choáng váng đầu óc chứ? Đạo gần đây thật là đáng đánh đòn, nàng đặc biệt dễ dàng mệt, mỗi ngày cũng không có làm gì nhiều liền mệt thầm nghĩ đi ngủ.

Lần trước Khải Phong muốn làm tình với nàng, kết quả nàng lại ngủ luôn trên giường, làm hấn tức giận cả một ngày cũng không chịu để ý nàng, nàng phải dùng đồ ăn ngon để dỗ hấn thật lâu mới nguôi.

Tiêu Thiên Ngao mang nàng đi xuống bậc thang nói: “Ta muốn tìm người cũng đã tìm được rồi. Nha đầu này, theo giúp ta đi uống trà chiều đi, ta biết một quán trà chiều có trà hoa lài rất ngon còn có cả bánh kem nữa.”

“Ách..... Nhưng là một chút nữa cháu sẽ làm việc, nếu không làm việc mà đi uống trà chiều với người, thứ nhất sẽ bị quản lý mắng, thứ hai sẽ bị trưởng phòng mắng, thứ ba sẽ bị các vị tiền bối mắng, còn có thể bị trừ tiền thưởng tháng này cùng với tiền thưởng tích lũy.....” Nàng bị mắng cũng không sao cả, dù sao thông thường đều đã bị mắng, nhưng là trừ tiền là việc lớn khó lường.

Hiện tại nàng chẳng nuôi chính mình, còn muốn nuôi cả Khải Phong, chi tiêu lập tức tăng lên rất nhiều, nếu không cố gắng kiếm tiền như đã nói, bọn họ chắc chắn sẽ đói bụng.

“Không quan hệ, ta đi thay người xin phép, yên tâm đi, hấn không dám trừ tiền thưởng của người.” Nói xong, đưa nàng đi vào phòng kế hoạch.

Bởi vì còn chưa tới thời gian làm việc, cho nên trong văn phòng cũng không nhiều người, nhưng thật khéo, quản lý phòng kế hoạch lúc này vừa đi ăn cơm trưa bên ngoài trở về, nhìn thấy tổng giám đốc công ty đột nhiên đến, sợ tới mức lắp bắp.

“Tổng, tổng..... Tổng giám đốc, ngài khỏe, xin hỏi ngài đại giá quang lâm có cái gì phân phó sao? Giang Tình Quân, còn không mau mời tổng giám đốc ngồi? Đi pha trà, nhanh đi pha trà!” Khẩn trương quá độ làm quản lý phòng kế hoạch trong nhất thời không biết phải tiếp đón như thế nào mới tốt.

“Tổng Tổng giám đốc?” Nàng vẫn ngơ ngác nhìn hấn: “Quản lý, tổng giám đốc ở nơi nào? Anh như thế nào ra nhiều mồ hôi như vậy a? Làm sao vậy? Không thoái mái sao?”

Quản lý thiếu chút nữa bị sự trì độn của nàng làm cho choáng váng, một tay kéo nàng đến một bên thóa mạ: “Người này ngu ngốc, trọn ta ánh mắt của người nhìn cho rõ ràng, vị này chính là tổng giám đốc công ty chúng ta.”

Giang Tình Quân ánh mắt nhất thời trừng lớn, trái tim trong nháy mắt nhảy lên ước chừng đập một trăm tám mươi nhịp/phút. Nàng nghe lầm, nhất định là nghe lầm, cha Khải Phong làm sao có thể là tổng giám đốc tập đoàn Ích Đạt chứ?

Quản lý thay đổi sắc mặt giống như chân chó tươi cười, hướng Tiêu Thiên Ngao cúi đầu khom lưng: “Tổng giám đốc, thực xin lỗi, cấp dưới của ta quá ngu ngốc, bất quá ngài yên tâm, ta sẽ thật tốt dạy dỗ nàng.”

Tiêu Thiên Ngao hé ra nét mặt già nua, trầm giọng nói: “Lưu quản lý, người có thể lấy lại khí lực đi, ta cảm thấy Tình Quân rất tốt, không cần sự dạy dỗ của người.”

“Sao? Cái gì? Tổng giám đốc ngài..... Ngài biết Tình Quân sao?” Quản lý trong nháy mắt có vẻ si ngốc. Đùa giỡn cái gì?

“Đúng, chúng ta có quen biết, chẳng những quen biết mà còn rất quen thuộc. Lưu quản lý, ta hiện tại muốn thay Tình Quân hướng người xin phép nghỉ, không biết người có chuẩn cho phép không?”

Quản lý lập tức gật đầu như con gà con vịt mổ thóc: “Chuẩn, chuẩn, nhất định chuẩn!”

Tiêu Thiên Ngao đem gương mặt tiến gần đến trước mặt thuộc hạ, tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn: “Không cho phép trừ tiền lương của nàng, cũng không cho trừ tiền thưởng của nàng, có vấn đề gì không?”

Quản lý lại lắc đầu, giống như ở múa trống bỏi: “Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Đi. Thế nào Tình Quân, chúng ta đi thôi.” Hướng nàng vươn tay, chờ nàng lại đây đỡ chính mình.

Giang Tình Quân ngây ngốc đi về phía lão, nhưng mới vừa đi được hai bước, thần kinh của nàng thành linh bị choáng váng xâm nhập.

Kế tiếp nàng chỉ cảm thấy đầu óc oanh vang một tiếng, trước mắt liền tối đen, hôn mê bất tỉnh.

“Tình Quân?” Tiêu Thiên Ngao vội vàng ném bỏ quả trứng, động tác nhanh chóng dị thường tiến lên đỡ được thân mình nàng tê liệt ngã xuống, lớn tiếng hướng thuộc hạ quát: “Người còn đứng gốc làm chi? Còn không mau kêu xe cứu thương!”

“Ách..... Dạ!”

Ông trời, ai có thể nói cho hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người bị bọn họ sai sử làm tạp vụ ở phòng kế hoạch như Giang Tình Quân, cư nhiên lại quen biết tổng giám đốc tối cao của công ty nhà?

“Cái gì? Nàng mang thai?” Ngoài cửa phòng cấp cứu, Tiêu Thiên Ngao cảm xúc kích động cầm tay bác sỹ mặc áo trắng: “Lão Trần, người đã chẩn đoán rõ ràng?”

Bác sỹ liên tục gật đầu, “Tiêu lão, ngài ngay cả ta cũng không tin nổi sao?”

“Hảo, ta tin người!” Buông tay nắm cánh tay bác sỹ ra, nhin không được lộ ra nụ cười đắc ý. Lão phải có tôn tử (cháu)!

Một bên người hầu Chung bá cũng cười toe toét: “Lão gia, chúc mừng người có tôn thiếu gia!”

“Nhưng mà phụ nữ có thai mệt nhọc quá độ cần nghỉ ngơi, tốt nhất về sau cũng phải tĩnh dưỡng thật tốt, không thể làm chuyện mệt nhọc.” Bác sỹ đưa ra đề nghị đúng trọng tâm.

“Lão Chung, con dâu của ta về sau liền giao cho vợ người chăm sóc. Lão Trần, có chuyện gì phải chú ý, làm phiền người cùng lão Chung nói rõ ràng.”

“Nhi..... Con dâu?” Bác sỹ nghe xưng hô như vậy sững sốt một chút, nhin không được nghi hoặc hỏi: “Khải Phong thiếu gia kết hôn sao?”

“Nhanh, hắn mau kết hôn, đến lúc đó người nhất định đến uống hai chén!” Hừ hừ, một chủ ý tuyệt diệu lúc này hình thành ở trong óc Tiêu Thiên Ngao.

Xú tiểu tử, hiện tại Tình Quân mang thai, trong tay ta cũng có lợi thế, cũng không tin đợi không được người hướng ta cúi đầu!

8. Chương 7

Chết tiệt, cô ấy chạy đi nơi nào chứ? Đã trễ thế này còn không về nhà, thật sự là một người phụ nữ không có trách nhiệm, chẳng lẽ không biết hắn rất đói bụng sao?

Kỳ quái, Tình Quân bình thường đều là tan tầm sẽ trở về nấu cơm cho hắn ăn, nếu có việc cần làm, cũng sẽ gọi điện thoại hỏi ý kiến hắn, hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ Hắn trong lòng lo lắng. Chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng liền lập tức lắc lắc đầu. Không có khả năng, nha đầu kia đơn thuần thiện lương như vậy, ông trời nhất định sẽ không nỡ để nàng gặp chuyện không may.

Ở trong phòng đứng ngồi không yên đi lại chung quanh, Tiêu Khải Phong cách mỗi phút đồng hồ liền mở cửa sổ nhìn xuống xung quanh dưới lầu.

Rốt cục, hắn thật sự là nhin không được, ngồi vào trên ghế sofa, lấy điện thoại bấm dãy số điện thoại của cô, sau khi điện thoại được thông, không đợi nghe được âm thanh trả lời đã lập tức mắng to [lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị].

“Giang Tình Quân, tan tầm vì sao không trở về nhà? Cô đi làm gì vậy? Có phải hay không đi câu dẫn đàn ông khác hả? Tôi cho cô ba mươi phút, lập tức xuất hiện ở trước mặt tôi, nói cách khác.....”

Sau một hồi liên tiếp vô tình chất vấn, hắn rốt cục ngừng lời, chờ đợi được nghe âm thanh cầu xin tha thứ mềm nhũn kia, nhưng trong ống nghe lại truyền tới giọng nói quen thuộc của một ông già.

“Bình thường người vẫn đối đãi với Tình Quân như vậy sao?”

Ánh mắt Tiêu Khải Phong bỗng dừng lại thành một khe hở sắc bén, bật người từ trên sofa đứng lên, cảm xúc kích động lớn tiếng rít gào: “Lão già thối, vì sao lại là ông nhận điện thoại của Tình Quân? Tình Quân đang ở đâu? Tôi cảnh cáo ông, nếu dám làm chuyện bất lợi cho cô ấy, tôi sẽ không tiếc gì mà chiến đấu một trận đến cùng với ông!”

Chết tiệt, hắn đã biết gặp lão già thối này ở trong yến hội sẽ mang đến phiền toái ỉnh mà.

“Chớ mạnh miệng nói trước, người tốt nhất trước tiên xem lại sức chính mình, người cảm thấy chính mình có tiền vốn để đối nghịch với ta sao?”

“Ông.....” Tiêu Khải Phong bị tức đến nổi căng mạch máu. Lão già thối này thực biết đánh vào điểm yếu của hắn, biết hắn hiện nay phá sản mới có thể nói điều này để kích thích hắn.

“Ta thực không hiểu, Tình Quân là nữ hài tử đáng yêu như vậy làm sao có thể cùng người ở cùng một chỗ chứ?”

“Đó là chuyện của tôi và cô ấy, không cần ông quản, hiện tại chỉ cần nói cho tôi biết cô ấy làm sao là được!”

“Cô ấy ở nhà của ta, ta rất thích cô ấy, dù sao hiện tại ta cũng không có con cái, vì tương lai cần người thân chăm sóc trước lúc lâm chung, ta tính nhận cô ấy làm con gái nuôi, chờ ta chọn được ngày tốt sẽ báo cho người, đến lúc đó hoan nghênh đến xem lễ.”

Đối thoại dừng tại đây, Tiêu Thiên Ngao sạch sẽ gọn gàng cắt đứt điện thoại, hơn nữa còn trực tiếp tắt nguồn di động.

Nhìn về phía cửa góc thư phòng, bắt đầu tính thời gian.

Lão dám đánh cược, nhiều nhất nửa giờ nữa, tiểu hỗn tử kia sẽ chạy tới đây tìm lão đòi người.

Lão cười đắc ý. Tưởng cùng lão đấu sao, hỗn đản kia còn chưa đủ sức đâu!

Hàng lông mi dài chớp động vài cái, kêu lên một tiếng rên rỉ lười biếng, Giang Tình Quân mở hai mắt.

Nàng ngáp một cái từ trên giường ngồi dậy, mờ mịt đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía. Thật là kỳ quái, nàng bị làm sao vậy, làm sao lại có thể đang ngủ chứ?

Hơn nữa..... Nơi này là chỗ nào vậy? Phòng ở thật rộng lớn nha!

Đột nhiên, nàng nghe được “Chi nha” một tiếng vang nhỏ, tiếp theo cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, Tiêu Thiên Ngao chậm rãi từ bên ngoài đi vào đến.

“Tình Quân, người tỉnh.” Tiếp theo ông giọng nói: “Lão Chung, bảo Chung nấu canh gà hầm lại đây.”

“Ách.....” Giang Tình Quân vẻ mặt mờ mịt nhìn ông, không hiểu làm sao ông có thể đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

A, đúng rồi, nàng nghĩ lại! Cha Khải Phong không chỉ là cha Khải Phong, còn là tổng giám đốc của công ty nàng, hôm nay hình như ông nói muốn mang nàng đi uống trà chiều, kết quả nàng lại Té xỉu!

Nàng rốt cục nhớ ra rồi, nàng không phải đang ngủ, mà là té xỉu!

Đáng chết! Nàng thảm máng chính mình một tiếng, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, xếp chân đứng ở trên thảm, liên tục hướng lão cúi đầu.

“Tổng giám đốc, thực xin lỗi, cháu không biết người là cha Khải Phong, ai nha! Không đúng, là cháu không biết người là tổng giám đốc, thực xin lỗi, cháu không nên té xỉu ở trước mặt người, cháu không nên mang phiền toái cho người.....”

“Tình Quân thế nào, nhanh chút dừng lại, không cần làm động tác như vậy!” Tiêu Thiên Ngao cơ hồ bị động tác lỗ mãng của nàng hù chết, thật lo lắng tôn tử của mình sẽ bị nàng làm sẩy từ trong bụng

Nàng nghe lời không cúi đầu nữa, thật cẩn thận nhìn lão: “Tổng giám đốc, người sẽ không đuổi việc cháu chứ?”

Hôm nay không có tiếp ông uống xong trà chiều, hơn nữa nàng còn thực mất mặt té xỉu ở trước mặt ông, ông nhất định sẽ không thích viên công như vậy ở trong công ty mình, điều này làm cho nàng không khỏi lo lắng cho công việc của nàng.

Tiêu Thiên Ngao nắm eo thon nhỏ của nàng, mang nàng ngồi lên trên giường, lại ý bảo nàng nằm xuống, còn sẵn sóc chêm hai cái gối đầu phía sau lưng nàng, làm cho nàng thoải mái dựa vào.

“Về vấn đề này, ta đang muốn nói với người, về sau người không cần đi làm nữa.” Lão không cần mẹ của tôn tử đi làm, lão hoàn toàn nuôi được thật tốt.

“Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn bị tin tức xấu này làm ất hết huyết sắc, Giang Tình Quân hốc mắt phút chốc đỏ lên, giọt lệ trong suốt lập tức rơi xuống.

“Tổng giám đốc, thực xin lỗi, cháu không phải cố ý té xỉu, bình thường cháu công tác đều thực cố gắng thực chú ý, van cầu người không cần đuổi việc cháu, cháu thề về sau cháu sẽ càng thêm cố gắng công tác, nếu người không cho cháu tiếp tục làm việc, cháu cùng Khải Phong sẽ bị đói bụng..... Ô ô..... Khải Phong phá sản đã thực đáng thương, người không thể lại làm cho anh ấy bị đói bụng.....”

Làm sao bây giờ? Điều là nàng không tốt, nàng không có công việc, về sau muốn như thế nào nuôi Khải Phong đây?

“Phanh ”

Cửa phòng bằng gỗ lim khắc hoa bị người thô bạo từ bên ngoài một cước đá văng ra, Tiêu Khải Phong từ bên ngoài xông tới như vào chỗ không người, sau khi tiến vào liền lớn tiếng rít gào.

“Giang Tình Quân, cô đến nơi đây để làm gì? Còn không mau đi theo tôi về nhà?”

“Thiếu gia, thiếu gia, cậu đừng lớn tiếng như vậy nha!” Chung bá ba chân bốn cẳng đi theo phía sau hắn.

Tiêu Khải Phong đối với cha như không nhìn thấy, lập tức vọt tới trước giường cầm cổ tay bạn gái, trên gương mặt tuấn dật có vẻ ức chế không để tức giận: “Cô là ngu ngốc sao, cứ nhiên lại cùng người xa lạ về nhà, cô không sợ lão đem cô bán sang Thái Lan sao?”

Chính sau khi nói, hắn thấy được nước mắt trên mặt cô, nhất thời, áp lực lửa giận trong mười năm lập tức hoàn toàn từ trong cơ thể bộc phát đi ra, hắn dùng ánh mắt tràn ngập căm hận trừng lên nhìn cha mình.

“Ông nói gì với cô ấy? Ông đã làm cái gì đối với nàng? Tôi nói cho ông biết, Tình Quân là nữ nhân của tôi, đời này cô ấy đều là như vậy, ông đừng mơ tưởng tách chúng tôi ra! Ông không cần phải dùng phương pháp vụng về như vậy để bắt tôi phải phục, Tình Quân không giống với nữ nhân của ông!”

“Thiếu gia, cậu hiểu lầm lão gia.....” Chung bá hướng lại đây, ý đồ giải thích với hắn.

Nhưng hắn một phen đã đem Chung bá đẩy ra, sau đó mạnh mẽ đem bạn gái từ trên giường kéo xuống dưới.

“Người dừng tay cho ta!” Tiêu Thiên Ngao nhìn thấy hắn thô lỗ như vậy đối đãi với con dâu tương lai, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Bất quá Tiêu Khải Phong như đá không dừng lại, đẩy người liền đi ra ngoài.

“Người này không thể được, người đối đãi nàng thô lỗ như vậy, đứa nhỏ trong bụng nàng sẽ bị đau!” Lão bị tức giận đến phát run người, may mắn trái tim của lão vẫn là thực khỏe mạnh, nói cách khác nhất định hiểu thành bị phát bệnh đường sinh dục.

Tên tiểu tử hỗn đản này thật sự là làm lão tức chết!

Hai chữ “đứa nhỏ” khi truyền đến trong tai Tiêu Khải Phong, hắn đột nhiên dừng lại cước bộ, xoay thân mình về phía nữ nhân bên người, nghi hoặc hỏi: “Đứa nhỏ? Cái gì đứa nhỏ cơ?”

Giang Tình Quân cũng là vẻ mặt mờ mịt: “Em cũng không biết cái gì đùa nhỏ nha.”

“Thiếu gia, là như vậy, hôm nay thiếu phu nhân té xỉu ở trong công ty, lão gia đưa nàng đi đến bệnh viện, phát hiện ra nàng mang thai, mới đưa nàng mang về nhà để tĩnh dưỡng.” Chung bá rất cuộc thay lão gia nhà lão giải thích rõ ràng sự việc đã xảy ra. “Hơn nữa thiếu phu nhân còn chưa có ăn cơm chiều đâu, cho dù cậu không đau lòng cho thiếu phu nhân, cũng nên nghĩ tới tiểu thiếu gia nha, còn có nữa, thầy thuốc nói thiếu phu nhân là vì mệt nhọc quá độ mới có thể té xỉu, nhất định phải có người chiều cổ mới được.....”

“Lão Chung, người không cần giải thích với hần, làm cho hần đi đi, ta không muốn nhìn, quay đầu kẻ muốn làm hỏng đứa nhỏ đem đi nơi nào hồi hận đi!”

Tiêu Thiên Ngao tức giận đến đặt móng ngồi vào một bên rất mất hình tượng. Nuôi con có ích lợi gì chứ! May mắn mấy năm nay tên tiểu tử hỗn đản này không sống ở trong nhà, nói cách khác, lão đại khái sẽ sớm bị chết vì tức thôi.

Tiêu Khải Phong rất cục ý thức được chuyện nữ nhân bên cạnh có khả năng mang thai là thật, chỉ thấy hần đầu tiên là ngu si nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội đang mang vẻ muốn làm rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, lại cúi đầu giấu cái bụng bằng phẳng của nàng, giọng điệu buộc chặt lên tiếng.

“Em mang thai ?”

“Em, em không biết a.....” Giang Tình Quân thực cố gắng suy nghĩ. Nàng có mang thai sao? Đây là chuyện gì phát sinh ra vậy? Vì sao nàng cũng không biết?

“Nguyệt sự của em bao lâu rồi không có tới?”

Nàng ngây ngốc trả lời: “Hai tháng rồi, ai nha, anh hỏi người ta vấn đề này làm chi? Rất khó nói nha” Mặt nàng hồng lên liếc liếc mắt một cái về phía Tiêu Thiên Ngao cùng Chung bá. Xong đời, chuyện này còn mặt mũi nào gặp người chứ.

Sau năm giây trầm mặc, Tiêu Khải Phong một tay ôm lấy nàng, bước nhanh đi đến bên giường, thật cẩn thận đỡ nàng nằm xuống trên giường, hơn nữa còn săn sóc đắp chăn cho nàng thật tốt.

Sau đó _____ “Em có phải là phụ nữ không hả? Chính mình có hay không mang thai cũng không biết, mỗi ngày đều sôi nổi chạy đi làm việc, Chủ nhật trước còn nhận việc làm thêm, làm tới tận mười hai giờ mới trở về.....”

Càng miễn bàn nàng mỗi ngày đều giúp hần nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn phòng, thuận tiện còn giúp hần làm ấm giường, chét tiệt, nữ nhân này định hù chết hần sao? Hiện tại cư nhiên còn dám té xỉu! May mắn là nàng choáng váng ở trong công ty của lão già thôi, hần thật không dám tưởng tượng vạn nhất nàng lại té xỉu như vậy ở chỗ nào đó thì sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa.

Nàng làm hần sợ tới mức sớm chết trẻ thôi, xem về sau nàng sẽ gả cho ai!

Giang Tình Quân bị mắng một trận co rúm lại, thì thảo biện giải ỳnh: “Người ta trước kia cũng chưa từng mang thai, lại không có kinh nghiệm mà.....”

Thật là, làm chi mà dữ như vậy, mang thai thì không thể làm việc sao? Như thế nào nàng không biết? Trong công ty có rất nhiều đồng nghiệp nữ mang thai vẫn đi làm đầy thôi.

“Hỗn tiểu tử ngươi làm chi mắng nàng! Ngươi có biết hay không là không thể dọa phụ nữ có thai? Sẽ động thai khí!” Tiêu Thiên Ngao nhìn thấy con dữ như vậy, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Hần hung tợn trừng mắt liếc lão ba một cái, ác thanh ác khí nói: “Lão già thôi, ông ít quản chuyện của chúng ta đi!”

Vô nghĩa, hần đương nhiên biết không thể dọa phụ nữ có thai, nhưng là vừa rồi hần thật sự không thể khống chế được lửa giận của chính mình.

Quay đầu lại, hần thu lại vẻ tức giận của mình, nhìn nữ nhân mình yêu hồ nghi, khẽ hôn nhẹ một cái trán an trên trán nàng, ôn nhu nói: “Ngoan, nói cho anh biết, trước khi anh đi vào, lão già thôi kia đã nói gì với em, vì sao em lại khóc?”

“Em.....” Giang Tình Quân ủy khuất cúi đầu: “Tổng giám đốc nói về sau sẽ không để cho em đi làm.”

Đáp án hoàn toàn không nghĩ tới làm cho Tiêu Khải Phong nhất thời trợn tròn mắt há hốc mồm, hắn không thể tin tưởng nàng: “Ý của em là nói..... Bởi vì lão không cần em đi làm, cho nên em liền khóc?”

Nàng dùng sức gật đầu vài cái, vụng trộm kéo quần áo hắn, nhỏ giọng nói: “Khải Phong, anh giúp em nói với tổng giám đốc một chút được không? Nếu em không có việc làm, hai người chúng ta sẽ chết đói.”

Nâng tay vỗ trán mình một chút. Nữ nhân ngu ngốc này! Cho dù hắn đã phá sản cũng có biện pháp dựng lại Đông Sơn (gây lại sự nghiệp), chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ hắn là một nam nhân sau khi phá sản liền cần đến nữ nhân phải nuôi mình sao? Trong thời gian này hắn để nàng nuôi mình chính là đùa giỡn nàng được không!

“Lão gia, canh gà đến đây!!” Lúc này, một người phụ nữ trung niên dáng vẻ buồn bã đang mang một bát canh gà từ bên ngoài đi vào đến, thời điểm bà nhìn thấy Tiêu Khải Phong thì tay run lên, suýt nữa ném bay bát canh gà, may mắn Chung bá ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đón được lấy.

“Lão thái bà, người cẩn thận một chút nha.”

Người phụ nữ ục ịch vội vàng nhằm phía Tiêu Khải Phong, ôm lấy hắn, nước mắt chảy ròng ròng: “Ô ô..... Khải Phong thiếu gia, cậu rốt cục cũng đã về nhà, ta rất nhớ cậu nha, mấy năm nay cậu một người ở bên ngoài nhất định chịu không ít khổ cực đi? Nhìn cậu gầy như vậy.....”

Tùy ý để bà ôm chính mình, Tiêu Khải Phong bất đắc dĩ mở miệng: “Chung tẩu, bà nên đi sắm kính lão đi, cháu làm sao mà gầy, cháu so với trước kia đã béo lên rất nhiều đấy chứ?”

“Ô ô..... Ta nói gầy chính là gầy, không ăn đồ do Chung tẩu nấu thì cậu nhất định gầy! (bác tự sướng quá nha ^^) Ta mặc kệ, cậu trở về sẽ lấy lại được thôi, nếu nói lại đi ta liền đi cùng cậu.....” Nói xong bà đột nhiên buông tay ra: “Thiếu gia, cậu còn chưa có ăn cơm đi? Cậu chờ một chút, ta đi làm vài món cậu thích ăn nhất nhé!”

Công phu trong nháy mắt, bà liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, Tiêu Khải Phong im lặng thở dài một hơi. Chung tẩu trước kia là bảo mẫu của hắn, giống như người mẹ thứ hai, đối với hắn còn tốt hơn cả với con của chính mình.

Chung bá đem canh gà đưa đến bên người Giang Tình Quân: “Thiếu phu nhân, cô nhất định là đói bụng đi, đến, uống chút canh gà, lão thái bà của ta kia nói canh gà đối với phụ nữ có thai là tốt nhất.”

Nàng vội vàng hướng ông khoát tay áo, “Lão bá bá, ông nhận sai người rồi, cháu gọi là Giang Tình Quân, không phải là thiếu phu nhân nhà ông.”

“Phốc xích ” Tiêu Khải Phong bị những lời này làm cho nhẹn không được phát ra một tiếng buồn cười. Tiểu ngu ngốc này thật đúng là làm đầu hắn, lời nói ngốc như vậy cũng có thể nói ra, hắn xem như ăn xong nàng.

Chung bá cũng mỉm cười nói: “Thiếu phu nhân, ta không có nhận sai người, cô chính là thiếu phu nhân nhà chúng ta.”

“Nhưng mà.....” Mờ mịt nhìn ông, lại nhìn tới bạn trai, nàng có chút bất lực nhẹ giọng thúc giục: “Khải Phong, anh mau giải thích một chút với lão bá bá nha, em không phải thiếu phu nhân gì nha.”

“Em là lão bà của anh, Chung bá là quản gia nhà chúng ta, ông hiển nhiên gọi em là thiếu phu nhân đi.” Hắn sững sờ khuôn mặt phần nộn của nàng một chút, sau đó đón lấy canh gà trong tay Chung bá

Cái miệng anh đào phần nộn nhỏ chậm rãi mở ra, mở ra, lại mở ra, to đến nỗi đủ để nhét vào một quả trứng đà điểu.

Kỳ quái, nàng như thế nào mê man xong lập tức liền biến thành lão bà của anh?

Nàng cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới chính mình sẽ trở thành lão bà của anh a!

Một muống canh gà đưa đến cái miệng đang há to của nàng: “Ngoan, uống chút canh gà trước đi, chờ một chút ăn cái gì rồi chúng ta lại về nhà.”

Tuy rằng hắn rất muốn hiện tại lập tức ôm nàng trở về, nhưng lại lo lắng đến tâm can bảo bối của hắn hiện tại trong bụng đang mang cục cưng của hắn, hắn liền miễn cưỡng chịu đựng chính mình ở lại nơi làm cho hắn chán ghét này, hắn không nỡ để tâm can bảo bối của hắn đổi bụng.

“Thiếu gia, cậu không ở lại sao?” Chung bá nghe được hắn tính rời đi, vội vàng hỏi lại.

“Nơi này cũng không phải nhà của cháu, vì sao muốn ở lại?” Sắc mặt hắn thối thối nói.

“Người, người này không nhịn được, nếu người nghĩ đi thì đi một mình người đi, nhưng người đừng mơ tưởng đem Tình Quân mang đi!”

Nghĩ đến dự tình sẽ có chuyển biến Tiêu Thiên Ngao nghe được con lại nói ra lời tuyệt tình như vậy, không khỏi nổi trận lôi đình mắng to.

Dù sao đứa con này của lão đã muốn mất đi mười năm, lão đã có thể học được không cần, nhưng là lão tuyệt đối không cho phép tên tiểu tử hỗn đản này đem mẹ của tôn tử của lão mang đi.

Phải biết rằng, lão hiện tại sở hữu còn thừa sức nghĩ đến kế hoạch bồi dưỡng tôn tử thành tài, lão còn tính sẽ sống đến chín mươi tuổi để chờ bé chất trai nữa!

Tiêu Khải Phong cũng không chút nào yếu thế, “Lão già thối, ông đừng đã cho ta không biết ông có chủ ý gì, nói cho ông biết, hài tử của ta chính mình sẽ nuôi, không cần ông quan tâm tới.....”

“Khải Phong, anh làm sao có thể nói chuyện với tổng giám đốc như vậy? Ông là cha của anh nha!” Hai người cãi nhau làm Giang Tình Quân bực tức khỏi việc tự hỏi mình khi nào thì lại trở thành lão bà của Tiêu Khải Phong

Bởi vì quan hệ hoàn cảnh sinh trưởng, nàng rất khát mong tình thương của cha, hơn nữa, trải qua một phen nói chuyện làm cho nàng nhận ra tổng giám đốc vẫn là yêu Khải Phong, nàng không hy vọng anh bởi vì tính tình cứng rắn mà làm mất đi hạnh phúc.

Gặp con dâu nghiêng về phía mình, Tiêu Thiên Ngao vội vàng kêu gọi: “Tình Quân, nghe ta, không cần gả cho nó, để ta nhận con làm con gái nuôi, cha nuôi nuôi con cả đời!”

“Lão già thối! Ông còn dám nói chuyện loạn ngôn có tin hay không tôi.....” Tiêu Khải Phong đáng vẻ thô bạo vọt tới trước mặt cha, nắm lấy áo ông, giơ tay lên cao.

“Không thể a ——” Giang Tình Quân bị hành động bạo lực của anh làm sợ tới mức phát tiếng thét chói tai.

Nhưng mà nắm tay anh chính là giơ ở trên cao, cũng không có hạ xuống.

Bởi vì trong nháy mắt lúc ấy, anh phát hiện cha đã già đi, năm tháng đã lưu lại rất nhiều dấu vết ở trên người ông, nếp nhăn, đầu bạc, ngân nhêm (ai biết cái này có nghĩa là gì thì bảo ta với nha, thanks!) Còn có sự thương tâm trong mắt cha, cùng sự thất vọng chột lóe rồi biến mất.

Đáng chết! Anh buông mạnh tay quay người lại, không biết vì sao, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí dâng lên trong hốc mắt.

Giang Tình Quân từ trên giường nhảy xuống, một hơi vọt tới trước mặt anh, giơ tay ra tát anh một cái vang dội.

Tiêu Khải Phong bị nàng đánh ất lạch về một bên, anh không thể tin chậm rãi quay đầu trở lại. Bình thường cô ngay cả lớn tiếng quát anh cũng không dám, nay cư nhiên lại có can đảm tát anh? Đùa giỡn gì chứ?

Nhưng cô lúc này, hoàn toàn vứt bỏ lá gan giống như thỏ để mọi khi, vẻ mặt oán giận trừng anh, hai tay chống hông, bộ dáng như một người đàn bà chanh chua.

“Anh làm sao có thể như vậy đối với ba anh chứ? Anh có biết hay không như vậy là không đúng? Cha đánh con là thiên kinh địa nghĩa, con đánh cha sẽ khiến thiên lôi trừng phạt! Em trước kia còn thực đồng tình với anh khi bị đuổi ra khỏi nhà, nhưng mà từ giờ trở đi, em không cần đồng tình anh nữa, anh giống như đứa con sử dụng bạo lực với cha như vậy không cần cũng đáng!”

“Còn có, em quyết định, em muốn cùng anh chia tay, anh không bao giờ là bạn trai em nữa, anh lập tức rời nhà của em chuyển đi ngay! Tổng giám đốc, lúc trước ngài đuổi anh ý ra khỏi nhà là chính xác, cháu về sau sẽ nghe theo người, sẽ không lần nữa xin người tha thứ cho anh ý, làm cho anh ý về nhà!”

“Tình Quân, em ——” Tiêu Khải Phong trợn mắt há mồm nhìn màn trình diễn biến thân của bạn gái, một câu cũng không nói nên lời. Cô như vậy anh thấy thật xa lạ, cũng làm cho tính tự tôn nam nhân trong anh thấy không quen, cho nên anh có ý đồ muốn làm cho thần trí của cô tỉnh lại, nhưng vừa mở miệng đã bị đánh gãy.

“Anh im lặng cho em! Em không cho anh nói chuyện anh không được nói. Em biết anh bởi vì chuyện tình ủy khuất năm đó, nhưng là ba anh cũng biết là đã hiểu lầm anh, hơn nữa ông còn thực quan tâm anh, nếu không cũng sẽ không lấy danh nghĩa tổng giám đốc tới tìm em để hỏi thăm tin tức của anh, còn có, đây là phòng của anh đúng không?”

Tay nàng chỉ chỉ lên tấm ảnh chụp cảnh anh học bài treo trên tường, lại chỉ tay sang chỗ khác, đó là một chiếc cúp hào quang sáng chói mắt.

“Chính anh nhìn xem, chiếc cúp này được lau rất sạch sẽ, một chút tro bụi đều không có, ba anh cho tới bây giờ đều không có coi như anh không ở nhà, vẫn luôn thật hy vọng anh có thể về nhà, là chính tại tính tình của anh phá hư, trách ai chứ?”

Tiêu Khải Phong ôm chiếc cúp ủy khuất muốn nói: “Anh——”

Giang Tình Quân lại đánh gãy lời nói của anh, bước đi đến trước mặt anh, vươn ngón tay mảnh khảnh một chút lại một chút chạm vào bộ ngực rắn chắc của anh.

“Anh ngu ngốc vẫn là ngu ngốc nha? Trên Thế giới này sẽ có cha nhận lỗi với con sao? Anh có biết hay không ba dù là đã sai lầm nhưng vẫn là đúng, bởi vì đó là ba anh, làm ba chính là có quyền như vậy! Nếu ngay cả lời như vậy mà anh cũng không hiểu, thì tương lai em sinh đứa nhỏ ra sẽ không cho nó gọi anh là ba, cũng không cho đứa nhỏ nhận anh, làm cho nó xem anh như không khí, anh thử nghĩ xem như vậy có thương tâm hay không, có khổ sở hay không!”

Bị nàng mắng liên tiếp, anh cũng không giữ được bình tĩnh: “Em nói đủ chưa?”

“Không đủ!” Cô nói to: “Em nói cho anh hay, hôm nay anh phải hướng ba anh quỳ gối nhận sai, cầu xin ông tha thứ, sau đó lại nói chuyện về nhà, nếu anh nói không, em nhất định sẽ nói với mọi người chuyện anh bắt hiếu!”

“Em nói cái gì?” Anh trừng mắt nàng. Đùa giỡn gì chứ? Cũng không phải anh làm sai, dựa vào cái gì muốn anh quỳ xuống nhận lỗi chứ?

“Em Em” Bị giọng cùng ánh mắt của anh dọa tới mức mất hân khí thế, lá gan vừa mới bành trướng như trái dưa hấu “phù” một tiếng đã xẹp lép, cô nhất thời run run, lùi về sau hai bước.

Cô đáng thương quay lại nhìn Tiêu Thiên Ngao phát đi ánh mắt cầu cứu. Xong rồi xong rồi, cô vừa mới nói cái gì nha? Thật sự là không hiểu nổi cô vừa rồi làm sao có thể giống như ác mẫu chứ, cái này nhất định làm Khải Phong tức giận, cả đời khí có khi còn có thể đánh cô, ô..... Cô nên làm cái gì bây giờ đây?

Đột nhiên cô co rúm lại, bộ dáng nhát gan làm cho Tiêu Khải Phong đang lửa giận phừng phừng thoáng dập tắt đi một chút, rất muốn mắng cô một chút, nhưng là..... thật sự là không nỡ làm dữ với cô.

Thật là! Anh oán hận đem chiếc cúp đặt về chỗ cũ, xoay người nhanh rời đi, trong không khí truyền đến tiếng hét phẫn nộ luống cuống của anh: “Em đứng ngốc cái gì ở đó? Còn không mau đi theo anh đi ăn cơm!”

Ách?!

Mọi người hai mặt nhìn nhau trong chốc lát. Sự tình cứ như vậy chấm dứt ?

Anh không mắng chửi người, cũng không đánh người, càng không có tức giận đến đập cửa rời đi, làm sao có thể?

Giang Tình Quân ngây ngốc phát ra một tiếng cười khỏ, trộm liếc liếc mắt nhìn Tiêu Thiên Ngao: “Tổng giám đốc, cái kia..... Cháu vừa mới có phải hay không rất hưng?”

“Không có hay không, người vừa mới nói được tốt lắm, tốt lắm, thật sự.....” Lão nhin không được đối với tiểu nha đầu này có vài phần kính trọng. Thật tốt quá, về sau rốt cục có người khắc chế được tên hỗn đản con lão. “Tình Quân nha, về sau không cần lại gọi ta là tổng giám đốc, hãy gọi ta là ba.”

“Dạ? Vì sao?” Cô hoàn toàn muốn làm rõ ràng địa vị hiện tại của mình ở tại Tiêu gia.

“Bởi vì người cũng sắp phải gả cho Khải Phong, đến lúc đó chính là con dâu của ta, gọi ta là ba là thiên kinh địa nghĩa.”

“Nhưng là ”

Tiêu Thiên Ngao yêu thương sờ sờ đầu nàng, đánh gãy lời của nàng: “Ngoan, trước đi ăn cơm đã, cơm nước xong chúng ta lại nói chuyện phiếm. Lão Chung, đưa thiếu phu nhân đi nhà ăn, hầu hạ thiếu phu nhân thật tốt.”

“Dạ!” Chung bá tâm trạng vui vẻ tiến lên: “Thiếu phu nhân, xin đi theo ta.”

Nằm ở trên chiếc giường lớn đã mười năm không có nằm lại, Tiêu Khải Phong suy nghĩ miên man.

Cuối cùng anh lựa chọn thỏa hiệp lưu lại, về phần vì sao anh cũng nói không rõ ràng, có lẽ là vì lòng anh rung động thương cha đã già, cũng có lẽ là vì Tình Quân nói rất đúng.

“Khải Phong.....”

Lúc anh đang nghĩ tới khuôn mặt già nua của cha, bên tai vang lên âm thanh sợ hãi của nữ nhân.

Quay đầu, dưới ánh sáng mờ nhạt, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào, cười yếu ớt hỏi: “Như thế nào? Không quen ngủ ở đây sao? Nếu em không quen, chúng ta lập tức sẽ về nhà.”

“Không phải, em..... Em.....” Giang Tình Quân nuốt một ngụm nước miếng, thể này mới lấy thêm dũng khí nói: “Em không phải không quen, em..... Em chỉ là muốn giải thích với anh mà thôi.”

“Giải thích?” Từ ngữ kỳ quái này làm cho hắn không khỏi giương mi. Cô có làm chuyện gì cần xin lỗi anh, cần hướng anh giải thích sao?

Nếu cô muốn giải thích một chút chuyện chiều tối đã thực hưng mắng anh, kia hẳn thật là, phải biết rằng, anh lớn như vậy còn không có nữ nhân nào có lá gan như vậy dám mắng anh.

Còn có cái tát kia, nàng cũng nên giải thích với hắn, bị nữ nhân bạt tai, nếu lọt ra ngoài nhất định sẽ bị người cười rộ rỡ hằm!

Giang Tình Quân né tránh ánh nhìn của anh, thì thào nói: “Thực xin lỗi, em không phải cố ý mang thai.”

Tiêu Khải Phong cơ hồ nghĩ là mình đã nghe nhầm. Nữ nhân này đang nói cái gì? Mang thai con của anh là sự việc làm cho cô cảm thấy có lỗi với anh sao?

“Bất quá anh yên tâm, em sẽ không bức anh phải lấy em, em biết chính mình không xứng với anh, nhưng là..... Nhưng là em hy vọng anh có thể đồng ý cho em sinh đứa nhỏ ra, dù sao nó cũng là một sinh mệnh vô tội, về sau nếu anh có nhớ nó có thể tới thăm, nếu không nghĩ tới, cứ coi như nó không tồn tại cũng được.....”

Tiểu Bạch này hồ ngôn loạn ngữ nói loạn thất bát tao cái gì đó? Chẳng lẽ đến bây giờ nàng còn không rõ địa vị của mình ở trong lòng anh hay sao?

Anh xoay người ngăn chặn cô, đôi con ngươi u tối vào lúc này bịt kín mềm nhẹ nhìn nàng: “Cục cưng, em cảm thấy anh vì sao lại làm cho em mang thai?”

Từ lần đầu tiên anh muốn cô, liền cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới vấn đề tránh thai, anh đã sớm nhận định trên Thế giới này chỉ có cô mới có tư cách sinh ra đứa con của anh.

Cho nên, lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí về sau vô số lần, anh đều chưa từng có ý nghĩ tới việc tránh thai. “Ách.....” Giang Tình Quân chỉ ngây ngốc nhìn ánh mắt ôn nhu của anh: “Cái kia..... Không phải là ngoài ý muốn sao?”

Ngoài ý muốn? Cô thật đúng là có trí tưởng tượng! Tiêu Khải Phong bất đắc dĩ thàn than. Quên đi, anh thích nhất sự ngây ngốc này, nếu không đem sự việc nói thẳng với cô, khả năng cả đời này cô cũng sẽ không biết được tâm ý của anh.

Hắn hôn nhẹ cánh môi phần hồng của cô một chút: “Đứa ngốc, đó là bởi vì anh thích em, anh yêu em, anh muốn lấy em, cho nên em mới có thể có hài tử của anh!”

“Này..... Đây là sự thật chẳng?” Cô thề, cô nằm mơ cũng không có khả năng sẽ mơ thấy một đáp án như vậy.

Khải Phong thích cô? Đây là chuyện gì phát sinh? Vì sao cô một chút cũng chưa phát hiện ra?

“Đương nhiên là thật, anh yêu em, tiểu ngu ngốc của anh.....” anh hôn môi của nàng, thật sâu hôn trụ, trần trọc hút lấy mật ngọt ngon lành, nhưng chỉ trong chốc lát liền như bùng tỉnh bình tĩnh rời đi môi của nàng, xoay người nằm thẳng ở trên giường, phát ra một tiếng cười khổ bất đắc dĩ.

Đáng chết, anh thiếu chút nữa đã quên chuyện đứa nhỏ.

Nàng mang thai hai tháng, trong khoảng thời gian này là thời điểm đứa nhỏ yếu ớt nhất, anh cái gì cũng không thể làm, không chỉ như thế, ở ít nhất trong vòng một năm, anh tốt nhất là sống cuộc sống giống như hòa thượng, đối với cục cưng của bọn họ mới là tốt nhất.

Trời nha, tại sao có thể như vậy?

Nguyên bản sự việc làm cho anh hưng phấn nhất, trong lúc này lại đột nhiên giống như một chậu nước lạnh đổ lên đầu, làm sao tỉnh thần trí anh.

Anh có chút hiểu được vì sao cha mẹ chỉ sinh một mình anh, nhất định là lão ba của anh không thể chịu đựng được thời gian dài đến một năm không thể cùng lão mẹ của anh làm chuyện ấy mới có thể như vậy. (anh suy bụng ta ra bụng ba anh a ^^)

Trong đầu hiện lên suy nghĩ ngu xuẩn này, anh nhin không được phát ra tiếng cười nhẹ, trong lúc nhất thời, đối với phụ thân mọi sự thảm oán cùng muôn vạn cừu thị trong mười năm, tất cả đều tan thành mây khói.

9. Chương 8

“Em vì sao nhất định phải cùng anh về ở nhà của ba anh?” Ngồi trên chiếc sofa nhỏ trong phòng khách nhà mình, Giang Tình Quân nhăn mặt không hiểu hỏi. Kìa cũng đâu phải nhà cô, vì sao anh nhất định bắt cô cùng về ở với anh?

Hôm nay hai người bọn họ chính là trở về đóng gói đồ đạc chuẩn bị chuyển nhà, hơn nữa cũng không biết là anh bị làm sao, chỉ cần cô ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa, chuyện gì cũng không khiến làm, chỉ có thể nhìn anh gói gém đồ đạc.

Tiêu Khải Phong dùng băng dính dán thùng đựng đồ lại xong đứng lên, vắn vắn thắt lưng, sau đó đặt mông ngồi xuống cạnh bên người cô, đưa tay véo nhẹ cái mũi nhỏ của cô: “Cô nàng ngốc, em là lão bà của anh, không ở cùng một chỗ với anh thì em muốn ở cùng ai?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Tình Quân đỏ lên: “Nhưng là chúng ta cũng chưa kết hôn.....”

“Nhanh, lúc buổi sáng khi chúng ta đi, em có nghe đến cha muốn trang hoàng phòng làm tân phòng giúp chúng ta không?”

Tục ngữ nói đúng, cha con không có cách thù hằn, giận nhau mười năm, anh rút cục cũng quyết định tha thứ sự vô tâm năm đó của cha.

Nghĩ tới bộ dáng cha đã già cả, anh cho dù có là ý chí sắt đá cũng phải mềm lòng, hướng chi hiện tại anh cũng sắp có đứa nhỏ của mình, anh cũng không muốn nó học theo cách đó đối xử với anh như vậy.

Đột nhiên, tiếng chuông di động của anh kêu lên, anh đưa tay lấy di động trong túi quần trước lên nghe.

“Alo, tôi là Tiêu Khải Phong!”

“Là em, người anh muốn tìm đã thấy, hai người kia không hổ là phần tử trí thức phạm tội, chẳng những dùng chứng minh thư cùng hộ chiếu giả, còn nơi nơi bày nghi trệch, em phải vất vả một phen sử dụng công phu mới tìm được bọn họ. Anh họ thân mến, em nhất định sẽ đem mọi hóa đơn thanh toán ký gửi cho anh, nếu dám ăn quỵt, em sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Mạch Văn Dịch không rõ là đang nói chuyện nghiêm túc hay nói giỡn.

Nghe đến đó, vẻ mặt Tiêu Khải Phong lập tức trở nên vô cùng lạnh lùng, anh từ sô pha đứng lên, bước nhanh đi vào phòng đóng cửa lại: “Người ít nói lời vô nghĩa đi, bọn họ hiện tại đang ở đâu?”

“Được rồi được rồi, là em hôm qua ở Las Vegas tìm được hành tung của bọn họ, nhưng mà ngay ngày hôm qua, hai người bọn họ ở khách sạn đã cãi nhau một trận ầm ĩ, Kiều Dịch Luân sáng hôm nay đã đáp máy bay trở về Đài Loan, mà Giang Tâm Linh tựa hồ cũng chuẩn bị trở về, vé máy bay của nàng chỉ chậm hơn Kiều Dịch Luân một chuyến mà thôi.”

“Cảm ơn!” Nghe được tin tức bạn tốt muốn về Đài Loan, anh không khỏi giãn đôi lông mày rậm.

“Nghe nói đêm qua anh đã về nhà cậu?” Chuyện vừa chuyển, giọng Mạch Văn Dịch tràn ngập tò mò cùng trêu chọc.

“Như thế nào? Không được sao?”

“Được, đương nhiên được, nhưng mà..... Anh có cảm thấy nếu có một ngày, vị Giang tiểu thư kia biết được mục đích ban đầu tiếp cận nàng của anh.....”

“Câm miệng!” Lời nói này làm cho anh rùng mình. Anh không có thời gian suy nghĩ tới chuyện nhảm chán này, hiện tại anh thầm nghĩ tìm được Dịch Luân, hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Anh không hiểu chính mình đã làm gì có lỗi với hắn, làm cho hắn hại mình phá sản hoàn toàn như vậy.

“Mấy giờ chuyến bay của Dịch Luân đáp xuống Đài Loan?”

“Tám giờ tối, như thế nào? Anh muốn đi đón hắn?”

“Không cần em lo!” Anh tâm tình ác liệt ngắt điện thoại, đi nhanh ra khỏi phòng, đi tới cửa, lấy áo khoác trên giá mặc vào: “Hiện tại anh cần đi ra ngoài một chuyến.”

Nói xong, anh đi đến bên sô pha, xoay người hôn lên trán người yêu.

“Em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, không được đi ra ngoài, cũng không được thu dọn mấy thứ này, nhớ rõ, hiện tại trong bụng em có cục cưng, không thể làm việc mệt nhọc, bằng không đối với cục cưng sẽ không tốt.”

“Em biết rồi.” Cô nghe lời gật đầu, nhìn theo bóng anh vội vã rời đi.

Tại sân bay quốc tế Đào Viên, một người lại một người lữ khách mang hành lý đi vào đại sảnh sân bay, trong đó có một người đàn ông bộ dạng thất hồn lạc phách khác thường thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ thấy hắn tóc tai rối loạn, trên cằm râu lởm chởm, hai mắt thâm quầng, giống như mất ngủ đã lâu, áo khoác nhiều nếp nhăn mặc ở trên người, cả người trông giống như là một đào phạm đã lưu vong thật lâu vậy.

Hắn không có mang theo hành lý gì, hai tay trống trơn, biểu tình mờ mịt đi về phía trước, giống như mọi sự việc quanh mình đều không tồn tại.

“Dịch Luân!” Đột nhiên, phía trước hắn xuất hiện một người đàn ông, vừa mở miệng liền gọi tên hắn.

Hắn cả kinh, bỗng đứng dừng lại cước bộ, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn người bạn tốt ngày xưa ở trước mặt, nở ra một nụ cười khổ mang theo chút tang thương : “Hi, là cậu dẫn người tới bắt tớ sao ?”

Nhìn thấy hắn, trái tim anh tựa hồ như bùm một tiếng rơi xuống.

Quay đầu nhìn mọi nơi xung quanh, hắn ngạc nhiên nói : “Cảnh sát đâu ? Cảnh sát ở nơi nào ?”

Hắn dám trở về, chính là chuẩn bị đối mặt với pháp luật.

Tiêu Khải Phong lạnh lùng ghé gương mặt tuần tú phong lưu đến gần hắn : ” Vì sao lại đối với tớ như vậy ? Tớ đã làm gì thật có lỗi với cậu sao ? ”

” Chưa từng có, là tớ thật xin lỗi cậu, cậu yên tâm đi, tớ sẽ đi tự thú, tớ sẽ đi chịu hình phạt tớ đáng phải nhận. ” Nói xong, hắn muốn lướt qua anh đi trước, nhưng là Tiêu Khải Phong lại chặn đường của hắn.

” Chúng ta cần nói chuyện, một câu “Thật xin lỗi” không làm cho tớ vừa lòng, cậu nên biết tớ là luật sư, tôn chỉ của luật sư là muốn theo đuổi tới cùng chân tướng sự thật, tớ muốn biết chân tướng, nếu cậu không nói ra, tớ sẽ không bỏ qua cho cậu. ! ”

Về mặt Kiều Dịch Luân bình tĩnh : “Chân tướng sự thật chính là tớ lừa tiền của cậu, không có gì khác. ”

” Cậu có biết hay không Giang Tâm Linh cũng đã trở lại, cô ấy bay chậm một chuyến so với cậu, nếu cậu muốn tớ đi tìm cô ta nói chuyện cũng được, tớ không sao cả. ”

”Không, cậu không thể tìm cô ấy ! ” Nghe thấy anh chuẩn bị đi tìm cô gái kia, mặt Kiều Dịch Luân lộ ra vẻ lo lắng lên tiếng ngăn cản.

Tiêu Khải Phong nhất thời không thể tin nhìn bạn tốt ngày xưa : “Quả nhiên cậu vì cô ta mới có thể phản bội tớ ? ”

Tư liệu Văn Dịch điều tra giao cho anh không có sai, anh đoán được cũng đúng vậy, là vì nữ nhân kia, Dịch Luân mới có thể đối xử với anh như vậy.

Giang Tâm Linh họa thủy kia, anh sẽ không bỏ qua cho cô, nhất định sẽ không !

” Còn nhớ rõ không ? Mười năm trước, tớ bị lão ba đuổi khỏi nhà, khi đó tớ không một xu dính túi, không có chỗ đi, là cậu đã thu lưu tớ. Cậu là cô nhi, một bên làm công nuôi sống chính mình, một bên còn cố hết sức dành dụm tiền đóng học đã thật vất vả, nhưng cậu cũng không có hối hận đã thu lưu tớ, cậu dạy tớ làm công, dạy tớ làm người không có nhà như thế nào có thể dựa vào bản thân nuôi sống chính mình, cũng giáo dục ta làm sao có thể sinh tồn trên Thế giới này. ”

” Lúc đó, hai chúng ta ăn chung một chén mì ăn liền, cùng ăn một cái bánh, không có tiền trả tiền thuê nhà đã cùng nhau ngủ gằm cầu vượt, chúng ta cùng nhau cố gắng như vậy mới có ngày hôm nay, cậu làm sao có thể vì một nữ nhân mà đem những gì chúng ta cố gắng phấn đấu hủy diệt toàn bộ như vậy ? ”

Nói đến đây, Tiêu Khải Phong kích động không nhịn được nắm áo hắn dùng sức mà lắc, thanh âm cùng hành động làm cho lũ khách trong đại sảnh sân bay chú ý, nhưng mà anh không thèm để ý.

Anh trầm nghĩ mông cho tên ngu ngốc này tính ra, vì một nữ nhân mà phản bội tình cảm của bọn họ, rốt cuộc có đáng hay không nha !

Kiều Dịch Luân đối với hành động bạo lực của anh không chút phản kháng nào, vẫn bình tĩnh nói : “Khải Phong, chuyện cũ đều đã trôi qua, chúng ta cũng đã thay đổi..... ”

” Tiên sinh, mời hai người không cần làm loạn ở nơi công cộng. ” Hai người bảo vệ an ninh sân bay đi tới.

Bình tĩnh kìm cảm xúc của mình xuống, Tiêu Khải Phong hướng bọn họ gật đầu : “Thật xin lỗi, chúng ta lập tức sẽ đi. ”

Nói xong, anh kéo Kiều Dịch Luân đi ra phía cửa, đưa hắn xuống vào trong xe anh mượn Chung bá.

” Giang Tâm Linh rốt cuộc là làm như thế nào khiến cho cậu phản bội tớ chứ ? ” Nếu vấn đề này không nói cho rõ ràng, cả đời này anh đều cảm thấy không thoải mái.

Kiều Dịch Luân thở dài một hơi : ” Khải Phong, nếu cậu thật muốn biết tớ vì sao lại phản bội cậu, tớ hiện tại nói cho cậu, bởi vì cậu quá mạnh mẽ như vậy, ở chung cùng cậu quá mệt mỏi..... ”

”Nếu cậu thật sự đối với tớ không hài lòng, vì sao lại không nói với tớ ? Chẳng lẽ ở trong mắt cậu, tớ chính là một kẻ không thể cảm thông người khác sao ? ” Đánh mạnh tay lái, nhất thời vang lên một âm thanh chói tai.

”Cậu muốn tớ như thế nào nói rõ ? Khải Phong, tớ cảm thấy cậu rất suýt, rất được nữ nhân hoan nghênh, cậu cũng không thể không cần xài những cái đó được ? ” Hắn buồn cười quay đầu nhìn gương mặt anh tuấn mà tất cả nam nhân trong thiên hạ đều ghen tị của bạn tốt kia : ” Cậu cảm thấy nếu tớ nói như vậy, sẽ có tác dụng sao ? ”

” Cậu không cần gạt tớ, cho tới bây giờ cậu cũng không phải là người nông cạn như vậy, tuyệt đối sẽ không phải vì việc đó mà ghen tị với tớ ! ” Tiêu Khải Phong hoàn toàn không tin lời hắn nói.

”Vậy cậu thật không thể giải thích với tớ. Cậu cũng vừa mới nói qua, mười năm trước lúc cậu cùng đường, là tớ thu lưu cậu, nói như vậy cậu liền thiếu tớ một cái tình nghĩa, hiện tại tớ muốn cậu trả lại tình nghĩa này, chuyện này là một mình tớ làm, không quan hệ gì tới Giang Tâm Linh, tớ sẽ trả lại cho cậu tất cả những thứ thuộc về cậu, cũng sẽ chấp nhận sự trừng phạt, chỉ xin cậu buông tha cô ấy, không cần mang phiền toái cho cô ấy ! ”

” Cô ta rốt cuộc tốt chỗ nào, làm cho cậu khẳng khái bảo vệ như vậy ? ” Nghe thấy hắn một mực bảo vệ cô ta, Tiêu Khải Phong không khỏi nổi trận lôi đình mà rít gào.

”Cho dù cô ấy không tốt, nhưng tớ yêu cô ấy, cô ấy ở trong mắt tớ là tốt nhất. ” Kiều Dịch Luân nhìn anh trong mắt đột nhiên hiện ra vô hạn đau đớn. ” Khải Phong, cậu vẫn đều là chơi đùa với phụ nữ mà thôi, cho tới bây giờ đều không có thực lòng, cậu không hiểu tình yêu là cái gì, không biết rằng khi chân chính yêu thương một người thì vô luận đối phương là người như thế nào, đều sẽ đối với cô ấy không thể bỏ qua .”

Hắn thật sự yêu Giang Tâm Linh, cho dù biết rõ ràng là cô ấy lợi dụng mình để trả thù người đàn ông khác, cho dù hắn biết nàng vĩnh viễn cũng không có yêu thương mình, hắn cũng biết. (mèo : ta cảm động quá, giá có ai yêu ta như vậy a)

”Ai nói tớ không hiểu? Hơn nữa tớ so với cậu hiểu được càng nhiều, tớ biết nếu có một nữ nhân đáng giá để tớ yêu như cậu nói, ít nhất cô ấy cũng thiện lương, tuyệt đối không thể châm ngòi cho người khác làm chuyện phản bội bằng hữu!”

Tiêu Khải Phong không chịu thua phản bác. Nếu là trước đây thì anh không sao cả, nhưng hiện tại anh cũng đã yêu thương một người, hơn nữa thực yêu thực yêu, yêu đến nỗi anh tình nguyện giao phó cuộc đời cho nàng khi còn sống. (mèo: nghe hơi ngược đời nhỉ, hihi)

” Tâm Linh cũng không xấu, cô ấy chính là quá mức tự tin, quá mức tự tin có thể đoạt được tình yêu của cậu, nên lúc cậu phá hủy sự tự tin của cô ấy, chính là phá hủy lý trí của cô ấy, lúc nàng đánh mất lý trí sẽ sinh ra tâm lý trả thù, cậu không thể trách cô ấy, bởi vì người khởi xướng là cậu!”

” Nếu không phải cậu lấy việc đùa bỡn tình cảm phụ nữ làm niềm vui, nếu không phải cậu đáp ứng tình cảm của cô ấy, nếu lúc trước cậu không đi trên trọc cô ấy, liệu cô ấy phải làm như vậy sao? Tiêu Khải Phong, cậu cho rằng chính mình là đúng sao? Cậu cho rằng người con gái từng cùng giường với cậu vốn không đáng giá được người khác yêu sao? Cậu cho là tất cả các cô ấy đều xứng đáng bị cậu đùa bỡn sao?” (anh cao thượng quá, em đổ anh mất rồi, Luân ca ới)

Kiều Dịch Luân cảm xúc kích động, lần đầu tiên bùng nổ tức giận trước mặt bạn tốt.

Khải Phong là bằng hữu của hắn, cho tới nay, hắn biết rõ phương diện đối đãi nữ nhân của anh thật cực đoan, cũng không muốn chỉ trích anh cái gì.

Nhưng là anh không nên lần nữa chỉ trích Tâm Linh, bởi vì anh cho tới bây giờ đều không có hiểu rõ cô ấy.

” Dịch Luân, nếu cậu nghĩ yêu, hiểu được thế nào là phụ nữ tốt, nhưng là Giang Tâm Linh thì không được, người phụ nữ tâm cơ thâm trầm này không đáng được cậu yêu!”

”Cậu rớt cuộc có hiểu hay không, có đáng hay không là do tớ quyết định, không phải cậu, tựa như việc cậu quyết định cô ấy chỉ có thể cho cậu chơi đùa mà thôi là do cậu quyết định, mà không phải từ quyết định của cô ấy là giống nhau.” Kiều Dịch Luân nhìn anh thật sâu, đưa tay vỗ vai anh một chút: ”Người bạn tớ từng phản bội, hẹn gặp lại.” Nói xong, hắn mở cửa xe định xuống.

”Cậu muốn đi chỗ nào?” Tiêu Khải Phong lên tiếng gọi hắn lại.

Hắn không có nhìn anh, không tiếng động nhợt nhạt cười: ”Đi nơi tớ nên đi.”

Hắn phải đi cục cảnh sát tự thú, có bản lĩnh gây rắc rối, nhất định phải có bản lĩnh gánh vác hậu quả.

Ngay tại lúc hắn một chân đã muốn bước ra ngoài xe, Tiêu Khải Phong sâu kín lên tiếng: ”Tớ không có báo án!”

Mặc dù một khắc lúc biết Dịch Luân phản bội mình, anh cơ hồ phần nộ muốn điên lên, nhưng là một khắc cuối cùng trước khi đi vào cục cảnh sát thì lý trí cùng tình cảm đã kéo anh lại.

Anh thật sự không thể vứt bỏ tình bạn với Dịch Luân, cho nên, cho dù biết rõ là Dịch Luân cùng Giang Tâm Linh kết hợp lừa anh mới làm cho anh bị phá sản, cũng không cách nào có quyết tâm báo án.

Lời nói của anh làm cho Kiều Dịch Luân dừng động tác xuống xe, chậm rãi, lại ngồi trở về, khiếp sợ nhìn anh, một câu cũng không nói nên lời.

Làm sao có thể? Anh làm sao có thể không báo án?

Hắn nhận thức anh mười mấy năm, không ai so với hắn rõ ràng hơn lòng trả thù mãnh liệt của anh, chính mình hại anh phá sản, anh làm sao có thể không báo án?

Tiêu Khải Phong liếc mắt nhìn hắn: ”Cài lại dây an toàn, tớ đưa cậu đi tìm khách sạn, cậu cần tắm rửa trước rồi ngủ một giấc, có cái gì ân oán chúng ta ngày mai lại đến giải quyết.”

”Cậu vì sao không báo án?” Kiều Dịch Luân ngơ ngác hỏi.

Khởi động xe, anh lạnh lùng đem vấn đề quảng trở về: ”Cậu rõ ràng đều đã muốn chạy mất, lại vì sao phải trở về đây?”

Kiều Dịch Luân cắn chặt răng, cái gì cũng đều không có nói, chính là thắt dây an toàn, sau đó ngả đầu dựa vào phía cửa kính xe.

Một mình Giang Tình Quân ngồi ở trong căn phòng nhỏ của mình.

Thật là kỳ quái, không biết hôm qua sau khi đi ra ngoài Khải Phong gặp chuyện gì, quá nửa đêm mới trở về, sau đó một câu cũng không nói nằm xuống liền ngủ, hôm nay sáng sớm cũng chưa có ăn sáng đã lại đi mất, bỏ lại một mình cô trong căn phòng loạn thất bát tao này, bất quá lúc anh đi có nói lại một câu, vẫn là không cho phép cô dọn đồ, làm hại cô chỉ có thể ngồi một mình trên ghế sofa ôm gối xem tivi.

Thật là nhàm chán nha, nguyên lai trong bụng có cục cưng lại là một việc nhàm chán như vậy, không được đi làm, việc gì cũng không được đụng, sớm biết vậy cô sẽ không mang thai.

Ai nha, nghĩ đến đây, mặt cô liền hồng lựng lên, về việc có hay không thể mang thai, hình như không phải là do cô định đoạt nha.

Trong lòng cô đang thầm oán xú nam nhân làm ỉn mang thai, đột nhiên tiếng chuông cửa chói tai vang lên, cô vội vàng nhảy dựng lên khỏi sofa chạy ra cửa. Nhất định là Khải Phong đã trở lại!

Nhưng mà sau khi mở cửa ra cô không khỏi sửng sốt một chút, sau đó liền tươi cười rạng rỡ: ”Chị, sao chị lại tới đây? Là tới xem em sao?”

Xuất hiện ở cửa không phải ai khác, chính là người chị đã không gặp nàng trong một năm liền.

”Chị, chị mau vào trong nhà ngồi, em rất nhớ chị nha, mấy ngày hôm trước gọi điện thoại cho chị mà không được, em có đi đến nhà tìm chị, nhưng mà bảo vệ nói chị đã bán nhà đi rồi. Chị, chị đi đâu? Em rất lo lắng cho chị a!”

Giang Tình Quân trước giúp Giang Tâm Linh đem hành lý vào trong nhà, sau đó nhiệt tình kéo cô vào ngồi trên sofa trong phòng khách nhỏ, lải nhải với cô những tình cảm quan tâm của mình.

Nhìn đến nơi này đồ đạc hỗn độn, cô hơi hơi nhú mào: "Em muốn chuyển nhà?"

"Là như này, bạn trai em muốn em chuyển về ở cùng anh ý. Đúng rồi, chị, em có tin tức muốn nói với chị nha, em muốn kết hôn!" Giang Tình Quân khẩn cấp muốn cùng chị gái chia sẻ hạnh phúc của mình.

"Phải không? Chúc mừng em!" Nhìn vẻ mặt tươi cười của em gái, Giang Tâm Linh một chút cũng cười không nổi.

"Còn có nha....." Cô thẹn thùng cúi đầu sờ sờ bụng mình: "Em đã mang thai được hai tháng rồi."

"Tình Quân, chị —" Muốn nói cái gì, nhưng là vừa định mở miệng, thanh âm liền bị em gái đánh gãy.

"Chị, như thế nào mà chị trở nên gầy như vậy?" Cô rốt cục phát hiện sắc mặt của chị gái không tốt, gầy tiêu tụy rất nhiều, cô không nhịn được đau lòng sờ sờ khuôn mặt của chị gái.

"Tình Quân, em hãy nghe chị nói." Giang Tâm Linh đột nhiên thấp thỏm lo âu nắm lấy tay cô: "Chị biết trước kia chị đối với em không tốt cũng không đủ quan tâm, nhưng là không phải chị cố ý, chính là đã không ở cùng em lâu rồi, chị đã thành thói quen một mình hưởng thụ hết thảy....."

"Chị, chị làm chi đột nhiên nói điều đó với em?" Giang Tình Quân mặc danh kỳ diệu nhìn chị. Cô cho tới bây giờ đều không có trách chị đối với mình không tốt, hơn nữa cô đã trưởng thành, có thể tự chiều cố chính mình.

Giang Tâm Linh tay chân luống cuống lấy từ trong túi xách bên người ra một quyển sổ tiết kiệm, nhét vào trong tay em gái: "Tình Quân, chị biết em ngoan, đây là tiền ba mẹ để lại, trước kia chị tham lam, chỉ cho em ba triệu, nhưng mà hiện tại chị đã lấy hết tất cả trả lại cho em, còn có rương hành lý này, bên trong tất cả đều là trang sức châu báu đáng giá, chị cũng đều cho em, chỉ xin em giúp chị một việc....."

"Chị..... Chị, chị làm sao vậy?" Cô bị làm cho không hiểu gì cả, chỉ có thể mở to mắt, nhìn hành vi mặc danh kỳ diệu của chị gái.

"Tình Quân, chị muốn đi ngồi tù, nhưng là chị cũng mang thai, sau khi sinh đứa nhỏ, chị không thể chăm sóc nó, đến lúc đó em giúp chị chăm sóc nó được không?"

Cô mang thai, mang thai đứa nhỏ của Kiều Dịch Luân, nhưng là Hắn cũng không tin.

Đều là sai lầm của cô, lúc trước cô dụ dỗ hắn cùng cô trên giường, sau đó lấy có có đứa nhỏ của hắn, buộc hắn cùng cô hợp mưu hãm hại Tiêu Khải Phong, nếu không phải dùng cái cớ này, hắn căn bản là không chịu cùng cô thông đồng làm vậy, cho dù hắn ghen tị sự xuất sắc của Tiêu Khải Phong nhưng có chết cũng không chịu phản bội.

Chạy trốn nơi chân trời, mỗi ngày hắn đều thực u buồn, thậm chí hai ngày trước quyết định về Đài Loan tự thú.

Lúc này cô phát hiện thật không khéo chính mình thật sự mang thai, ý đồ dùng đứa nhỏ để đánh tan ý niệm ngu xuẩn này trong đầu hắn, nhưng là hắn lại không tin.

Từng làm qua một lần, tự nhiên hắn cũng không chịu tin, vì thế sau khi cùng cô cãi nhau một trận lớn liền tuyệt tình rời đi.

Ngày đó, nhìn căn phòng trống rỗng, cư nhiên hậu tri hậu giác phát hiện ra chính mình đã yêu thương nam nhân tương mạo thường thường chết tiệt kia, sau một hồi khóc lớn, cô cũng quyết định trở về Đài Loan, nếu hắn nói muốn ngồi tù thì liền cả hai cùng nhau ngồi.

"Chị, chị không cần làm em sợ nha, vì sao lại muốn ngồi tù? Còn có, chị đã mang thai, vậy ba của đứa nhỏ đâu? Vì sao hắn lại mặc kệ chị cùng cục cưng? Đã xảy ra chuyện gì?" Giang Tình Quân bị cô khiến cho khẩn trương cũng đứng lên.

Hít sâu một hơi, Giang Tâm Linh trấn tĩnh lại tâm tình bối rối của mình: "Em có còn nhớ việc chị tự sát hai năm trước hay không?"

Vừa nghe chị nhắc tới sự kiện kia, trên mặt Giang Tình Quân lập tức nổi thêm một tầng oán giận: "Đương nhiên em nhớ rõ! Bởi vì chị bị một tên xú nam nhân lừa tình cảm, thương tâm quá độ mới có thể tự sát, khi đó thiếu chút nữa đã hù chết em. Em còn nói muốn giúp chị đi tìm tên xú nam nhân đó tính sổ, nhưng là chính chị không chịu nói cho em biết hắn là ai....."

"Không nói cho em, không phải không nghĩ muốn nhờ em giúp chị đi tìm hắn tính toán sổ sách, mà căn bản là em đâu không lại hắn."

Nam nhân kia vĩ đại như vậy, lại rất có mị lực, cô gái như Tình Quân, ở trước mặt hắn chỉ có bị đùa giỡn, cô không muốn em gái lại dấn vào vết xe đổ của chính mình.

Tuy rằng cô luôn luôn coi em gái này như không tồn tại, nhưng ngay tại hai năm trước, Tình Quân bởi vì quan tâm mà đi thăm cô, vừa vặn phát hiện ra cô tự sát, chẳng những kêu xe cấp cứu đem cô đưa vào bệnh viện, lại vì lượng máu trong kho không đủ mà hiến máu cứu cô, lại còn liên tục chăm sóc cô hơn một tháng.

Bắt đầu từ khi đó, cô bắt đầu nhìn thẳng vào sự tồn tại của em gái này, nhưng là tuy rằng cô muốn gần gũi với em gái, nhưng lòng thù hận của cô đã không cho phép.

Cũng bắt đầu từ khi đó, cô bắt đầu hành động trả thù, vì không muốn liên lụy đến em gái, cho nên càng làm tăng thêm mối bất hòa với Tình Quân so với trước kia.

"Hãy nghe chị nói, chị đã trả thù được nam nhân kia, chị lừa hắn một chuyến, hại hắn phá sản, nhưng là hiện tại chị muốn đi tự thú....." Chỉ có thể nói như vậy, cô không muốn em gái đơn thuần này biết được nhiều hơn. Nói xong, cô đứng lên, ôm em gái một chút, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Nếu chị ngồi tù, nhớ rõ đến thăm chị."

Nói xong, xoay người định rời đi, nhưng vào lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, cửa phòng mở ra, người ngoài cửa lẫn người trong nhà đồng thời sửng sốt.

"Giang Tâm Linh?"

"Tiêu Khải Phong?"

"Cô như thế nào ở trong này?"

"Anh như thế nào ở trong này?"

Sau một hồi lặng ngắt, hai người trầm miệng một lời giận dữ kêu lên.

"Sao? Khải Phong, chị, hai người biết nhau a?" Giang Tình Quân ngây ngốc tiến lại hỏi.

Đột nhiên Giang Tâm Linh hút một ngụm khí lạnh, quay đầu liếc mắt nhìn em gái đang ngỡ ngàng, bỗng nhiên trực giác mách bảo đã xảy ra chuyện gì.

"Tiêu Khải Phong, anh là tên hỗn đản! Anh không phải đàn ông! Cứ nhiên tới tìm em gái tôi, là tôi hại anh phá sản, không liên quan gì tới em gái, vì sao anh lại muốn dùng nó báo thù tôi?"

Cô giống như một bà điên lao vào đánh anh, cô thông minh như vậy, lập tức đoán ra nguyên nhân anh xuất hiện tại nơi này.

Mà Tiêu Khải Phong tự nhiên không có khả năng để cô tùy ý đánh mình, không suy nghĩ liền nắm lấy cổ cô, ngay trong nháy mắt, toàn thân anh tràn ngập hơi thở tiêu điều xơ xác.

"Cô không có tư cách phê bình tôi! Như thế nào? Cùng đường rồi nghĩ muốn đến dựa vào em gái sao? Nói cho cô hay, em gái cô cũng không giữ được cô đâu!"

Giang Tâm Linh bị anh bóp cổ, nhất thời hô hấp không thuận, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, cô thống khổ muốn vận bưng bàn tay to lớn của anh trên cổ mình ra, nhưng là không đủ khí lực, nói cái gì cũng không cách nào làm được.

"Khải Phong, anh làm gì? Anh điên rồi!" Giang Tình Quân đầu tiên là bị hành vi cuồng nộ của bạn trai làm hoảng sợ, nhưng lập tức cô ý thức được, nếu tình hình cứ như vậy xấu đi, chị mình sẽ bị anh bóp chết.

Cô vội vàng xông lên vùng nắm tay nhỏ bé đánh anh, nhưng là Tiêu Khải Phong đang trong cơn thịnh nộ không kiên nhẫn hất cô ra, cô đứng không vững hét lên một tiếng ngã sấp xuống.

Đúng lúc này, Tiêu Khải Phong rất cục ý thức được anh vừa mới làm cái gì, vội vàng đẩy Giang Tâm Linh ra, sau đó bước đi như bay xông lên trước đón được bạn gái.

Một khắc khi đón được thân thể mềm mại kia vào lòng, anh phát hiện chính mình đã đổ một thân mồ hôi lạnh. Trời ạ, anh quả thực không dám tưởng tượng, nếu cô ngã sấp xuống sẽ gây ra hậu quả gì.

”Tình Quân, em thế nào? Có hay không chỗ nào không thoải mái?” Thật cẩn thận đem cô ôm đến bên sofa ngồi xuống xong, anh khẩn trương hề hề hỏi.

Nhưng là cô để ý cũng không để ý anh, chính là đẩy anh ra, đứng lên vọt tới bên góc, quỳ xuống nâng người thân bị anh đá đến góc lên.

“Chị, chị thế nào?” Cô khóc kêu đem chị ôm vào trong lòng.

“Tình Quân.....” Giang Tâm Linh lúc này chỉ cảm thấy trong bụng một trận quặn đau, nhưng là vẫn đang giãy dụa mở miệng: “Hắn chính là cái kia..... nam nhân đã lừa chị, hắn ở với em cùng một chỗ..... là vì..... trả thù chị, em..... không nên cũng bị hắn..... lừa, của chị..... hài tử của chị..... khả năng..... không giữ được.....”

Nghe xong lời này, trong nháy mắt Giang Tình Quân kinh ngạc. Làm sao có thể? Khải Phong làm sao có thể chính là nam nhân xấu xa từng hại chị mình tự sát kia?

Nhưng là cô không có nghĩ lâu lắm, chính là trừng hai mắt đăm lệ hướng Tiêu Khải Phong kêu: “Anh còn đứng làm chi? Còn không mau đưa chị em đi bệnh viện, chị đang mang thai!”

Lúc này, từ dưới thân Giang Tâm Linh chậm rãi xuất hiện một dòng máu đỏ tươi.

Một màn này làm cho Tiêu Khải Phong vừa rồi còn muốn dùng tay bóp chết người cũng có chút không biết làm sao, anh không nghĩ tới cô đang mang thai, càng không nghĩ tới cú đẩy nhẹ nhàng của mình liền hại cô sinh non.

Ngay tại thời điểm anh đứng ngẩn người ở nơi đó, Giang Tình Quân lại hướng anh rít gào.

“Mau nha, anh không thấy được chị em bị ra máu sao?” Tuy rằng cô có nhiều vấn đề cũng muốn hỏi lắm, nhưng mà cô biết hiện tại không phải lúc để hỏi.

Tiêu Khải Phong không tình nguyện tiêu sái tiến lên, xoay người ôm lấy nữ nhân anh hận ghiền răng.

Anh thật sự là sắp điên mất, một Dịch Luân nhất quyết đòi đi tự thú đã muốn làm anh không biết xử trí ra sao, hiện tại là thêm việc anh vô tình làm Giang Tâm Linh có thể sinh non.....

Xong rồi, cái này thật đúng là xong đời!

10. Chương 9

Trong hành lang bệnh viện, hai mắt Giang Tình Quân đăm lệ căm tức nhìn Tiêu Khải Phong, bị loại biểu tình bi phẫn này nhìn làm anh thật đau lòng.

Anh lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng cô, nhìn không được muốn đỡ cô ngồi xuống ghé nghỉ ngơi, nhưng mà cô lại vùng tay gạt bỏ anh ra không cho chạm vào mình.

“Chị em nói là không phải sự thật?” Sau khi chị gái được đưa vào phòng cấp cứu, cô mới nhớ tới điều vừa mới nghe được lúc ở nhà, cô cần nghe anh chứng thực.

“Ách..... Em hãy nghe anh nói.....” Ánh mắt chất vấn của cô làm cho anh cảm thấy chột dạ.

“Hãy trả lời câu hỏi của em trước, những gì chị em nói không phải là sự thật? Anh không phải là người đã từng đùa bỡn tình cảm của chị, hại chị tự sát? Anh tiếp cận em, nhất định phải làm bạn trai em, có phải

hay không là muốn dùng em để trả thù chị? Anh nói đi! Trả lời em đi!” Đột nhiên cô giống như hổ cái rít gào chất vấn.

Nhìn dáng vẻ của anh cô đã biết, chị cô không nói dối.

Bộ dạng cô như vậy không xinh đẹp, dáng người không tốt, cũng không phải là một cô gái có gia thế tốt, dựa vào cái gì mà có được sự ưu ái của anh? Nguyên lai là như vậy, nguyên lai ngay từ đầu anh tiếp cận cô là không mang ý tốt.

Cô thật sự là đại ngốc, ngốc hoàn toàn đại ngốc!

Khó trách ba mẹ không thích cô, cô ngốc như vậy sẽ chỉ làm xấu mặt ba mẹ, căn bản là không xứng được yêu mến!

Tiêu Khải Phong hao tổn tâm trí nhứt mảy. Chết tiệt, hiện tại anh sợ nhất là nàng nổi bão, trải qua sự việc với lão ba, anh thân thiết linh giáo uy lực của tiểu nữ nhân này.

“Tình Quân, em nghe anh giải thích.....”

“Anh chỉ cần trả lời là không phải, anh không phải luật sư sao? Luật sư các anh không phải thường xuyên muốn câu trả lời rõ ràng như này nhất sao?”

Nhéch đôi môi, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, anh không thể trả lời vấn đề của cô, bởi vì anh biết, chỉ cần anh gật đầu thừa nhận, cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho anh.

“Không nói chính là cam chịu!” Giang Tình Quân nâng tay áo lên lau mắt, lau theo cả nước mắt đang không ngừng tuôn ra.

Cái đầu nhỏ vẫn đơn thuần lúc này đột nhiên trở nên thông minh, nhưng lại làm càng thêm thương tâm. Nguyên lai những gì chị nói, tất cả đều là sự thật.....

“Chúng ta chia tay đi.”

“Em nói cái gì?” Nghe thấy hai chữ chia tay, ánh mắt Tiêu Khải Phong bỗng dưng trợn to, dùng ánh mắt hù chết người ra sức trừng cô.

Anh sống ba mươi năm, vẫn là lần đầu tiên nghe được từ trong miệng một nữ nhân hai chữ chia tay này!

“Em nói chúng ta chia tay đi!” Cô tuyệt đối không thể tha thứ anh đã làm tổn thương chị gái mình.

Tiêu Khải Phong trầm giọng xuống: “Em có biết hay không là chị em hại anh thành ra như ngày hôm nay?”

“Vậy anh có biết hay không là anh từng hại chị thiếu chút nữa tự sát rồi? Chị là thân nhân duy nhất trên Thế giới này của em, lại thiếu chút nữa bị anh hại chết, anh có biết hay không hai năm trước khi em nhìn thấy chị, lúc phát hiện chị nằm trong bồn nước đỏ máu là cảm giác gì không?”

Giang Tình Quân không giữ được bình tĩnh đứng lên, sự việc liên quan đến chị gái, cô tựa như con nhím nhỏ xù lông.

“Em thật sự muốn chia tay với anh?” Thấy cô ngoan cố như vậy, nguyên bản Tiêu Khải Phong tâm tình đang rối loạn cũng có chút tức giận.

“Đúng vậy!” Cô vừa khóc vừa gật đầu thật mạnh.

“Tốt, một khi đã như vậy, anh sẽ làm như em mong muốn!” Tự tôn nam nhân bị đả kích nghiêm trọng, gương mặt tuấn dật của anh lộ ra vẻ lạnh lùng, dứt khoát xoay người rời đi.

“Ồ.....Oa——” Nhìn theo bóng dáng dần rời xa của anh, Giang Tình Quân nhịn không được ngồi xổm xuống hành lang bệnh viện, khóc rống lên.

Tuy rằng cô rất hận anh đã khi dễ chị gái, tuy rằng biết anh rất xấu, nhưng mà chỉ có chính cô biết, cô vẫn là thực thương anh, vẫn là thực luyện tiếc anh rời đi.

Trên tay cầm bình rượu, lắc qua lắc lại tiêu sái đi đến một khách sạn cao cấp, sau khi cùng ông chủ quen chào hỏi, Tiêu Khải Phong đi vào trong thang máy.

Sau khi thang máy đến tầng năm, anh bước ra ngoài, đi đến trước một cánh cửa có người bảo vệ, đẩy cánh cửa ra đi vào trong.

Kiều Dịch Luân đang ngồi ở trên sofa nghe tin tức, nghe thấy âm thanh quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng này của anh không khỏi lắp bắp kinh hãi, vội vàng đứng lên dìu anh.

Hắn thật sự là không biết Khải Phong rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Ngày đó sau khi từ sân bay trở về, anh trực tiếp đưa hắn đến khách sạn này, cắt đứt dây điện thoại, không cho hắn liên hệ với thế giới bên ngoài, còn phái người canh giữ ở cửa không cho hắn đi ra ngoài.

”Khải Phong, cậu làm sao vậy? Ông trời, rốt cuộc cậu đã uống bao nhiêu rượu hả?” Hắn bị mùi rượu nồng nặc trên người bạn tốt làm cho nhú mày.

”Dịch Luân, tớ nói với cậu.....Ách.....” Nắc một cái, anh mềm nhũn giống như bạch tuộc không xương bám vào người Dịch Luân.

”Cậu định nói gì với tớ thì ngồi xuống rồi nói sau.” Kiều Dịch Luân kéo anh đến nằm trên sofa, đoạt lấy bình rượu trong tay anh.

Tiêu Khải Phong vừa khóc vừa cười: ”Tớ nói cho cậu nga Dịch Luân, chúng ta huề nhau, cậu biết không? Chúng ta huề nhau.....”

Nhú mày, Kiều Dịch Luân đi đến nhà tắm lấy một chiếc khăn lông ướt ra: ”Cậu nói chúng ta huề nhau cái gì?”

”Các cậu hại tớ phá sản, tớ hại Giang Tâm Linh sanh non, cho nên..... Chúng ta huề nhau!” Cánh tay ở trong không trung vung lên thật mạnh một cái.

Động tác lau mặt cho anh của Kiều Dịch Luân đình trệ, nghi hoặc nhìn gương mặt say khướt của anh: ”Cậu nói bậy bạ gì vậy? Cái gì sanh non?”

Tiêu Khải Phong đưa đôi mắt đỏ quạch do say rượu nhìn hắn: ”Đầu cậu bị hỏng rồi sao? Đứa nhỏ của cậu và Giang Tâm Linh a, cậu không biết sao? Cậu không cần nói với tớ là cậu và cô ta không có chung giường, tớ nói với cậu nga, tớ chỉ là đẩy cô ấy một chút, cô ấy ngã sấp xuống, sau đó liền sanh non, cô ấy chảy thật nhiều máu, thật nhiều máu nga.....”

Nhưng lời hồ ngôn loạn ngữ này làm cho lòng Kiều Dịch Luân kinh hoàng một chút, vứt bỏ khăn lông trong tay, nắm lấy áo anh, kéo anh dậy.

”Nói cho tớ biết, phát sinh chuyện gì ? Cậu nhìn thấy Tâm Linh ? Cậu đã làm gì cô ấy vậy?” Hắn lo lắng cuống loạn truy vấn.

Kế tiếp, Tiêu Khải Phong lâm vào một trận trầm mặc, anh như là tỉnh rượu, ánh mắt tan rã cũng dần dần lấy lại tiêu cự, bình tĩnh nhìn người trước mắt, hơn nửa ngày mới mở miệng.

”Tớ thấy Giang Tâm Linh ở trong nhà Tình Quân, nổi lên tranh chấp với cô ấy, đẩy cô ấy một cái, cô ấy té ngã, sau đó chảy rất nhiều máu, Tình Quân nói cô ấy sanh non.”

Khí lực toàn thân của Kiều Dịch Luân như nước bị tháo, buông anh ra, sau đó tê liệt ngã xuống.

Hắn nghĩ rằng mang thai chỉ là cái cớ cô lấy để làm cho hắn không thể trở về tự thú, không nghĩ tới là là sự thật?!

Đáng chết, hắn thực đáng chết!

”Tâm Linh hiện tại ở đâu? Khải Phong, cậu nói cho tớ biết, cô ấy hiện tại ở đâu?”

”Bệnh viện đa khoa Trần thị.....”

Giây tiếp theo, trong phòng đã không còn bóng dáng của Kiều Dịch Luân, ngoài cửa phòng hai người bảo vệ một đã trúng quyền, một bị đánh gục.

Thở phào một hơi, tay chân Tiêu Khải Phong mềm nhũn nằm trên sô pha, tuy rằng còn có chút không cam lòng, nhưng sự tình đi đến bước này, đã hoàn toàn nằm ngoài khống chế của anh, hơn nữa anh cũng không còn lòng dạ nào trả thù, bởi vì hiện tại trong lòng anh nhớ mong nhất, chỉ có một nữ nhân mà thôi.

C chia tay, chính là anh nhất thời xúc động mới chịu đáp ứng, ngay tại nháy mắt lúc xoay người rời đi, anh đã sớm hối hận.

Nhưng là lòng tự trọng đại nam nhân của anh không cho phép anh lúc đó quay lại cầu hòa, hơn nữa trong lúc Tình Quân nổi nóng, anh sợ cô cảm xúc kích động lại làm động thai khí, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ rời khỏi bệnh viện.

Không biết tiểu nữ nhân làm anh thương thấu cân não kia, hiện tại có phải còn khóc hay không.....

”Chị, nhanh chút uống canh gà khi còn nóng, đây là canh gà tốt nhất, rất bổ.” Trong phòng bệnh của bệnh viện, Giang Tình Quân tay chân nhanh nhẹn lấy ra một bát canh gà từ cặp lồng giữ ấm, ngồi vào bên giường.

May mắn may mắn, cô nhịn không được mà thầm khẩn A di đà phật, thật sự là Phật tổ phù hộ, chị cô giữ được đứa nhỏ, chính là từ giờ trở đi đến lúc lâm bồn, đều chỉ có thể nằm dưỡng trên giường bệnh, cho nên cô muốn thật cẩn thận chăm sóc chị gái mới được.

Cũng may ngày đó chị cô đã đưa cô sơ tiết kiệm, hiện tại cho dù cô không đi làm cũng không cần lo lắng cho cuộc sống, chỉ cần một chút lợi tức, liền đủ trả tiền viện phí nằm viện cho chị rồi.

”Tình Quân, cảm ơn em.....” Giang Tâm Linh vì mất máu mà sắc mặt tái nhợt áy náy nhìn em gái. Cô thật không hiểu, trước đây vì sao cô lại thật chán ghét sự tồn tại của em gái?

”Ai nha, chị em nhà mình, nói cảm ơn cái gì!” Thật cẩn thận dùng thìa đút một muỗng canh gà cho chị gái, uy nài uống xong.

Giang Tâm Linh một ngụm một ngụm đem canh uống vào: ”Thực xin lỗi, đều là chị không tốt, làm liên lụy đến em.”

”Đã nói là chị em nhà mình, cái gì liên lụy hay không liên lụy, chị bình an mới là quan trọng nhất. Chị, chị yên tâm đi, về sau em sẽ bảo vệ chị, tuyệt đối không để cho người ta lại đến khi dễ chị!”

Mới nói đến đây, cô đột nhiên nghe thấy phía sau cửa phòng bệnh có âm thanh mở cửa, trực giác xoay quá, không cần suy nghĩ, vừa nhìn thấy, cơn tức của nàng liền bùng lên.

Chỉ thấy cánh tay nhỏ bé vung lên, một tiếng xé gió truyền đến, một chén canh gà nóng hằm hập như ám khí bay ra ngoài dính trọn lên một người.

”Phốc xích!” Một tiếng cười nhạo từ cửa truyền đến, Tiêu Khải Phong dựa vào bên tường, vui sướng khi người gặp họa nhìn trên người bạn tốt bị canh gà hời hắm, giọng nói mang ý trêu chọc: ”Tổ đã sớm cảnh cáo cậu, Tình Quân nhà tớ nóng giận thật kinh người.”

Kiều Dịch Luân phát ra một tiếng cười khổ, đem bó hoa tươi vì được giấu ra đằng sau mà tránh thoát được canh gà nhét vào trong tay anh, sau đó xoay người đi vào toilet.

Ngày đó hần vội vã chạy tới bệnh viện, nhưng là Giang Tâm Linh vừa mới tỉnh lại sau khi giải phẫu nhìn thấy hần, liền quay mặt muốn hần rời đi, mà Giang Tình Quân sau khi biết hần chính là người làm cho chị cô mang thai lại không chịu trách nhiệm, liền đánh đuổi hần khỏi phòng bệnh.

Từ đó về sau, chỉ cần hần vừa xuất hiện ở bệnh viện, sẽ gặp loại đối đãi này, bất quá hần cũng không dám tức giận, hơn nữa bởi vì lo lắng cho Tâm Linh, hần cũng không còn giữ ý niệm tự thú trong đầu.

Sau khi hần rời đi, Tiêu Khải Phong lộ ra nụ cười mỉa mé người, thuận tay ngăn một cô y tá đi ngang qua: ”Hi, người đẹp, có thể phiền cô giúp tôi một việc được không?”

Y tá trẻ tuổi xinh đẹp lập tức bị nụ cười của hần làm điên đảo: ”Đương nhiên là được, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?”

Anh đem bó hoa Kiều Dịch Luân vừa mới đưa ình nhét vào trong lòng y tá: “Cô làm ơn, giúp tôi đem bó hoa này đưa vào phòng bệnh, đưa cho hai vị Giang tiểu thư kia được không?”

Lần trước lúc anh đến thăm, Tình Quân của anh cứ nhiên dùng dao gọt hoa quả tiếp đón anh, hơn nữa, cô gái kia đạo pháp cực kém, nhắm đến rõ ràng là đầu anh, kết quả phương hướng đích đến lại là hạ khổ của anh, nếu không phải anh nhanh tránh được, thiếu chút nữa đã thành thái giám rồi, cho nên hiện tại anh không dám quá dễ dàng lộ diện. (mèo suýt chết sặc rồi, hahahaha, Quân tỷ lợi hại a, cơ mà tỷ không lo cho hạnh phúc nửa đời sau của mình sao ạ, hahahaha)

“Được Được!” Cô y tá vội vàng gật đầu, nâng niu bó hoa đi vào phòng bệnh.

Chỉ chốc lát sau, cô hai tay trống trơn tiêu sái ra, hướng anh ngọt ngào cười: “Tiêu tiên sinh, nếu bạn gái anh thật sự không chịu tha thứ cho anh, không bằng lo lắng cho tôi a, kỳ thật tôi thực thích anh, tôi sẽ không ngại anh đã bị phá sản.”

Chuyện bọn họ cãi nhau ngày đó rất thu hút sự chú ý của mọi người, hiện tại khắp bệnh viện đều lưu truyền tin tức đại soái ca bị đá.

Anh ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: “Cảm ơn tấm lòng của cô, nhưng tôi cuối cùng không thể làm cho hài tử của mình trở thành đứa trẻ không biết rõ cha nó sống chết ra sao đúng không? Cô cũng không hy vọng tôi là một nam nhân không chịu trách nhiệm đi?”

Y tá cau mũi cười, gật gù đầu: “Cũng là ha, tôi đây đi trước, có việc cần tôi giúp thì cứ nói.”

Nói xong cô xoay người rời đi, bắt quá ở trong lòng cô thầm ai oán. Vì sao soái ca đều thuộc về nữ nhân khác vậy? (cái này mèo thật đồng cảm nha ~~)

Cửa phòng bệnh mở ra, Giang Tình Quân khuôn mặt lạnh lùng đi ra, không một tiếng động đem bó hoa trong tay quăng vào thùng rác trước cửa, sau đó không thèm nhìn tới anh, lại đi vào phòng bệnh.

Tiêu Khải Phong phát ra một tiếng cười khổ. Cô nàng này tính tình phát tác nổi lên thật đúng là dọa người.

“A, anh không phải Tiêu luật sư sao? Tôi là phóng viên Trương Cao Thiên.”

Ngay tại thời điểm anh tựa vào bên tường hao tổn tâm trí, bên tai truyền đến một tiếng nói sắc bén.

Tập trung nhìn lại, trước mắt không biết từ khi nào thì xuất hiện một cô nàng kiều diễm, tay cầm microphone, phía sau cô gái còn có một người to con cầm máy chụp ảnh.

Anh không dấu vết nhíu mày, nhưng vẫn lộ ra nụ cười khoái trá: “Nga, nguyên lai là Trương tiểu thư, đã lâu không thấy, khéo như vậy, cô tới gặp bác sĩ sao?” (mèo: anh thật biết cách chửi mà như không chửi nha!)

Không biết nữ nhân đột nhiên xuất hiện tại đây này rốt cuộc là ai a? Vì sao anh đối với cô nàng má phấn môi son này không có một chút ấn tượng nào?

“Tiêu luật sư anh thực hay nói giỡn, người ta là tới đây phỏng vấn, anh không biết sau khi văn phòng luật sư của các anh phá sản, chính là sở vụ tư pháp Đài Bắc đã quản lý sao? Luật sư của sở vụ bọn họ vừa mới xảy ra tai nạn xe cộ, tôi phải đi lấy tin tức nên đến đây phỏng vấn.”

Cô ái muội trừng mắt nhìn, còn nói: “Tiêu luật sư, chúng ta cũng là lão bằng hữu, về chuyện văn phòng luật sư của anh bị phá sản, nói một chút tin tức cho tôi đi, anh cũng biết mọi người đều truyền nhau cho rằng anh bị phía đối tác lừa tiền, chuyện này rốt cuộc có phải sự thật hay không a?”

Tiêu Khải Phong khoanh hai tay trước ngực, lộ ra một nụ cười bất cần đời: “Cô cảm thấy sao?”

“Tiêu luật sư, anh sẽ không muốn thừa nước đục thả câu, cấp chút tin tức——” “Nữ phóng viên giống như côn trùng mềm nhũn xoay người làm nũng.

Anh kéo dài đuôi lông mày, miễn cưỡng mở miệng: “Được rồi, nhìn lại giao tình của chúng ta, tôi liền lộ ra chút tin tức cho cô.”

“Thật sự?! Tiêu luật sư, anh thật tốt, tiểu Triệu, mau lấy máy chụp ảnh!” Cô như chuẩn bị chiến tranh hồi người chụp ảnh phía sau, sau khi chuẩn bị thỏa đáng hết thấy, nghiêm túc lấy microphone đứng trước màn ảnh. “Tiêu Khải Phong người phụ trách văn phòng luật sư bị phá sản một cách thần bí mấy tháng trước,

sau khi phá sản hành tung bí ẩn, hôm nay, phóng viên chúng tôi may mắn phỏng vấn được Tiêu luật sư, mong anh nói rõ chuyện này.”

Nói xong, cô đem microphone chuyển tới phía miệng Tiêu Khải Phong.

Khỏe môi anh nở nụ cười yếu ớt: “Trên thực tế, sự kiện này đều là hiểu lầm, đối tác của tôi, Kiều Dịch Luân luật sư không có lừa tiền của tôi, cậu ấy có mượn tiền của ngân hàng Hoa Thái, nhờ tôi bảo đảm, tính là mua nhà kết hôn, nhưng phía sau, vị hôn thê của cậu ấy bởi vì một ít việc nhỏ lại cùng cậu ta ầm ĩ một trận, bỏ nhà đi ra ngoài.”

Nói tới đây, anh dương i mắt: “Mọi người đều biết, có đôi khi phụ nữ tính tình hơi khó hiểu, có thể làm đàn ông chết đi sống lại, Kiều luật sư nóng lòng tìm vị hôn thê về, liền quên mất chuyện đến hạn nộp tiền cho ngân hàng, cho nên văn phòng luật sư của chúng tôi mới có thể bị ngân hàng niêm phong theo luật định, về phần những đồn đãi khác đều là lời nói loạn của những người không hiểu chuyện, người thông minh không cần tin tưởng nga.”

Nói tới đây, anh bước về phía bạn tốt, thân thiết khoác tay lên vai hắn, cùng hắn nhìn vào máy chụp ảnh.

“Cô xem, hiện tại Kiều luật sư đã thành công tìm được vị hôn thê trở về, hơn nữa bọn họ cũng mau kết hôn, văn phòng luật sư của chúng ta sắp khai trương một lần nữa, cho nên, vẫn là làm rõ chứng minh lời đồn này là lừa đảo đi.”

Kiều Dịch Luân sững sốt nghe lời nói của anh, nhưng là trên mặt không có lộ ra chút biểu tình kinh ngạc nào, chỉ cười ôn hòa, ứng phó theo lời bạn tốt.

“Nếu như vậy, hai vị luật sư các anh vì sao lại xuất hiện ở trong bệnh viện này?” Trương Cao Thiên hợp thời đưa ra vấn đề.

Tiêu Khải Phong cố ý lộ ra nụ cười hạnh phúc: “Phụ nữ mang thai không phải là đều đi khám kiểm tra sao? Lão bà của tôi và lão bà của cậu ấy đều mang thai, đương nhiên muốn tới bệnh viện tiến hành kiểm tra.”

“Lão bà của anh? Tiêu luật sư kết hôn sao?” Nữ phóng viên lộ ra biểu tình cực độ không thể tin.

“Uy, người đẹp, tôi năm nay cũng đã ba mươi tuổi, tìm một lão bà để kết hôn hẳn là không lạ đi?” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, lộ ra biểu tình tiếc nuối. “Tuy rằng tôi rất muốn cùng cô tán gẫu vài câu, nhưng là lão bà của tôi thực thích ăn dấm chua, nàng không cho phép thời gian tôi cùng người đẹp nói chuyện quá năm phút đồng hồ, cho nên..... Thật có lỗi, chúng ta lần sau lại nói chuyện đi, bye bye, không tiễn.”

“Ách Được rồi, chúng ta đây lần sau lại nói chuyện lâu hơn, đây là danh thiếp của tôi, khi nào Tiêu luật sư có thời gian, nhớ rõ điện thoại cho tôi.” Trương Cao Thiên thông minh nhận ra lệnh đuổi khách, xoay người mang phóng viên chụp ảnh rời đi.

Ngay một khắc khi bọn họ biến mất ở hành lang, Tiêu Khải Phong mới thu hồi cái loại biểu tình bất cần đời này, ánh mắt lạnh liệt liếc liếc mắt một cái nhìn bạn tốt: “Chúng ta đi thôi!”

“Đi? Đi đâu?” Kiều Dịch Luân mặc danh kỳ diệu hỏi.

“Đi tìm viện trưởng, muốn ông ta giúp lão bà cậu đổi sang phòng bệnh hạng nhất để ẩn mật, tránh bọn ruồi bọ truyền thông đến quấy rầy hai chị em cô ấy.” Còn muốn nhờ viện trưởng hạ lệnh, không cho phép nhóm y tá bác sĩ trong bệnh viện nói chuyện anh cùng Tình Quân cãi nhau ra ngoài.

Anh biết rõ sau khi mấy phóng viên kia rời khỏi đây sẽ sinh ra hậu quả gì, cho nên muốn chuẩn bị tốt đường lui.

Kiều Dịch Luân bắt đắc dĩ lắc đầu, đi theo phía sau anh vào thang máy: “Tớ cảm thấy cậu phá sản một trăm lần cũng không đói chết, năng lực viết văn của cậu hoàn toàn có thể đi tới đài truyền hình làm biên kịch.”

Tiêu Khải Phong liếc mắt nhìn hắn một cái: “Uy, kinh nghiệm loại này một lần là đủ rồi được không, lại có lần sau, không đáng làm huynh đệ!”

Kiều Dịch Luân lộ ra nụ cười sáng lạn, tươi cười này thực kỳ tích làm cho gương mặt hắn không xuất sắc lắm lại trở nên phi thường mê người.

Hắn nâng tay đặt lên vai bạn tốt, cảm khái ngàn vạn nói: “Khải Phong, đời này tớ may mắn nhất một việc, chính là có thể làm bạn với cậu!”

Tiêu Khải Phong đầm nhẹ hắn một chút: “Cậu có biết là tốt rồi!”

Hắn kêu đau một tiếng, xoa chỗ bị đầm thâm oán: “Cậu đánh thực nha?”

“Xú tiểu tử, tớ đã sớm nghĩ tấn cậu !”

“Nếu nghĩ xử tớ, có thể đổi sang lúc khác và chỗ khác, hiện tại chúng ta có phải hay không hẳn là trước tiên lo lắng một chút, làm thế nào mới có thể làm cho hai nữ nhân kia tha thứ cho chúng ta?”

Hao tâm tổn trí nhú mày, lo lắng không thôi, rốt cục lúc rảo bước đi vào thang máy phía trước, Tiêu Khải Phong bật ra một tiếng: “Viện binh!”

11. Chương 10

Ngồi ở trong chiếc xe Benz màu đen, Tiêu Thiên Ngao liếc con mắt toàn lòng trắng nhìn con trai một cái, mũi hừ một tiếng: “Đồ vô dụng, ta sinh ngươi làm gì? Ngay cả một nữ nhân cũng không giữ được, người còn không bằng tiếp tục rời nhà trốn đi!”

Con dâu mới nói muốn về nhà để đóng gói hành lý, kết quả lão ngày hôm trước đợi mấy ngày, lại chỉ đợi được con trai mình trở về, sau khi nghe ngóng mới biết được nó gây đại họa, suýt chút nữa làm chị của Tình Quân sinh non.

Lão thiếu chút nữa bị tin tức này làm tái phát bệnh tim, tức giận rất nhiều nên lão quyết định không nhúng tay, xem xú tiểu tử này tính như thế nào để thu xếp cục diện rồi rắm đây.

Không nghĩ tới đứa con này của lão vô dụng tới cực điểm, đã nhiều ngày như vậy còn chưa thể thu xếp được, thậm chí hôm nay còn mặt dày chạy về nhà xin lão đến đây làm cứu binh.

Vốn là không định quản nhân sự của xú tiểu tử này, nhưng là lão thật sự là nhớ thương nha đầu kia, ách..... Được rồi, lão thừa nhận, là lão càng nhớ thương tôn tử của lão trong bụng nàng hơn.

Tiêu Khải Phong tuy rằng rất muốn rống lên: “Lão già thối im miệng cho tôi”, nhưng mà bởi vì hiện tại anh có việc cầu ông, chỉ có thể nhịn, tùy ý lão ba vô tình nhục mạ anh.

Xe chậm rãi dừng trước cửa bệnh viện, Chung bá ngồi ở ghế phía trước vội vàng xuống xe mở cửa cho chủ tử, Tiêu Thiên Ngao lấy quả trứng, uy nghiêm xuống xe.

Tiêu Khải Phong im lặng phía sau, không tiếng động than thở vài câu, sau đó đi theo sau lão ba vào bệnh viện.

Đáp thang máy đi đến phòng bệnh hạng nhất ở tầng trên cùng, anh không nhìn đến bạn tốt đang canh gác ngoài cửa, mà Kiều Dịch Luân vừa nhìn thấy Tiêu Thiên Ngao thì lập tức chạy ra đón, cung kính cúi đầu chào ông.

“Tiêu bá phụ, ngài khỏe.”

Dừng lại cước bộ, đánh giá người trẻ tuổi thu hút trước mặt, ánh mắt Tiêu Thiên Ngao lợi hại nhìn Kiều Dịch Luân như chú chíp bông. (mèo sắc toàn tập, chíp bông a, mèo đảm bảo mèo k chém từ này đâu, của bác Tiêu đấy ạ)

Đột nhiên, lão cao giọng hỏi: “Nghe nói người chính là người hại Khải Phong phá sản ?”

Bị ông hỏi làm mặt đỏ lên, Kiều Dịch Luân lập tức cúi đầu: “Dạ, thật có lỗi, là cháu sai lầm rồi.”

Tiêu Thiên Ngao lộ ra một chút mỉm cười, nâng tay vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Làm tốt lắm!”

Nếu không phải tiểu tử này làm cho con của lão phá sản, con của lão cũng sẽ không muốn đi tiếp cận Tình Quân, không có Tình Quân, con của lão cũng sẽ không về nhà, cho nên tính đi tính lại, hắn ngược lại lại là lập công.

“Khụ khụ.....” Nghe âm thanh khích lệ của lão, Tiêu Khải Phong cùng Kiều Dịch Luân đều bị sắc nước miếng.

Thật vất vả ngừng ho khan, Tiêu Khải Phong dở khóc dở cười nhìn bạn tốt: “Giống như mọi người trên toàn thế giới cho rằng là tớ xứng đáng bị phá sản.”

Hắn mỉm cười: “Thật có lỗi.”

Tiêu Khải Phong hất cằm với hắn: “Đi thôi, đi theo phía sau lão ba của tớ, chúng ta nhất định sẽ không bị đánh.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tiêu Thiên Ngao đã đẩy cửa phòng bệnh ra, lớn tiếng gọi: “Tình Quân, ta đến đây!”

“A, ba ba, ách..... Không, Tiêu lão tiên sinh, sao người lại tới đây?” Giang Tình Quân từ toilet bưng một chậu nước ấm đi ra, đang chuẩn bị vệ sinh thân thể cho chị gái, nhìn thấy lão đột nhiên xuất hiện, không khỏi hoảng sợ.

“Tiêu lão tiên sinh cái gì, gọi ta là ba ba!” Nghe được nàng cư nhiên gọi mình như vậy, Tiêu Thiên Ngao lập tức làm bản mặt hờn giận.

Cô cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn khó xử, thì thào nói: “Nhưng là cháu đã quyết định không kết hôn với Khải Phong.”

“Vậy cũng vẫn gọi ta là ba ba, còn nhớ rõ lời ta nói không? Người không lấy Khải Phong làm chồng thì ta sẽ nhận người làm con gái nuôi.”

Vừa nói chuyện cùng cô, hai tròng mắt lợi hại quét về phía nữ nhân đang nằm trên giường bệnh. Nữ nhân này cho dù vẽ mặt tái nhợt mệt mỏi, nhưng vẫn xinh đẹp làm người khác thích mắt.

Nhìn thấy lão tiến vào, Giang Tâm Linh chính là dùng đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn kỹ lão, không nói lời nào.

“Được rồi, con gọi là được, ba ba, người làm sao có thể đến đây?” Giang Tình Quân không được tự nhiên sửa lại cách gọi.

“Nha đầu, ta là đến đòi nợ nga.”

“Đòi nợ?” Cô kinh ngạc tròn hai mắt: “Con nào có thiếu tiền của người?”

“Ai nói người nợ tiền ta? Khăn quàng cổ, người còn nhớ rõ sao? Người nói muốn đan một cái khăn quàng cổ tặng cho ta, nhưng là người xem, thời tiết đã lạnh như thế, người cũng không có tặng cho ta.” Lão cổ tình ủy khuất bĩu môi.

“Ai nha, con đã quên!” Giang Tình Quân được lão nhắc nhở mới nhớ đến. Lúc trước cô xin lão đáp ứng làm cho Khải Phong về nhà, từng nhận lời đan khăn quàng cổ cho lão, nhưng là về sau lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô liền quên mất chuyện đan khăn quàng cổ đưa lão.

Lúc này, Tiêu Khải Phong ngênh ngang cùng Kiều Dịch Luân đi vào phòng bệnh, liếc mắt một cái nhìn thấy trên tay bạn gái đang bưng một chậu nước rất nặng, vội vàng tiến lên phía trước.

“Tình Quân, để anh bưng giúp em.....”

Mà Kiều Dịch Luân nhìn đến người trong lòng trên giường, cũng vội vàng xông lên trước: “Tâm Linh, em cảm thấy thế nào?”

“Roạt ”

Sau đó hai người ướm sững nhìn nhau.

Đưa tay lau nước trên mặt, quay đầu nhìn người bên cạnh cũng ướt như mình, Kiều Dịch Luân mặt không chút thay đổi hỏi: “Là ai nói đi vào theo lão ba của cậu sẽ không bị đánh?”

Tiêu Khải Phong cũng đưa tay lau nước trên mặt, cười khổ nói: “Chúng ta xác thực không có bị đánh đấy thôi, chính là chỉ bị hắt nước thôi mà.”

“Chúng ta đây còn muốn không cần đi ra ngoài?”

Anh hỏi lại: “Cậu nghĩ đi ra sao?”

Kiều Dịch Luân lắc đầu: “Không nghĩ!”

“Vậy đừng đi ra ngoài.” Nói xong, đưa tay tiếp nhận chiếc chậu không trong tay bạn gái: “Cực cực, anh giúp em cất vào toilet.”

Giang Tình Quân xấu hổ nhìn thoáng qua cha nuôi, sau đó cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, con không phải cố ý.” Thật sự là cô đối với việc công kích hai nam nhân này đã muốn thành thói quen.

“Không quan hệ, lại đây, ngồi xuống!” Tiêu Thiên Ngao hoàn toàn đem nơi này trở thành nhà của chính mình, tùy ý kéo cô đi tới mép giường bệnh ngồi xuống, Giang Tình Quân đến ngồi ở trên ghế đơn bên cạnh.

Chung bá vẫn như bóng với hình đem giỏ hoa quả cái giỏ để trên tủ đầu giường, sau đó tiếp nhận quả trứng trong tay chủ tử, đứng ở một bên.

Lúc này Tiêu Thiên Ngao cao giọng kêu: “Dịch Luân, còn đứng ở nơi nào làm chi? Còn không lại đây giúp bạn gái người gọt táo, không biết đối với phụ nữ có thai ăn táo là tốt nhất sao?”

“Ách? Dạ.....” Kiều Dịch Luân vội vàng đi lên trước, đầu tiên là thật cẩn thận quan sát sự quyết tâm trên sắc mặt bạn gái, phát hiện cô một chút biểu tình cũng không có, vội vàng từ trong giỏ hoa quả lấy ra một quả táo, cũng tìm được dao gọt hoa quả, đứng ở bên giường gọt gọt gọt.

Tiêu Thiên Ngao thầm cười đối diện cùng Giang Tâm Linh, giây lát sau, không khỏi đối với nữ nhân này rất là tán thưởng. Lão chưa từng có gặp được một nữ nhân dám dùng loại ánh mắt lạnh lùng này nhìn lão.

“Nha đầu, cho ta nhận làm con gái nuôi đi!” Lời vừa ra khỏi miệng, lão khiến cho tất cả mọi người trong phòng bệnh lắp bắp kinh hãi.

“Lão ba, người điên rồi, chính là nữ nhân này sắp đặt hãm hại tôi phá sản, người đem cô ta thu nhận làm con gái nuôi có phải hay không muốn cho công ty người cũng phá sản a?” Tiêu Khải Phong đối nữ nhân này vẫn như cũ một chút hảo cảm đều không có, vội vàng tỏ vẻ phản đối.

“Người cầm miệng cho ta!” Thành linh lão gầm lên một tiếng, trách cứ con trai, lập tức thay vẻ mặt ôn hòa: “Nếu người có hứng thú học kinh doanh, ta có thể đem công ty của ta giao cho người quản lý hai mươi tư năm.”

Lão luôn luôn chờ đợi tôn tử lớn lên trong hai mươi tư năm đến phát sầu được rồi, công ty lão nên giao cho ai quản lý, tên xú tiểu tử Khải Phong kia không đáng trông cậy vào, hẳn đã sớm tỏ vẻ không có hứng thú đối với học kinh doanh.

Hôm nay thấy nha đầu này, lão cảm thấy cô rất quyết đoán, thực thích hợp làm một thương nhân, hơn nữa cô vẫn là chị gái của con dâu, cũng coi như là người một nhà.

“Cái gì?” Tiêu Khải Phong lại nhin không được muốn phát biểu ý kiến.

“Người cút ra ngoài cho ta!” Tiêu Thiên Ngao bỗng đứng đứng lên, tự mình động thủ đem con đẩy ra ngoài phòng bệnh.

Bất quá, trong nháy mắt ngay lúc lão đem con đẩy ra khỏi phòng bệnh, đã nói nhỏ bên tai con: “Người còn không muốn nghĩ tới lão bà sao?”

Vấn đề này làm cho Tiêu Khải Phong lập tức im miệng, ngoan ngoãn bị nhốt ở ngoài cửa, một mình ai oán.

Đi trở về bên giường, lại ngồi vào bên giường, đang muốn tiếp tục cùng Giang Tâm Linh nói điều kiện, nàng lại mở miệng.

“Tiêu lão, cháu biết hôm nay ngài tới nơi này mục đích là gì, nhưng cháu không muốn làm con gái nuôi của ngài, cũng không tưởng thay ngài quản lý công ty hai mươi tư năm, bất quá, chỉ cần ngài có thể đáp ứng cháu mấy điều kiện, cháu nguyện ý làm cho Tình Quân gả cho Tiêu Khải Phong.”

“Chị———” Giang Tình Quân ở một bên nghe được quyết định của chị gái như vậy, nóng vội muốn xóa đi ý niệm này của nàng trong đầu, nhưng là vừa mở miệng đã bị Giang Tâm Linh ngắt lời.

“Tình Quân em đừng nói chuyện!” Ngăn lại lời nói của em gái, cô tiếp tục đối Tiêu Thiên Ngao nói: “Thứ nhất, cháu muốn Tiêu Khải Phong đem toàn bộ tài sản sở hữu để Tình Quân đứng tên; thứ hai, cháu muốn ngài viết một phần di chúc vĩnh viễn không thể sửa, di chúc người thừa kế chỉ có thể là Tình Quân; thứ ba, cháu muốn Tiêu Khải Phong lập một cam kết, nếu sau này hấn ly hôn với Tình Quân thì phải buông tha cho quyền nuôi nấng cùng quyền thăm hỏi đứa nhỏ; thứ bốn, cháu muốn Tiêu Khải Phong trong lúc đăng ký kết hôn đồng thời cũng ký luôn vào hiệp nghị thư ly hôn, sau hiệp nghị thư ly hôn có ghi chú rõ hấn không có được chút gì quyền lợi phân chia tài sản, giấy hiệp nghị ly hôn này sẽ do cháu cất giữ, trong tương lai hấn có hành vi thực có lỗi với Tình Quân, giấy hiệp nghị thư này liền có hiệu lực.”

Giang Tâm Linh không hề nháy mắt, lạnh lùng nhìn lão nhân trước mặt. Đây là chút tài cán nàng có thể vì em gái mà lo lắng tốt nhất có thể.

Từng đối với Tiêu Khải Phong có mê luyến cùng lòng trả thù, đã muốn ọi việc qua đi như mây khói, hiện tại cô sống nhân sinh mục đích chỉ có hai cái, một là sinh hạ cục cưng trong bụng, hai là nhìn em gái được hạnh phúc.

“Nha đầu, sinh ý của ngươi thật là thống khoái! Dịch Luân, ngươi nghe được không?”

“Nghe được.” Kiều Dịch Luân đã gọt gần xong quả táo không khỏi vì người trong lòng đổ một phen mồ hôi lạnh. Cô làm sao có thể đề ra điều kiện quá mức như vậy?

“Ngươi không phải luật sư sao? Tất cả những văn kiện đó đều giao cho ngươi chuẩn bị, không cho phép làm sai!” Tiêu Thiên Ngao ngay cả do dự đều không có, chấp nhận mọi điều kiện đó.

Kiều Dịch Luân hơi trầm ngâm, vội vàng gật đầu: “Dạ!”

Quay đầu cho hấn một ánh mắt “Ngươi thực bốn”, Tiêu Thiên Ngao nhắc nhở: “Quả táo gọt xong không phải dùng để xem, còn không mau tới dứt cho bạn gái ngươi ăn?”

“Nga.....” Vội vàng tìm được một chiếc đĩa, cắt quả táo thành từng miếng nhỏ, sau đó cắm trên đó cái đĩa, thế này mới đem đĩa táo đưa tới trước mặt Giang Tâm Linh.

Nhưng cô lại ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn, mà là đối em gái phân phó: “Tình Quân, nghe lời chị, không cần sinh khí với Tiêu Khải Phong lần nữa.”

“Em không cần!” Giang Tình Quân lại nhất miệng kiên quyết phản đối.

“Tình Quân, Tiêu Khải Phong là người em yêu.”

Nam nhân kia lúc đối mặt với Tình Quân, đã trở nên không giống là Tiêu Khải Phong cô từng quen biết, cô thực khẳng định hấn yêu Tình Quân, hơn nữa yêu thật sâu đậm, cho nên hấn nguyện ý nhận một phen, cô biết cả đời em gái sẽ không phải lo ăn mặc tài phú, lại càng không phải lo hạnh phúc.

“Nhưng là anh ý lại đánh người!” Giọng cô rất cao, nghĩ đến bộ dáng bạo lực của anh, cô liền cảm thấy rất sợ hãi.

“Nếu hấn dám đánh em, hấn sẽ lại phá sản, hơn nữa, nếu hấn lại phá sản như chị nói, nhất định sẽ đói chết đầu đường, hấn không ngu xuẩn như vậy!”

Nói tới đây, cô quay đầu nhìn về phía nam nhân vẫn đứng ở bên người mình.

“Ta hy vọng trong nửa tháng có thể nhìn thấy văn kiện đó, ngươi có thể đi rồi.”

Đối mặt với ánh mắt tuyệt tình của cô, Kiều Dịch Luân chính là đưa tay cầm lấy một miếng táo đưa đến bên miệng cô, ôn nhu nói: “Anh cam đoan văn kiện trong nửa tháng nhất định có thể đưa tới trước mặt em, nhưng là hiện tại, anh nghĩ ở tại đây với em.”

Giang Tâm Linh không đáp lại, lại đem tầm mắt nhìn về phía ông lão: “Tiêu lão, ngài mang Tình Quân đi thôi, làm cho nó hảo hảo nói chuyện với Tiêu Khải Phong, chờ văn kiện làm thỏa đáng, cháu sẽ chọn ngày làm cho bọn họ đăng ký trước, hôn lễ chờ đứa nhỏ sinh ra sẽ làm sau, đứa nhỏ của bọn họ không thể sinh ra mà không hợp pháp.”

Tiêu Thiên Ngao mỉm cười: “Hảo, chúng ta đã quyết định rồi!”

Xem đi, gừng vẫn là lão lạt, lão vừa xuất mã liền thu phục tất cả, Khải Phong ngu ngốc kia chỉ biết là theo Tình Quân xuống tay, không biết nếu muốn làm cho Tình Quân ngoan ngoãn nghe lời, nhất định phải thu phục chị nàng trước.

“Không tiễn.”

Lão đứng lên, từ trên sô pha kéo con dâu: “Đến, con dâu, cùng ba ba về nhà nghỉ ngơi một chút, con yên tâm, chị con sẽ có người chiều cổ, ba ba đã phân phó Chung tẩu giúp chị con làm canh thập toàn đại bổ, giữa trưa Chung tẩu đưa đến, nàng sẽ chiều cổ chị con thật tốt.”

Giang Tình Quân đơn thuần nhất thời không bắt bẻ, liền như vậy bị lão hồ li lừa cách.

Trong phòng bệnh đã yên tĩnh, Giang Tâm Linh thế này mới tiếp nhận miếng táo Kiều Dịch Luân đưa tới, bỏ vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt, sau khi nuốt miếng táo vào bụng, cô hít sâu một hơi, lạnh giọng mở miệng.

“Người đã thấy thủ đoạn ta đối phó Tiêu Khải Phong, hẳn là biết tâm cơ của ta có bao nhiêu lớn, phàm là người có lỗi với ta, ta chẳng những sẽ không từ thủ đoạn mà đối phó hẳn, còn có thể hận hẳn cả đời, cho nên, ta sẽ không tha thứ cho người, vĩnh viễn cũng sẽ không!”

“Nhân tiện, nhờ người giúp ta nói với Tiêu Khải Phong, ta nguyện ý làm cho Tình Quân gả cho hẳn, không phải bởi vì ta đã tha thứ cho tất cả những gì hắn gây ra cho ta, cũng không phải bởi vì cảm kích hắn nguyện ý buông tha ta, ta chỉ là muốn làm cho em gái ta hạnh phúc mà thôi. Từ hôm nay trở đi, sẽ có đôi mắt luôn luôn ở sau lưng để ý hẳn, nếu hẳn dám làm chuyện gì có lỗi với em gái ta, ta sẽ không tiếc hết thảy mà đại giới tiến hành trả thù.”

Ngồi ở bên giường, Kiều Dịch Luân ánh mắt ôn nhu thật sâu chăm chú nhìn hai mắt cô: “Ở thời điểm em còn dây dưa bên người Khải Phong, anh cũng đã yêu em, thực yêu thực yêu, nhưng là thời điểm đó, anh không có tự tin đem người xuất sắc như em từ bên hắn đoạt về, cho nên anh lựa chọn yên lặng nhìn em bị thương tổn, đây là anh sai.”

Nâng nhẹ tay vén sợi tóc vướng trên trán cô: “Trong cuộc sống lúc chúng ta đào vong, anh vẫn thực yêu em, nhưng là mỗi ngày đều sống trong áy náy với Khải Phong, không dám hướng em biểu lộ tâm ý của anh, thẳng đến hôm nay, anh càng yêu em, cho nên, vô luận là em như thế nào đối với anh, anh cũng sẽ không rời đi, em có thể hận anh, có thể trả thù anh, có thể tra tấn anh vô chừng mực, nhưng chính là không thể đuổi anh rời xa khỏi em.”

“Người.....” Nhìn ánh mắt hẳn kiên định, Giang Tâm Linh chợt không nói gì.

Trong căn phòng rộng lớn ở Tiêu gia, Giang Tình Quân sợ hãi ngồi trước bàn ăn. Không có chị gái ở bên người cô, không có người cần cô bảo hộ, dũng khí của cô liền lập tức hoàn toàn biến mất tiêu không thấy.

Vụng trộm liếc liếc mắt một cái nhìn Tiêu Khải Phong ngồi ở bên người cô. Vừa mới trên đường từ bệnh viện trở về, anh đều dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn cô, nhìn đến nỗi thiếu chút nữa là cô mở cửa xe chạy trốn.

Thật là, như thế nào mà anh vẫn dùng cái loại ánh mắt là lạ này nhìn cô a?

Ánh mắt anh giống như cũng không quá đáng sợ, khóe môi còn mang biểu tình tựa tiểu phi tiểu, tam không ngũ khi còn dùng tay quấy rầy một chút tóc và mặt cô.

Cô ở trong lòng khóc thét, rốt cuộc anh muốn làm sao! Có phải hay không là đang trả thù cô mấy ngày hôm trước đối với anh làm những hành động quá mức?

Chung bá đi từ phòng bếp đi ra bưng một bát đuôi cá kho tàu (Mèo: món nỳ lạ à ngen, cơ mà Mèo ghét ăn cá, hic) đặt lên trên bàn ăn, Tiêu Khải Phong lập tức gấp một miếng, cẩn thận đem xương cá gỡ bỏ, ân cần đưa tới bên miệng lão bà, ôn nhu dụ dỗ: “Ngoan, há miệng ra nào.”

Giang Tình Quân bị hành động ân cần của anh làm sợ tới mức ngược lại lại đem miệng mình gắt gao mím chặt lại. Lòng trả thù của anh sâu như vậy, có thể hay không tại đây đem thuốc độc bỏ vào cá kho tàu định độc chết cô? (Mèo: Quân tử, tử đi làm tiểu thuyết gia phụ Phong ca được a, sợ tử quá ạ, Phong ca sao dám hại tử và cực cứng chứ)

Hành động của cô làm cho khoe môi Tiêu Khải Phong không chịu không chế mà run rẩy một chút. Cô nàng này nhất định phải biểu hiện sợ hãi anh rõ ràng như vậy sao?

Anh cũng không phải là lão hổ ăn thịt người, làm chi sợ anh như vậy chứ?

Nhưng mà hiện tại anh cũng không dám phát hỏa đối với cô, thật vất vả mới lừa được lão bà trở về, như thế nào anh cũng không thể làm cho cô lại chạy mất được.

“Em không thích ăn cá sao? Nếu không thích, anh bóc tôm cho em ăn.” Nói xong, anh bỏ đĩa xuống, lấy tay bóc vỏ một con tôm béo.

“Em.....” Giang Tình Quân hướng cha nuôi phát đi một ánh mắt cầu cứu. Làm sao bây giờ? Cô rất không quen Khải Phong như vậy a!

Chỉ trong chốc lát, một con tôm thơm lừng đã được đưa tới bên miệng cô.

“Bảo bối, mau ăn a, tôm nếu bị nguội ăn sẽ không ngon.”

Miệng của cô mím càng nhanh. Cô rất sợ hãi nha!

Cái này thật là Tiêu Khải Phong phải bốc hỏa, anh “ba” một tiếng đem con tôm ném vào cái bát trước mặt cô, tiện tay lấy cái khăn ăn lau lau tay.

“Giang Tình Quân, nếu em không muốn ăn hoặc là không thích ăn thì nói một câu, không chịu hé răng như vậy là định làm gì?”

“Ô.....” Vừa bị mắng một câu, cô liền không nhịn được, nước mắt đỏ rào rào rớt xuống. (Mèo: tử khóc mà tác giả dùng từ “rào rào” mới sợ chứ)

Cô thật nhớ chị gái nga, thực không hiểu chị làm chi nhất định phải bắt cô cùng Khải Phong về nhà?

“Ba” một tiếng, Tiêu Thiên Ngao cầm chiếc đĩa trong tay đập mạnh xuống bàn: “Xú tiểu tử, ngươi phát hỏa cái gì? Có chuyện gì không thể hảo hảo giảng giải với con dâu ta sao?”

Nhưng là Tiêu Khải Phong không đối lại ông, xoát chút đứng lên, sau đó cánh tay dài chụp tới, đem tiểu nữ nhân vì sợ hãi mà khóc ôm vào trong ngực.

Anh ôm cô bước lên lầu, thanh âm buộc chặt đến cực điểm: “Chúng ta cần hảo hảo nói chuyện với nhau!”

Anh quả thực là chịu không nổi Tiểu Bạch ngậy ngốc này, cô thực nghĩ là anh không nhận ra cô đang sợ anh sao?

Anh thừa nhận anh động thủ với chị cô là có chút quá, hơn nữa ra tay với nữ nhân cũng làm cho anh cảm thấy chính mình thực không ra gì, nhưng hại chị cô thiếu chút nữa sinh non là chuyện thật ngoài ý muốn.

Tiêu Thiên Ngao ở phía sau bọn họ lớn tiếng kêu lên: “Xú tiểu tử, ngươi ôn nhu một chút cho ta, đừng làm con dâu ta sợ hãi!”

Tiêu Khải Phong cũng không thêm để ý đến ông, cẩn thận ôm cô đi vào phòng, cẩn thận đặt cô vào trên chiếc giường lớn thoải mái của mình, sau đó chặn lên người cô, bắt quả anh nhớ rõ tránh đi bụng của cô.

Giang Tình Quân bị hành động của anh làm sợ tới mức nước mắt càng rơi nhiều, anh có chút không kiên nhẫn, cũng có chút đau lòng gầm nhẹ một tiếng: “Giang Tình Quân, rốt cuộc em đang khóc cái gì?”

“Ô.....” Hai mắt cô đầm lệ lên án: “Anh thật hung dữ.....”

“Em.....” Bất đắc dĩ đem mặt mình vùi vào hõm vai cô, âm thanh buồn buồn nói: “Anh thật sự là thua em rồi.”

Anh thực hung? Làm ơn, từ trên đường từ bệnh viện về nhà anh vẫn là mỉm cười đối với cô, cô cứ nhiên lên án anh thực hung?! (Phong ca, anh cười kiêu gì mà làm Quân tỷ sợ vậy ^____^)

Có làm hay không? Ai mới là người hung dữ a?

Đột nhiên, ánh mắt anh ngưng lại, ngẩng đầu, quả nhiên nhìn đến trên cổ cô còn đeo sợi dây chuyền cùng chiếc nhẫn ruby bảo bối kia.

Tay anh bắt lấy chiếc nhẫn, hơi dùng chút sức giật nó ra, hành động này càng làm cho Giang Tình Quân khóc to hơn nữa.

“Ồ..... Anh đưa lễ vật của tiểu ca ca trả lại cho em.....” Cô ngồi xuống muốn lấy lại chiếc nhẫn, nhưng mà giây tiếp theo thì sợi dây chuyền bị anh ném sang một góc, mà chiếc nhẫn kia kỳ lạ lại bị anh đeo vào tay cô.

Điều này làm cô quên khóc, ngây ngốc hỏi: “Vì sao anh muốn đeo chiếc nhẫn này vào tay em?”

“Bởi vì đây là chiếc nhẫn đính hôn mười tám năm trước anh tặng cho vị hôn thê, nhẫn đính hôn không đeo ở tay lại đeo trên cổ, em vẫn làm vậy thật không sử dụng đúng chức năng của nó có biết không?”

“Anh nói cái gì?” Giang Tình Quân kinh ngạc.

‘Anh nói, anh chính là tiểu ca ca kia đã đưa quà sinh nhật cho em, em có biết không?’

“Nhưng mà....” Tiểu ca ca tốt như vậy, nhưng Khải Phong trước mặt lại hung dữ như vậy, làm sao có thể là cùng một người đâu?

“Em hoài nghi lời nói của anh?” Trùng mắt, hiện lên hung quang.

“Kia..... Anh chứng minh như thế nào?” Giang Tình Quân ở thời điểm cần thiết cũng thực thông minh.

“Ở mặt trong chiếc nhẫn có phải hay không có một chữ X viết kếp?”

“Ách.....” Cô nao nao. Nhẫn này là bảo bối của cô, cơ hồ mỗi ngày đều sờ xem, đương nhiên biết mặt trong nhẫn đúng là có một chữ X viết kếp.

“Chữ X kia chính là viết tắt của họ Tiêu, nhẫn này là tín vật đính ước của ông nội anh năm đó tặng cho bà nội, bởi vì anh là cháu trai duy nhất của Tiêu gia, cho nên bà nội liền đem chiếc nhẫn bà yêu nhất này để lại cho anh.”

Trên thực tế, liền ngay cả chính anh cũng chưa nghĩ đến, lúc ấy còn trẻ không biết, cảm thấy việc ngây thơ loại này làm tổn hại hình tượng nam tử hán của mình, cho nên mới có hành động thuận tay đem tín vật bà nội cho anh quảng cho người khác, thế nhưng thật sự tạo thành một đoạn tình cảm lưu luyến.

Giang Tình Quân thực ngốc chớp chớp mắt to: “Nói như vậy.... Anh thật sự chính là tiểu ca ca năm đó đã đưa quà sinh nhật cho em sao?”

Anh sủng nịch nheo nheo cái mũi đáng yêu của cô: “Đúng như em nói!” Nói xong, anh không nhịn được hôn nhẹ đôi môi hồng nộn của cô một chút: “Cục cưng, không cần lại sợ anh, anh thề anh vĩnh viễn cũng sẽ không hung với em.....”

Mùi hương trên thân thể cô thật thích, vẫn là loại hương vị quả táo nhẹ nhàng, hơn nữa trong đó còn có thêm một chút hương sữa, làm cho anh sau khi ngửi thấy, trong cơ thể không tự chủ được sinh ra một loại xôn xao không thể khống chế.

Nga ông trời, anh thật sự là chịu không được nha !

Anh thật muốn co, thật muốn thật muốn!

Trời biết trong lúc cấu kính với cô, anh muốn nhất chính là thân mình mềm mại hoạt nộn, còn có mùi hương mê người này trên người cô.

Xúc động thoáng chốc bao phủ tâm trí anh, tuy rằng biết rõ hiện tại không phải thời cơ tốt, nhưng là anh vẫn đang lựa chọn hướng xúc động mà đầu hàng.

Tiêu Khải Phong gầm nhẹ một tiếng, hôn trụ cánh môi phần hồng của cô, dùng sức hút, hai tay cũng không chịu buông bỏ đi ràng buộc trên người của cả hai.

Nếu hôm nay không thể được thỏa mãn trên thân thể cô, nhất định anh sẽ nổi điên!

Giang Tình Quân bị anh thành lĩnh hôn nồng nhiệt khiến ặt đỏ tim đập, mùi xạ hương nam tính trên người anh cũng làm cô nhớ lại những lúc hai người từng thân mật.

Nhưng cô vẫn đang bảo trì một tia lý trí, sợ hãi nhắc nhở anh:“Hiện tại là..... Giữa trưa.....”

“Không có điều luật pháp nào quy định giữa trưa không thể.....” Anh là luật sư, rất rõ ràng các điều lệ luật pháp.

“Nhưng là.... Bác sĩ nói..... Không thể.....” Tuy rằng bác sĩ nói sau khi được ba tháng, có thể thích hợp làm một chút, nhưng là cục cứng của nàng còn vài ngày nữa mới được ba tháng a.

“Anh hứa nhất định sẽ cẩn thận.....” Thanh âm khàn khàn làm ngay cả anh cũng không thể tin tưởng đó là thanh âm của chính mình.

Ông trời nha, mang thai cư nhiên có thể làm đáng người một nữ nhân trở nên tốt như vậy, anh tham lam xem kỹ vuốt ve thân thể tuyết trắng mê người kia.

Bộ ngực của cô lớn hơn, bụng cũng có một chút thịt gợi cảm, tỉ lệ đáng người so với trước kia trở nên rất tốt.

Anh cơ hồ không thể tưởng tượng chính mình như thế nào mê luyến một nữ nhân, mê luyến làm cho anh giống như chưa từng có chạm qua thân mình nữ nhân nào, tưởng một ngụm đem cô nuốt vào bụng.

Anh cẩn thận lại chú ý hôn lên mỗi tắc da thịt của cô, dùng môi âu yếm mỗi một chỗ mẫn cảm của cô, thẳng đến khi thần trí cùng thân thể cô hoàn toàn bị lạc trong nhu tình của anh.....

12. Chương 11 - End

“Chị.....”

“Im miệng.”

“Chị, chị không cần như vậy, giúp hỗ trợ ”

“Không giúp.”

“Chị ”

“Nói không giúp sẽ không giúp!”

Trong biệt thự nhỏ ở núi Dương Minh, truyền đến hai giọng nữ mềm nhũn cùng cứng rắn.

Giang Tình Quân không ngừng đi theo sau chị gái cầu xin, nhưng là Giang Tâm Linh nhất định kiên quyết, như thế nào cũng không chịu đáp ứng thỉnh cầu của em gái.

“Nhưng là ba ba sinh bệnh rồi.”

Cha nói ông bị bệnh, hơn nữa thực nghiêm trọng, cho nên muốn cô cần phải mời được chị gái đi công ty thay ông xử lý một ít công việc không quá quan trọng.

“Lão hồ li kia mỗi bữa có thể ăn ba bát cơm, mới không bị bệnh đâu, ông ta lừa gạt em thôi.” Giang Tâm Linh đi đến lầu hai, đem quần áo phơi nắng ở ban công rút xuống.

“Không phải, ba ba thật sự bị bệnh, đêm qua ông đều không có ăn bữa tối.” Giang Tình Quân chủ động cầm lấy bàn là điện giúp chị ủi quần áo.

“Lão khẳng định tránh ở trong phòng ăn vụng, cha em kia là lão hồ li gian trá xảo hoạt nhất trên thế giới, không cần tin tưởng lời lão nói.”

Sau khi em gái cùng Tiêu Khải Phong kết hôn, cô cũng cùng Kiều Dịch Luân kết hôn, không phải vì chính mình, mà là vì đứa nhỏ.

Lúc ấy, cảm nhận mãnh liệt sự tồn tại của đứa nhỏ trong bụng, cô càng ngày càng không thể nhận làm cho đứa nhỏ sinh ra không có cha, nên đã đáp ứng lời cầu hôn của Kiều Dịch Luân.

Hơn nữa sau khi sinh đứa nhỏ, cô cam tâm ở lại trong nhà làm toàn chức phụ nhân, mỗi ngày mang đứa nhỏ làm việc nhà, giúp lão công nấu cơm giặt quần áo, thời gian dài quá, cư nhiên thực hưởng thụ loại cuộc sống này, cũng thực hưởng thụ một người nam nhân chuyên sủng.

Nhưng mà loại cuộc sống này không được bao lâu đã bị Tiêu Thiên Ngao phá vỡ, lão gia hỏa kia không biết từ nơi nào nhìn ra được năng lực phi phạm của cô, nhất định phải bắt cô giúp lão quản lý công ty, làm cho lão có thời gian ngâm kẹo chơi đùa với cháu.

Cô không chịu, lão còn phái Tình Quân tới khuyên cô, đúng là lão hồ li! Cô oán giận nghĩ. Lão biết rõ hiện tại cô chính là duy nhất không có lực miễn dịch đối với em gái.

“Lão bà, chúng ta nên trở về nhà.” Tiêu Khải Phong đứng lúc xuất hiện, đánh gãy dây dưa của lão bà với chị gái, ôm bảo bối tâm can trong lòng, đồng thời hôn trộm mặt cô một cái: “Chúng ta trở về nhà ăn cơm.”

“Nhưng là em còn chưa nói xong với chị.....” Cô do dự không nghĩ đi.

“Hôm nay không nói xong còn có ngày mai, ngày mai lại tiếp tục đến, dù sao, em đều nói một tháng cũng không có thể thuyết phục chị.” Tiêu Khải Phong phi thường không coi ai ra gì kéo lão bà bước đi, từ đầu tới đuôi đều không có xem Giang Tâm Linh liếc mắt một cái.

Dù sao anh chính là xem nữ nhân này không vừa mắt, cũng không biết Dịch Luân rốt cuộc yêu nàng điểm nào nhất? Còn có lão ba, mỗi ngày không phải giả bệnh thì là giả đáng thương, nhất định phải đưa nữ nhân này đến công ty lão làm việc, quả thực không đem đứa con là anh để vào mắt!

Tuy rằng cho dù lão nhân kia cầu anh anh cũng sẽ không đáp ứng, nhưng thái độ bất công như vậy chính là làm cho trong lòng anh không thoải mái.

Giang Tâm Linh chưa từng có cảm kích sự xuất hiện của Tiêu Khải Phong như vậy, nhìn theo bóng dáng một đôi ân ái vợ chồng đi xa kia, cô cười cười.

Tình yêu vĩnh viễn đều là cái gì đó khó hiểu nhất, mỗi người cuối cùng sẽ yêu ai, chỉ có chính bọn họ mới biết được vì sao lại yêu thương đối phương, loại tình yêu này không phải thiên kinh địa nghĩa, nhưng một khi yêu, chính là vĩnh hằng.

[toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dung-tinh-thanh>